

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

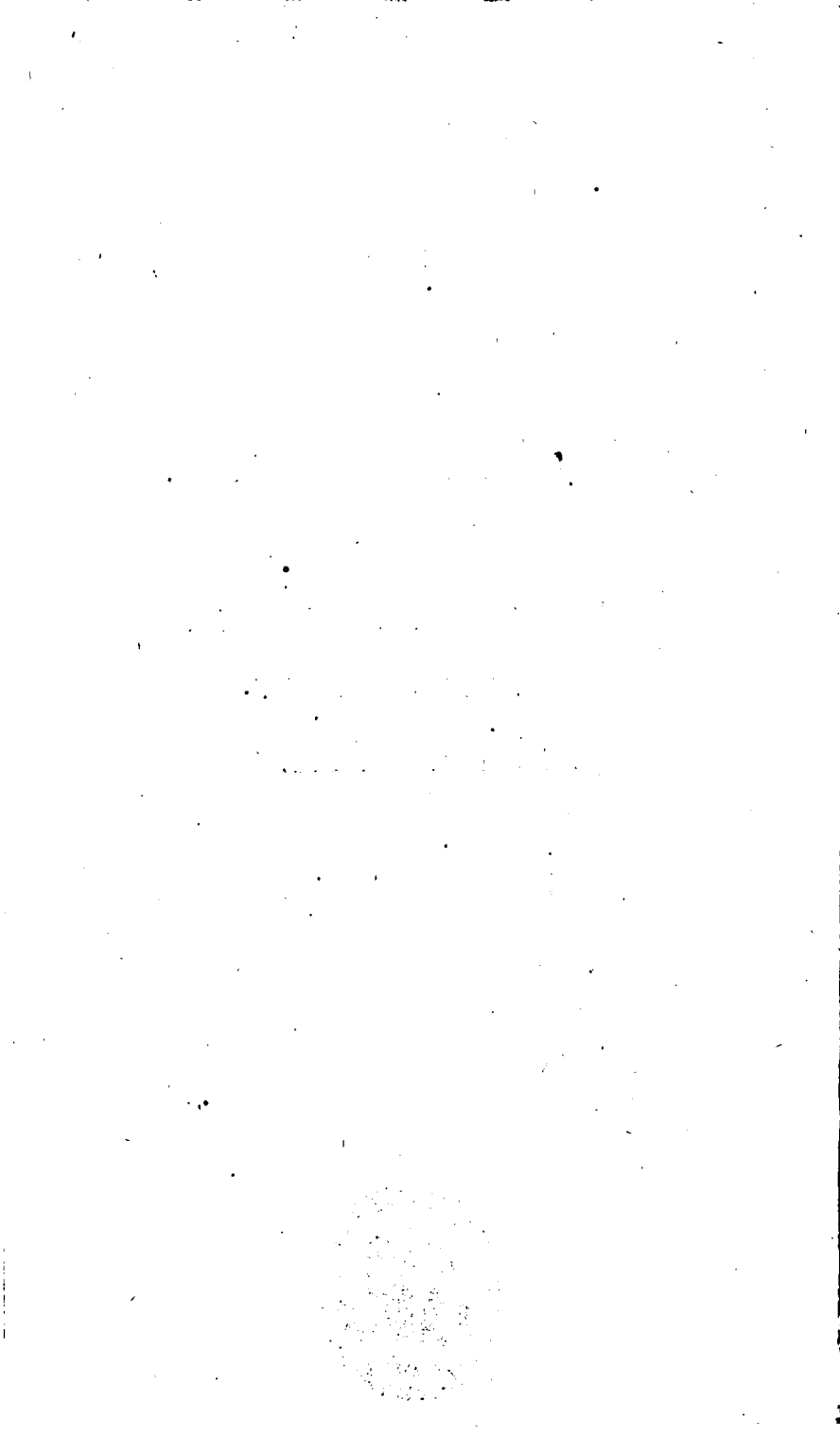
T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.

4
L
300
16
12

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοι δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propagulam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοπρῶτον μηδίσαντες διέδεξαν, ὅτι οὐ σφιν ἥνδανε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὧς δὲ ἰδέξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὧς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διέδεξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύειν compositum illud ponere, I. 31, 16: 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὧς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὧς διέδεξε debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

A 2

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt: satis*, inquam *et perspicue*; nam composito verbo διαδέξαι paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros fuisse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκέπη τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσπεν ἐν σκέπη τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμίαν οἷοί τί ἐσσι προσφέρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτίην ἡμῖν οὐδεμίαν δίκαιοι ἐσσι προσφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκαίην sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκης, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: *nulum vobis est ius et fas nos armis cogendi*. Satis, puto, fuerat, *non potestis nobis necessitatem imponere*, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐς Ἄλουν) Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolas Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλαττεῖν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλεῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλίας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλου πολιορκουμένων: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλου παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ἔλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo reintegrari, si legatur: Ἀλίας --- [Ἄλος] πόλις Θεσσαλική· οἱ δὲ πολλοὶ τὰς Ἀλεῖς. VALCK.

10. ὁπλίται συλλεγόντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pearsonus* alteri praetulit ad *Moer. Att.* p. 208. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti*. VALCK.

12. Εὐαίνετος ὁ Καρήνου) *Diodori* Συμφορῆς est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucydid.* V. 66.; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) *Venientes ab Alexandro* nuntii. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλέλληνης, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter Socraticas Epistolae 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένας εὐεργεσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum ne πλησιαζόντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησάμενος, ἀναξεύξαντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρεὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάσπην μνησθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae* Scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συνβουλευόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὅσπερ δὲ στασιαζόντων (πελαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμέτερον Ἡράκλειον ἀπήνησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλείου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηστάντος, ἀναζεύξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλείου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μακεδῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δέισαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τριπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebebat in Ἀγχοτίφης, Kiiſtero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στεινοτέρῃ ἐφάιντο καὶ ἀγχοτέρῃ ἢ ἐσβολῇ. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἐσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτη ἐγένετο ἢ ἐς Θεσσαλίην ἐσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατηγή. VALCK. — Vocab. ἐσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφε, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λιχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non exspectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπω τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀτάνεος est lib. III. c. 71. τὸ ποιθῆν ἐξ Ψαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer - - ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ex frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθη ἐκ θιῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearcio revocatum non sceret, ut puto, Io. Toupius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. ix Κίρκης συνοφρευμένους. Tan. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socios Ulyssis fecit συνοφρευς, verum συν μὲν ἔχειν κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε: scribamus itaque totidem literis, συνοφρευμένους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξάνδρου. Talis lib. III. 71. πρόπῃ τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀτάμης, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Tourp. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος ἐπὶ Ἀρτεμισίον) Non obliviscor φούρην - - ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐννιάκρουνον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπείκετο ἐς τὰ Τέμπεια ἐς τὴν ἐσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Mssti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος τὰς παραθαλάσσιαις κώμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionicā nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαϊώτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτέρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἑκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα θέρμα λουτρὰ, καὶ πάγους οἶτας περιναυτάοντες culte ad accolae chorus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὄρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημον) ὑψηλόν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὐρεα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὄρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημον, esse ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκημόνισι οὐρεσι, ἐνθα πρόσβασιν ἀνθρώπων

οὐδεμίην εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὑπο-
 δέκεται καὶ τεύαγια. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157.
 τῇ μὲν θάλασσα τραχεῖα καὶ αἰλίμενος, τῇ δὲ ἔλος ἄβατόν τι καὶ
 βαρυστῶδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voragini-
 bus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, ca-
 lidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus ap-
 pellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428.
 suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et
 Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους
 καλεῖν οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρας praebebat Eustath.
 in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369
 seq. memorans τὴν κολυμβήθεα, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι
 χύτρους γυναικίους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut
 erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Me-
 liensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi
 curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς
 ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθεας memorante τοῖς νοσοῦσι πικνύνους.
 Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθεα, πίν-
 τι σταῖς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Edi-
 tor Genev. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem in-
 culcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est;
 quae cūtra dubium si foret, manebit temerarius contra
 tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. JV. 55. de piscina,
 in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ
 ἐπιχώριοι χύτρους γυναικίους. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλαῖον) Stare nequit ista Medicei
 lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic pau-
 lulum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae
 Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλαῖον doctissi-
 mi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius
 Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censue-
 runt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκήσοντες γῆν τὴν Αἰολίδαν) Interrogationes Grono-
 vianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam
 esse in Geographia veterem participii formam. Cur quaeso
 οἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδαν Thessali, antea Aeolidis terrae ha-
 bitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκήσαντες
 imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt,
 indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitationem terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt*? Nihil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Bocoto, κατὰ νήσους εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θεσσαλίαν καλουμένην. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* intepretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere *habitationem, quam nunc possident. S.*

.CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὕτε πλῆθει --- ταύτῃ) Acutissimus Gisb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. Alii forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, ubi --- ibi. ἢ --- ταύτῃ, Polyaeus p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2. Reiskio ὅτι venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὕτε πλῆθει ἔξουσι χρῆσθαι οἱ βάρβαροι, οὕτε ἵππων, ταύτῃ. Angustias quaerebant ne multitudine circumirentur: [Corn. Nep. II. 3.] et hoc Themistoclis fuisse videtur consilium. Apud Thucyd. p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅτι scriberem ὅτι: sed Herodoteum est τῇ: pro ἢ χώρα. Schol. in Sophocl. Ai. vs. 826. τὸ ἢ ἐπὶ ῥῆμα (ἀποδίδεται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud Thucyd. l. c. nec hic apud Nostrum ulla novatione opus est. S.

.CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχέσθαι) Vatis tale responsum, Ὡ Δέλφοι λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, in Clement. Alex. Stromat. VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγούς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit Herodotus. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, Clemens Alex. verba nobis oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753. Δελφοί, εἰρήξω ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνειπούσης τῆς Πυθίας, Ὡ Δελφοί, λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγούς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eisdem sententiae acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante Platone, ναυ-

τικοῦς Themistorcles, his effata talia facile Delphis comparavit: Δεινὸς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἔς τε τὰ βατὰ. VALCK.

10 seq. βαμὸν τε ἀπιδέξαν ἐν Θυίης) *Aram Delphi ventis statuisset dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίης: forte, prope Thyiae fanum? ἐν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, ἐν Διονύσου ἐν Ἀσκληπιοῦ ἐν Θεσμοφόρου ἐν Ἀρτίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II, [cap. 32. extr.] p. 189. Σαρώνια κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδι ἱερτὴν ἄγουσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἑκάστον: aut hoc laetet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδος ἱερτὴν ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο,] supra conmonstratum lib. V. 89, ἐν Θυίης, videlicet τιμῆναι aut χάρις, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τέμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χάρις εὐτος) nomen inveniit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἢ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ verum esse scripturam. S.*

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμενοι τὸν ἱλὸν) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιόν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι θίσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρνιθα μὲν τόνδ' (imo τὸδ') αἴσιον ποιούμεθα, Τὸ εὐόν γε χρηστόν, καὶ λόγων εὐφημίαν. VALCK.*

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam percepit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύρεσθαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit T. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum*

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combefisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - ἐπαύρουντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eliciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰώνων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τὴν αἰτίαν σχῶν ἧς ἐπαυρόμην ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἐς δ' κατεκρεουργήθη) Si Ionum sermonis ὑποργός, Λυκόοργος, vice aliorum ἐπυργός, Λυκούργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα καταφαγεῖν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθιοβοατῶν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργηθῆναι maluerunt. WESS. — Rabiem Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακοπίντα dixit VIII. 92. Usus hīc verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεῶς ἰμάχιστο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πολυθάγον uxorem suam noctu κατακρεουργήσαντα καταφαγεῖν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν διασπᾶσαντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀρταμεῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν Εὐριπίδης Πηλεΐσιν. Διηρημάμεν est Atarandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive laniator, olim dicebatur ἀρταμος: quod pro μάγιστρος restituendum ex Mito Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος ἀρτάμων Φρυγῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαυλεόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαγόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπλαγούμεναι, ἐκπληττόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod Aeschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobant. Par discordia in Hippocratis ἐκπαυλώς, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii. ἐκπλαυώς ex arbitrato fictum. WESS. — ἐκπαύλας, puto, et dein ἐκπλαυώς scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis Firmi notiores erant. VALCK. — Mendosum Φέρμος tenuerat Gronov. S. — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φόρμις Pausaniae lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. WESS.

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Περσῶν optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti Arch., poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Θρυκτωρίας attinet rationem, de ea post Bonan. Vulcanii ad Auctor. Περί Κότμου p. 207. et Stanleii in Aeschyli Agam. vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδρόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a Turnebo Advers. XXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. WESS. — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et Vallae lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμφύχων: Homerus tamen etiam scribit Παρ νηῶν ἀνιόντες, Ἰλ. ξ. vs. 28. Vulgo verbis μαθεῖν, πειθεσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐμφύχοις. Ἐπὶ ἀφύχου posuit Antiphon pag. 112, 12., αὐτῷ ἔξουσία ἦν σαφῶς εἶδέναι παρὰ τῆς βασιάνου. Sicut Soph. habet πομπῶσι, pro διὰ πομπῶν, Antig. vs. 170. sic Herod. IX. cap. 3. πυρσῶσι - - ἰδόκει βασιλεῖ δηλώσειν. In bello Graeci quoque πυρσῶις utebantur sive φιλοῖς seu πολέμοις: saepe meminereunt Tactici. Περί πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur operā Suidas, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK. — Παρὰ πυρσῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit, ἐς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἐς adiectum voluisset Herodotus, non ἐς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἐς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed καταγῆσθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praecipiendo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται ἰὸν ἐν πόρει μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὡς σφί τὸ ἱμνοδῶν ἐγεγόνει καθαρὸν. S.

11. μεταξύ Κασθαναίης) Arch. Κασταναίης urbis nomen vulgatus edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκδῶτων etc.) Sermonis hanc sribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκδῶτων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰθύνων ὄμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis sribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbarunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolleretur levis illa distinctio, quam inter ὅμιλον et ἰόντα interservi. Immo vero, quod pro ἰόντα ὅμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὅμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὅμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάτων) De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur ducenti ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. Potter Archaeol. Graec. lib. III. c. 18.) In Persicia navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχίμων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις - - πλήθεις ποιήσας διαμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ἐγδωκόντα ἀνδρας ἐνεῖναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τίθηναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36.; εἰς τῶν ξένων ἀτελεῖς, δέκα θήσω - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰςί πέντε ἢ ἑξ' οὐκοῦν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς ἑκοσιν: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., καὶ δὴ τέθνασι· τίς με δέχεται πόλις; sed sint sane mortui. Helenae vs. 465. καὶ δὴ παρῆκιν: Fac sane eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione 'Αναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἔκαπτη-
 θήντας -- ὑπ' ἐμοῦ ἤκειν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν
 χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφεας ποιῶ ἴσους ἐκείνοις
 εἶναι. VALCK.

26. πλῆθος συντρέμενον) Nihil hoc verius esse, praemis-
 sa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
 ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant,
 praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit.
 WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610
 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) . .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transducta- rum summa, quae hīc subducitur	2317610
Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui-
 dem numero etiam remiges comprehenduntur).
 prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam
 5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibi-
 que notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δι' δεῖ λέγειν) Ingratis-
 sima vocum est δι' δεῖ copulatio atque adhaesio, soli ac-
 cepta Med. ferenda: nam Pass. δὴ, scribentis lapsu, ex δεῖ,
 (uti saepina haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
 Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπεῖν, καὶ ἐκκελεύσας
 λόγον, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δισμύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nau-
tae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quàmquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen nayium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denotum millium, summatisque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certè post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγοι) lidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρυγοι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγοι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐπανελθόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδοῦναι τὰ πέρατα τῶν ποταμῶν ἐνίων) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προδιδόντων, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀρεσίων) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque ἐνίων, neque ἔστιν ὦν, hic congruere. Graece dicitur, ἔνιοι τῶν ποταμῶν, non item οἱ ποταμοὶ ἔνιοι. *Herodotum* ego scripsisse puto, προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce ἐνίων vel ἔστιν ὦν. Recte *Thomas* προδοῦναι hic interpretatur ἐνδοῦναι καταποθίντα τῷ στρατοπέδῳ. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia τοσαύτας μυριάδας: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, aliique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae ἔστι τῶν: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii ἔστιν ὦν, alii magis etiam communem ἐνίων substituerunt. S.

10-14. εἰ χοίνικα πρῶν ἕκαστος etc.) Detegendus calculi error est, a *Budaeo* et *Io. Laurenbergio* Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocration*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5285220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae *Arch.* nos trahunt, omnem milifantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόκροσσαι ὀρέοντο ἐς πόντον*) Loci sententiam *Portus* bene vestigavit. *Πρόκροσσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent.* Homeri versus *Iliad.* Ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi *Eustathius*. Eleganter *Agathocles Babylonius*, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (*Pytharchum tyrannum*) ἐβονδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: *summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen.* lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod *naves πρόκροσσαι Wess.* cum *Porto* intelligit *quatum prorae ponto obversae erant*: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec *Suidae* interpretatio (*Πρόκροσσαι ἄλλη ἐπ' ἄλλη*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit *Herodotus*, ἄλλαι ἐπ' ἐκείνησι. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua *πρόκροσσαι νῆες* apud *Homerum* veteres Critici *κλιμακῆδόν locatas* interpretantur; quod gallice *par échelons* diceret, latine equidem in *quincuncem locatas* reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud *Athen.* lib. I. p. 30. dicuntur *πρόκροσσοι* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint *facto cuneo irrupisse*. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόκροσσαι* a *Reiskio* esse expositum. „*Πρόκροσσοι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.*“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζέσεως) Longini κακόττομον elegantissimae dictionis tantum molo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque. uti Latinis *fervere mare, fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. B. ἐπὶ πολὺ μεταωρισθέντα καὶ ἀναξίσαντα: et Liban. T. II. p. 516. C: ἐν ζέοντι τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, *Aristotele* Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt *Aristidis* in tempestatis ἐκφράσις ad Arginusas, ἄρτι μὲν - - - ὠδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατίβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπρὸς, apud *Hermogenem* Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίαις ἔλαβε) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίαις pro ἐπι-καρσίαις accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte *Gronov.* dederat, *quas naves ventus in alto natus est*: pariterque iam olim *H. Stephanus*, quum *Valla* minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse *altum tenentes*. S.]

16. πρὸς Ἴπνοῦς καλεομένους) Adumbravit hinc sua *Strabo* lib. IX. p. 675. D. [p. 443. B. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' εἰς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιν παρενεχθείς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit *Vir magnus*. Favet *Geographo* aliquantulum πρὸς Ἰπνοῦς *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνοῦντα habet nupera *Strabonis* editio Lipsiensis, praeceuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. decernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος ἀκτῆς meminuit *Noster* c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. *Clar. Wess.* ad *Diod.* T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et *Cellar. Geogr. Ant.* T. I. p. 870. Hic narrata spectans *Clemens Alex. Strom.* VI. p. 753, 36. (οἱ ἄνεμοι) πνεύσαντες, inquit. ἐβρωμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν συνέτριψαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem obversabantur *Straboni* IX. p. 675. c. D. ubi *Xerxis* στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιν παρενεχθείς: sic vocasse locum videtur *Strabo*: *Hero-*

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἴπνοὺς καλεομένους τοὺς ἐν Πηλῷ. Pelii montis Ἴπνοί apte dici potuerunt, instar similium, Ἴπνοεις vel Ἴπνοὺς. VALCK.

19. ἦν τε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν τε τὸ τοῦ χειμῶνος χρεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χρεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χρεῖμα τῶν τέκνων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφινδονητῶν πάμπολύ τι χρεῖμα. ἀπειρόν τι χρεῖμα νοσημάτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χειμῶνος χρεῖμα, comparandum cum Aristophaneis: τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν τὸ χρεῖμα τῶν κόπων τὸ χρ. τοῦ πλακοῦντος. Ἀσκητικὸν τὸ χρεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπικούρου καλέσασθαι) Oraculo iussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὠρεῖθυιαν Ἐρεχθίως, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρός, qui in voc. Ἀφῆται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὠρεῖθυιαν. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. στησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: Schol. Ms. οὕτω φησὶν ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξέως ἐπέλθοι τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἱραστής ἐν (ὧν) Ὠρεῖθυίας - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses iuxta Herodotum: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phaedro Platonis p. 129. ubi ignorantem locum Phaedro, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ που τις, ait, ἐστὶ βωμὸς αὐτόθι Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniae βωμὸς ἐστὶν ἀνέμων: et in foro Coroneae, lib. IX. p. 778. Megalopolitae apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὑστερον ἀγοῦσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὴ τὸ κῆδος τοῦτο) Pausanias hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέσθαι τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς Φάτις ὀρίσται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero Φάτις haberetur, alienum ὀρίσται haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautē satis. Βορυσμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcessebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντις] ἀπειθόντος, nempe Ξέρξῳ, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἴλασσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI, 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τε ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invecum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἢ γὰρ τις καὶ τούτῳ (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυγρῶτα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, nam agebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλίου παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. n. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυγρῶτα παιδοκτόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίας ἐλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τούτῳ]

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτω huc invexerunt, ad verbum ἢν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἢν λυπεῖται.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum *Herodotum* proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορῇ, ut *Aminocles* παιδοφόνῃς, sive, *caedis liberorum*, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνῃς, ingrati calamitatem, *liberos occidentem*, unice exprimit; quae quidem *Aminoclem*, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias *Herodoto* a *Nob. Palmerio* paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — *Plutarchum Reiskius* (loco a *Valck.* citato) contra *Palmerium* hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua *Herodoti* hac in re commemoranda consilium interpretatur *Chaerōnensis Polyhistor*; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis *Herodoti* Ἀχαρίς συμφορῇ παιδοφόνῃς, sive (ut apud *Plut.* legitur) παιδοκτόνῃς. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex *Herodoti* „verbis hoc efficere, *liberorum Aminoclis* aliquem patris manibus, quacunque demum caussa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur *Lipsiensis* ille olim praeceptor meus, *Vir optimus doctissimusque*. Quisquis citra praeiudicatam opinionem *Nostri* verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐντομά τε ποιεῦντες) De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γονήησι, *praestigiis*, aut γοῆσι, *libationibus*, quamquam haesitantes, uti *Cl. Reiskius*, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, *Cl. de Pauw*, καταείδοντες γόνῃσι — οἱ μάγοι, *incantantes ventum cum praestigiatoribus*, vertit, hoc uno anxius, quod *magi ab incantatoribus* distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter *Persas* honoratiores, sub se γόντας, *vilioris conditionis sacrificos*, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar,

κατακίδοντες γόησι idem esse ac γόοις, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόηται nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti ἐτόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γόω formari potuisse, quis neget? Restaret κατακίδειν tertio nexum casui, nisi Portus id cum κατακιδῶν similis apud Herodotum structurae composuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσφαῖ κλειθῶ. WESS. — Dativus τῷ ἀνίμῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χοῆσι: sic dicerentur factis libaminibus, incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1357. Ἀωλόλυξε, καὶ κατῆδε βάρβαρα Μῆλη, μαγεύουσι: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum μαγεύουσι, illinc alienum. Κατακίδειν, occinere, iuxta Budaeum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschyli Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἐπαδὼν Θρησίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπαδάς ἐπαδεῖ, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοις probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum mssii item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editer illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schaef. edidimus: nec vero hoc ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatōres latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan γόηται classis quaedam Magorum. S.

10. ἐκέπαι) Nullum Longini ἐκέπαι in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀνιμος; ἐκέπαι hinc excerpserit. Abydenus, τῆσθι δὲ ἡμέρῃ ἐπὶ τι ὦν ἐκέπαι tempestas eluvionis causa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἐστέριον: οἱ δὲ ἀνιμοὶ παραχρησµα ἐκέπαι καὶ τὸ κύμα ἐστέριον: quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Matth. c. xiv, 32. WESS.

Ibid. ἡ αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασι) *Aut sponte sua velut lassus conquevit ventus.* Tanquam ἄσμενεν τὸ Κοπίσσαι (ἐκοπίασε legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Ψ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. XIV. vs. 32. ἐκόπασιν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et *Wetstenium*. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικός, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda puraeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐνυλόχιον, Ποσειδέωνος σωτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1 seq. ὡς ἐπαύτατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἴστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡρόδοτος εὐδίαν Φορζῶν Φησὶν, ἐπαύσατο (sic Ἐκόπασιν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἴστρ. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in *Alciph.* p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. --- simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccescunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οἷα ἔτι εἰσὶ κύματα, aequore nempe pacato. Stratum aequor attigit I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: Solve ralem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντον τίθης νότα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν) Dum ad aureum vellus petendum Aeam navigabant: id enim semper notat in talibus (ἐπ): ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ ναίχος πλεῦσαι. Poëtis μῦθός: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτι τοὶ χρύσειον ἔπλεε μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰσονίδης, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. *Leeti iuvenes, Argivae robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. d. 184.* Πλέων -- Ἐς Τιμισῶν μετὰ χαλκόν: id est, ἐκείθεν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖν -- -- πίδα (id est μετὰ) Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἐνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. ἦν' ἡλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV, p. 666, 3., ὅπου φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀναγαγεῖν. Corrigitur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλου παρεσκευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς (ut ἐς τευχισμὸν, p. 406, 94.) παρῆμψαν τῶν νεῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πύμπουσιν -- ἄνδρας ἐς Παγαδαῖς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πύμπας τριήρεις ἐς Λακεδαιμόνα ἐπὶ χεῖματα: paulo post legitur, ἔμπμψα χεῖματα ἄζοντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπεὶ ἑχώρου ἐς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφειτα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδρι πεμφθέντα, aqum missum. S.

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ εὐνομα γέγονε Ἀφείται) Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, nī tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, Αφείταςque praetereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXCIV. 4. ἔπεσον ἐς τοὺς πολεμίους) Elegi simplex verbum. Ἐπιπίπτειν vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum huic loco ἐσείπεσαν.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θάμασιον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Graecia Θωμάσιον titulus descendat. WESS.

8. βασιλικῶν δικαστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. "Οτι, [ante ὁ Σανδῶνης,] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογίζομενος. Restitutum autem fuit εὐρέοι, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρών δὲ pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογίζόμενος ὁ Δαριῆς πλέω ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογίζόμενος ὁ Δαριῆς, [at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέοι πλέω ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένα εἰς ὄλεον τῶν βασιλικῶν. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 50. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Iac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius; ὡς ταχύτερα ἢ σοφώτερα εἰργασμένος εἶη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἐμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν περισσεύσαι: et, ὡς γὰρ σφεας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληες. VALCK. — Ad διαφυγῶν ἔσεσθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περισσεύσαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem mss̃i codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hęc habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν ἔσεσθαι pro διαφεύξιν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, aliiq̃ue iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσθιβληκῶς ἢν τριταῖος) δευτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος; perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ισβεβληκώς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀνόχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. Ὀνόχων, commentanti de Ilisso et Maeandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντέχρησε tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ - - πιόμιμος. Quod enim hic accessit τὸ μέθρον, ex tacito κατά pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucydid. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Ἀφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius. bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox [lib. 5.] μετέπειτα δέ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δς ἀν ἡ τοῦ γένος τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτον, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντις ἔργισθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo καλεῖσθαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τοῦτω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Λήϊτον δέ καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήϊτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήϊον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δς ἀν ἡ τοῦ γένος τοῦτον πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξαντις ἔργισθαι τοῦ λήϊτου αὐτοὶ φυλακὰς ἔχουσι. Λήϊτον δέ καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λεώς, ληός, dixerunt veteres, λήϊτον λήϊτον λήϊτον λήϊτον et λῆϊτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Adί-

των, τὸ ἀρχαῖον Λαίττον, πρυτανεῖον Λαίτων, τῶν δημόσιων τόπων. Cetera *Piersonus* attigit ad *Moer. Att.* p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est *Is. Casauboni* Dissertatio Animadv. in *Athen.* XV. c. 19. [Vide Animadv. in *Athenaeum* T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis *Casauboni* quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦ τῷ ἐπιτάξαντες) Pravum τούτου erat. Interpres *Apolonii Rh.* II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φεῖξου ἀπογόνων εἰσεῖναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τῷ ἱερῷ μὲν Διὶ, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab *Herodoto*, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces *Xerxem* condocerant, adfirmatque *Plato* in *Minoë* p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἱκγόνοι, οἵας θυσίας θύουσιν Ἑλλήνης ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus *Carthaginensium* aris et inmolatis ibi *Saturno* liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) *Abbas Melolus, Abreschius* ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς ὃ ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγεμόνων, cuius initium, ὥς Ἀθάμαν, tum ὥς ἐκ Θεοπροπίου, porro ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἐσελθόντες *Arch.*, [lin. 14.] loco ἐστέλλοντο, cum *Cl. Pavio* repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγεμόνες regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud *Herodotum*: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τι τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τι τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic *Herod.* ὥς τε, [immo divisus vocibus ὥς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύσεσθαι δέσαντες οἰχόμενοι etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἐστέλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit *Arch.* lectam *Vallae*, ἣν ἀλίσκωνται ἐσελθόντες ἐς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωσθαι coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς θύεται τε ἐξηγίοντο στίμματα πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στεφάνους πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. καὶ στεφάνους πυκασθεῖς. Κάκη στεφάνους πυκασσάρας praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασθεν. Εἰκόνισμα πυσσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθεν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale datur hic nomen, Κυρίσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuinè Κυρίσωρος, modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στίμματα πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum *Valla* vertunt *toto corpore coronis* (aut *infulis*, ut Gronov.) *coopertus*; aut (ut *Valck.*) *totus infulis coopertus*; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat rectè habere: nec tamen satis adparet, cur *totus* aut *toto corpore* coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet *Herodotus*; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἂν ἀλίσκωνται ἐσιλθόντες, θύεται τε στίμματα πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυρίσωρου) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυρίσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύρωρος, sine ulla mendi suspicione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύρωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at massti quidem Apollodori Κυρίσωρος praeferunt.] Ceterum *Athamas*, ut καθαυμός regionis, arae fuit admotus, iam iam immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti *Herodotus*; sive, sicuti in Sophoclis *Athamante*, ab Hercule, apud Interpretes *Aristophanis* Nub. vs. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περιμλῆει) Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιμλῆει. Scripsi ex schedis Μηλιδά γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In *Stephan. Byz.* Μηλιδ, ἡ χώρα. Sophocles Μηλιδά Νύμναν dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχίνας πέτραι ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίαν cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειός) Speciem Ionicam Σπερχήϊος praefert, uti ἀνθραπήϊος, βασιλῆϊος, πρυτανήϊον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχειός passim, et Spercheos Latinis, significante ad *Lucanum* lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα βοηθόντα Ἡρακλεί καιομένῳ ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλεί καιομένῳ λόγος ἐστὶ ἀναφανῆναι. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶ κεκρύφθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἥλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae per pauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet *Thucydides*; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem *Soholion* e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδὲν τῶν ἐξηγητῶν ἴδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco *Dyras* fertur auxilio venisse *Herculi καιομένῳ*, in summo scilicet *Oetae* montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 112. [Tim. c. 7.] *Straboni* IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ἐν Φατῇ ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλείους σβέσαι πυρᾶν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices *Herodoteam* obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἥλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ. Tales in *Porti* penu plures. *Strabonem* haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, *Casaubonus* docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεος --- ἐστὶ διασφάξ) Hinc *Strabo* IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος Φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφάγα: hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit *Casaub.* Fluminis *Μέλαρος* ex c. 198. meminit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 414. Φοίνικος etiam *Strabo* ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γὰρ μὴ μόνη δίδμηται) Non sane necessaria μίχ. Supra enim μόνη ἀμαξιτός c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδμηται, prima fronte in τίμηται eruditi viri coniecturā abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τετμημένοι sint ὁδοὶ lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδον τὴν ἔδειμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κώμη τέ ἴσσι τῇ οὖνομα Ἀθήλη κίτται) In his verbis aut τὸ ἴσσι aut τὸ κίτται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀθήλη: et τὸ κίτται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κίτται: lib IV. 184. ἀλέσι γάρ σφι ἴσσι Ἀγλαντες οὖνομα, ἐν δὲ ἐκάστῳ αὐτῶν οὖνομα οὐδὲν κίτται. VALCK.

10 seq. χωρὸς περὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphictyonidem non diversam a Pylaea esse. Δημητρὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δήμητρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν. — ἔθεν δὲ Δήμητρι οἱ Πυλαγόροι. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἴδρυται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. Φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris Φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φερεῖν ἐπὶ θαλάσσης aut θάλασσαν, Φερεῖν εἰς τὴν μεσόγαιαν, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli incommodum τὸ, unde turbae. WESS. — Vires Herodoteo

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσιν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed iunguntur πρὸς νέτον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βοῖν ἔχόντων. Caeterum, ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex *Herodoto* recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedcas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200.; ex *Pausania* vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Λοκρούς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ἄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπῆγαγεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν πόλεων. *Herodoteum* est πανστρατιῇ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι ἐκ δὲ Θεσπείας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐκ transposita, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θεσπείας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. *Herodotus*: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆταν) Θεσπιῶν τε ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θεσπιεῖς δὲ ἔκοντες μάλιστα. Secundum *Diodor.* XI. cap. 9. Leonidas Θεσπιεῖς μόνους παρακατέσχε. Eiusdem *Diodori* XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in universum, qui cum *Leonida* ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoteo*;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλησίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus Auctor orat. c. Neaer. inter *Demoatheneas* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβάρῳ ἐπιόντι συναπάλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαντινίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis 1000. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros Epicnemidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πάντων πόλεων Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ [CAP. CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μὲν ὀλίγων ait τῶν ὁμοίων τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. n. *WESS.*

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδένα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτέων μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνιμίσθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γέγοντο χωρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In Leonidae stemmate nihil adeo
Herodot. T. VI. P. II.

desiderem, nisi ut Δορυδίου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartaë ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΔΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Pro vulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste H. zychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωριεύς - - ταλευτήσαντος ἐν Σικελίᾳ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατιστιῶτας τριηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίσθ τε καὶ καθιστηκυνία, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 56. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθιστῶτας dixit apud Stob. Sermon. XVII. p. 159. WESS. — Eandem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατιστιῶτας constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθιστηκυνία τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθιστηκυνία, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῦς articulum (quem obstore huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατεστῶτας, quam ad τριηκσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατεστῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατεστῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατεστῶτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hinc praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς κατεστῶτας idem Larcherus interpretatur le corps fixe et permanent, quasi latine diceret stabile et perpetuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, selegisse regem hos trecentos; nam si stabile et perpetuum agmen; constansque illa cohors fuisset, delectui non fuerat locus; et ἀναλαβὼν, non ἐπιλαβόμενος, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartaē, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero trecentos sibi comites selegisse, et quidem (quod ex hoc loco discimus) patresfamilias, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατεστῶτας τριηκσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus constitutos illos (nempe lege constitutos) trecentos viros, sive legitimum numerum trecentorum virorum. S.

17. ἀλλοφρονέοντες) Auctore Diodoro XI. 4. sciissi in fa-

etiones Thebani ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hīc *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad Thermopylas ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seniores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filiiue eius *Eurymachi* *Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεια γὰρ σφι ἦν ἐμποδῶν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. E. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentins ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucyd.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (ait, μὲνός) πολλὰς ἔχοντας ἱεραὶς ἡμέραις, οὐκ ἴστροτεύοντο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἡ καὶ πάσας ἱεραὶς μᾶλλον. Attigit in Κάρνεια *P. Castellanus*: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* *Op.* vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Meursius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbe obiiciunt Athenienses *ibid.* c. 11. ὑμεῖς μὲν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένοντες, Ὑακίνθια τε ἄγετε καὶ παίζετε, καταπροδόντες τοὺς συμμάχους. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἐπῆμιν γὰρ τὰ Ὑακίνθια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεια καὶ δὴ ἐφέρεται: est enim ἔρπον *Dorice* idem ac ἐλθεῖν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ ταῦτὸ Ὀλυμπιάς -- συμπεσοῦσα) Anni aestas erat media, τῆς ὥρης μέσον θέρους lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum* *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, ludi *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Gracia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum *ἰνένωτο* et *διενένωτο* [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἰένωτο* et *διένωτο*, Sylburgio accurate docente ad *Clenardi Grammat.* p. 473. Suprà lib. I. 77. *ἰένωτο*. WESS.

CAP. CCVII. 6. Δοκρῶν περισπερχιόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, *περισπερχόντων*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. *Diodor. Sic.* XI. c. 4. *Περθύμως ἔχοντα* dixit *Herod.* II. 163. *κάρα θυμωθῆναι* VII. 39. *Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμεῖν τοῖς γεγενημένοις, ἀχθεσθῆναι τινὶ πράγματι*, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum; *σπερχέιν*, sed *σπέρχισθαι* et *σπερχθῆναι*. Quaedam leguntur adscripta ad *Herod.* V. 33. *ἰσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ*, *Aristagorae succensuit*. In *Callim. Hymn. in Delum* vs. 60. *Latoniae Iuno* dicitur *Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ Φατόν*: id est *περισπερχομένη*. *Hesychius*: *Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι. Ἐσπερξάμην, ὠργίσθην*. *Phavorin.* *Σπερχθεῖς ἀντὶ τοῦ θυμωθεῖς καὶ ταραχθεῖς* λέγουσιν Ἴωνες: imo vero *Herodotus* illud oportet utroque adhibuerit significatu. *Suidas*, *Σπερχθεῖς παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ταραχθεῖς, θυμωθεῖς*. Horum prius, obvium et in gloss. *Herodot.* pertinet ad I. 32., ubi *conturbatus Croesus* dicitur *σπερχθεῖς*: posterius, *θυμωθεῖς*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex *Herodoto* aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχέιν* nec *Herodoteum* nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπερχής* est, a verbo *περισπέρχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπερχής* legitime formari potuerit verbum *περισπερχίω* idem valens ac *πε-*

ρσπερχής είμι? ut λυσιτελέω, λυσιτελής είμι: ἀστεβέω, ἀστεβής είμι: ἀστεργέω, ἀστεργής είμι. Quare, in librorum consensu, nihil hīc novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de communi horum consilio --- decrevit*, illam notionem verbo ἐψηφίζετο subiectam putavi, quum praesertim mox adiciatur ταῦτα βουλευομένων σφέν. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδέσθαι ὁκόσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ἰδέσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ἰδέσθαι ὁκόσοι τε εἶεν καὶ ὅ, τι ποίειεν. [In εἰσι haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλισμέναι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλαισι ὁ ἱππιὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata εἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς reciperem ex Mssis τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον εἰς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 328, 6., εἰς τὸ προάστιον καὶ εἰς αὐτάς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἐθελύτο τε καὶ κατώρα τὸ πᾶν μὲν οὐ. τοὺς γὰρ ἔσω --- οὐκ οἶά τε ἦν κατιδέσθαι· ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάνθανε. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ὠρχούμην μὲν οὐ. (οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαθον) ἐχειρονόμουν δέ. Scripserat in Kur. Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δατύς δένδρεσι, παχέσι μὲν οὐ. πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ. καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., Φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπνωτικὸν δέ. Ἀντι-

phon p. 139, 9. ἀπολαμένους μὲν οὐ κινδυνεύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim Philostratum, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἐρῶσι δ' αὐται, (αἱ Ἐμπουται) καὶ Ἀφροδίσιων μὲν οὐ σαρκῶν δέ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπίων, ἐρῶσι: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. f.) τοῖς Ἀφροδίσις, οὓς ἂν ἰθέλωσι δαίσασθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκάθηντο ἀσκούντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακεδαιμονίους ὄρεας ἐν Θερμοπύλαις ἡττηζομένους, vertiturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti aliàs monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμελλον δέχεσθαι βασιλείαν, τριακόσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκάθηντο ἀσκούντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακεδαιμονίους ὄρεας ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, καὶ μετὰ τὴν φρεντιδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξυργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπειὶ μὲν ὅσοι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνεκέρησε πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνεκέρησε, memores, credo, cap. 218. ἐνεκέρησαν στρεπτῶ, similitumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίῃσι ἐνεκέρησε. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κερῆσαι, sicuti ἐντυχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentemque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum viz doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν, ἐν ἀλογίῃ πεπαισθαι, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνεκύρησε) In his apud *Suidam* in 'Αλογία similiter scriptis graviter lapsus est *L. Küsterus*; sententia quid postulare vidit *Portus* *ibid.* et in *Lex. Ion. voc. 'Αλογίη*. Phrasin *Herodoti* per καταφρονήσθαι interpretatur *Strabo* p. 716. A. Si sincerum est ἐνεκύρησε, cum amico meo scribendum ἀλογίη τε ἐνεκύρησε πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura *Herodoto* ceterisque. Vid. huius *Ed.* pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in *Epimenidis* epistola apud *Diog. Laërt.* I. 113., αἱ δὲ πη ἐπ' ἀλατείᾳ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκύρουντί τοι τοὶ τήνω φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονήσῃ ἐντυχεῖν, pro contemni, neque Ionice ἀλογίη ἐγκυρῆσαι. Emendandum censeo ἀλογίης τε ἐκύρησε πολλῇ: id est ἄγαν κατεφρονήθη. *Contemptus* Nostro dicitur ἀλογίη: contemnere, certe ὀλγωρεῖν, et ἐν ὀλγωρίᾳ τι ποιῆσθαι, apud *Herod.* est ἐν ἀλογίᾳ τι ἔχειν vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλγωρεῖσθαι. Sepeliri *Herodoto* dicitur ταφῇς κυρῆσαι II. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμίας κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμάς, αἶτ, πρὸς ὑμῶν κυρῆσας οὐκ ὁμοιώσομαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt *Sophoclea Elect.* 855. *Antig.* 882. *Philoct.* 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθεν) Tale irati *Cambysis*, ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσισθε, lib. III. 29., et quiritantis *Iobi* c. XVII, 6. ἔθου δέ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀπίβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλεύην με ποιῶ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, *Aeschryonis Philaenis*. [apud *Athen.* VIII. p. 335. c.] WESS.

16. τὰς κεφαλὰς κοσμεύονται) Mirum ni suum singuli hi *Spartiatæ* habuerint ἔλωτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem *Spartanae*, libenter ἀνδριζόμεναι, suas habebant, ut aliae mulierculae Graecae, ornatrices et κομμωτρίαι. Censeo equidem non sane muliebriter ornata, sed bene pexa et viriliter nitida *Spartanos* praelio paratos habuisse comam, tanquam palaestritas, λιπαρὰς ἔκτοσθε παλαιστρας, *Theocr. Eid.* II. 51. Χρυσαιμένους ἀνδρῶσι παρ' Εὐρώτῳ λείτροις, *Eid.* XVIII. 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuæ gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedaemoniis: *μάλιστα περὶ τοὺς κινδύνους ἰβερᾶπαιον τὴν κόμην, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακριμμένην*: bene interpres, ut nitida appareret et diseriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κοσμίονται, sed ab auctore σμίονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμίονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λιπαρὸν σμασμάμινά πλοκαμὸν*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμίεται: genuinam esse σμίεται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμψάμενοι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. χεῖρας ἀνταειρόμενον) Non repudio Arch. ἀνταειρόμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, πρὸς βασιλῆην τε καλλίστην τῶν Ἑλλήσι (sive ἐν Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἀνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστην πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἀνδρες ἀριστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his praescribitur. WESS.

24. ἐμοὶ χρᾶσθαι) Id est χρῶ. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψεύδεσθαι νομόμσται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: ἢ μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῆ τῇ ἐγὼ λέγω, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 639. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragicæ apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῆ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio: ταύτῃ ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐγὼ *Arch.* et *Vind.* Scholiastae debetur. Vide dicto loco et *ibid.* c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσσιν μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρεῖκεν est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur *Portus* in Παζιάναι. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλως προσπαίοντες) *Iustius ἀπέλαυνον*: [quam ἀπελαύνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίως προσβάλλοντες ἀπέλαυνον ὁπίσω: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπαίειν *ingruendi*, quod *Vallae* visum, *notione gaudet*. WESS. — Quam ἀπελαύνοντο ante ed. *Wess.* legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, *iustius* utique ἀπέλαυνον *iudicari debebat*; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππία δὲ ἐνθεῦθεν ἀπελαυνομένη, *Vallae* versionem, *Hippias inde profectus*, nullā adiectā censurā *Wesselingius* etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94: pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippias - - profecto*, rectius ponetur *Hippias - - reiecto*, aut *cum repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum *Gronovio* ipse etiam *Wess.* dederat, *depellebantur*. Quod ἀπέλαυνον hic *Arch.* et *Vind.* praefereunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter *abierunt*, *se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, ὅλον δ' ἐποίουν - - οὐκ ἤκιστα αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse *Nostrum* suspicabatur doctiss. *G. Koen*, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶν. Eleganti coniecturae favet, praeter *Xerxis*. dictum lib. VIII. c. 88., et *Frontinus* IV. 2, 9. *Xerxes hocce deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet*; (ὅτι - - οἱ εἶν) viros autem nullos: nam, ut *Wesselingio*, mihi quoque scripsisse videtur *Frontinus*. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud *Eustath.* in *Il.* s. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μέντοι, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σεμνότερον τῶν προφηθέντων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis. Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt. Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa fatentium, iure ac merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem μόνον ἄνδρα ἠγοῦντο, Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 25. Apud Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in laude, velut in senario Comici, Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος, ἔάν ἄνθρωπος ᾖ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam, si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodoti Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto, ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C. Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo, maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dicebat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ἑαυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν. Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Ἑλλ. VII. p. 363, 21. qui fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς μυρίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκίπους καὶ ὀψοποιούς καὶ εἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχει (atque adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται ἂν Ἕλλησι, πάντεσσι πάντων οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτος, toto anno lib. II. 22. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ἔλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in Harpocrate. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χρεώμενοι) Nihil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι, longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negligit, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam πλήθει χρήσασθαι cur [a Gron. πλήθει praeferente] tantopere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βοῇ τε καὶ πατάγῳ) Persici hoc moris erat. βοῇ τε καὶ πατάγῳ χρεώμενοι ex aula erumpunt magorum interfectores lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur Homericum Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν Iliad. Γ'. princ. WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρει ἕκαστοι ἰμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν διεικροτήσαν' ἐν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀνκβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρῆσαιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. L. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφρασε τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persisque monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτῆς τείνουσαν περιαγαγὼν τὴν μετὰ Ἰδάρνου στρατιάν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstratā semitā profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτῆς μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, — — — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνεϊάνων, ὁδεῦσαι στρατῷ ῥαίων, δι' ἧς καὶ Ἰδάρνης περὶ Μῆδος κατὰ νότον τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπέθετο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτιόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc ab eo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτιόνες συνελήθησαν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum. quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθε λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόραι: erant quidem οἱ Πυλαγόραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόραι, οἱ πρεστώτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκεῖ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρου, ἱερυνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷ δὲ χρὴ σταθμῶσθαι. Hoc potius esse, [quam τόδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι δεξιὸν γνῶμη σταθμησάμενον ἀθεῆσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόραι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαὶ πυλαγροῦντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυληγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαργόφων fuerat scripturus, sed Πυλαργοφών. S.

11. εἰδείη μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam inpenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Msstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Msstis* et aliunde revocabitur: vid. Diss. *Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ἂν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἰπεν, ὅγε μὴ μάντις ὢν: p. 494. οὐ παίδιούσι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγοι, ἔν μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad *Graec.* p. 14. ὅτι μὴ θεός ὢν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγαν εἶναι καταψεύδετο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χάριτι πολλὰ ὀμιληκῶς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάαντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὀμιληκῶσαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὀμιλήσαντα: sic *Regem* vocat: in *Editis* legitur βασιλῆα --- ὀμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὀμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὀμιληκῆναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς) Ἀφ᾽ αὐς λύχων hinc *Suidas* excerptis. Noctis designatur initium. *Philostat.* de *Vit. Apoll.* VII. 15. χρὴ περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς εἰς τὸν Ῥωμαίων λαμμένα ἀρεῖναι. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὐσης περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμίνων: vid. *Io. Brodae*i *Miscell.* IV. c. 33. *Intempesta nocte* *Sophoclis* *Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄκρας νυκτὸς ἡνίχ' ἔσπεροι Λακπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* stellas intelligit ad *Callim.* *Hymn.* in *Del.* vs. 303. Quales illic intelligi debeant λακπτῆρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *λυχναλίαν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδεκτο*) Propter Aldinum *κατεδίδεκτο* H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad *Plutarchi* Theseum p. 5. Ed. Bryani, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδεκτο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδεκτο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδεκτο* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse *καταδίδεκτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit *Eodici* *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδεκτο* et *κατεδίδεκτο*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρηστὴ Μηλιῦσι*, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententiā est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae Graecis quidem accurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est* (ille trames) *nihil utilis Meliensibus*: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, iam olim, *quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός* cū pro *ἐκ* *τε* *τόσου* legens, et *κατεδίδεκτο* (puto) pro *κατεδίδεκτο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Meliensibus*. S.

CAP. CCXVI. 5. *κατὰ* *τε* *Ἀλπηγὸν πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversā *Alpeno* hinc in *Locrorum* metropolim, *Herodotum* legisse, *L. Holstenii* iusta animadversio est. *πρῶτη* τῶν *Λοκρίων* πρὸς τῶν *Μηλίων* *prima*, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπηγὸς πόλις* ab ea quae *κώμη*, *Ἀλπηνοὶ οὐνομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur; et nude *Ἀλπηνοὶ* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Mallem cum P. Leopardo Emend. VIII. 1. κατὰ Μελαμπύγου --- λίθον. *Herculis* enim Μελάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De *Cercopibus* [lin. 8.] iidem conplura, quae missa facio. *Angustum* tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. WESS. — De *Cercopibus* fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμηρος monuit Schulzsius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραποῦ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῷ τὴν Φρουρὰν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βαρβαροὶ παρέσχοντο αἰσθήσιν, πρὶν ἢ πλησίον ἐγεγόνεσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses εἰς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκῆες) Perperam *Kalla*, Phocenses *recurrerunt*; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδράμειν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδράμειν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίξον) Pro vetere οὐδὲν α σφι consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. *Aldinum* ἐνεκέρυσαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρεὸς τὸν κόρυμβον) Haec hinc attingit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἐξοχῆς ὀρεινῆς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Schol. ἐπὶ τὴν ἄκρον ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατίνοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis *oacumen*;

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars*, ἡ δὲ ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου. Ceterum ἐπιστάμενοι in Vallae Latinis gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φωκίων Persae μὲν οὐδένᾳ λόγον ἐποιεῦντο: et postea, spre-
tis Phocensibus, Brennus cum suis recta Delphos petiit.
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μενιστής)
Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
ἅμα ἡ οἱ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
[lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cuma-
num, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempla quaerenti dabunt
Portus in Ἐπὶ δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in Ἰλ.
α. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
de conjectura Schaeferus ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante Schaefer. exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπειδὴ sic cum duobus ac-
centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valcke-
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus,
ἀπαλλάττοντας nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leoni-
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Iustin.
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reseruent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam.
Forsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
cum Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστος εἰμι)
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλείστος γνώμην εἰμί: ubi Gro-
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II. D

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμῃ absque artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 565. καὶ νῦν ἔτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευματι. Itaque πιστὸς εἰμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi πτόποις πιστὸς Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδιόρθωσις est. Quid autem ὄχλος Arch. sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus puto homo ad πλείστος supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissimā formā loquendi significatur, quod usitata magis diceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam tamen tentari debebat sincerum πλείστος. Qua hic structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτὸς, ὦ μάγοι, ταύτῃ πλείστος γνώμῃν εἰμι, — — — ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώμῃν: idem hic etiam admitterem, aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμῃν πλείστος εἰμι, Λεωνίδην — — — κελεύσαι. Lucian. in Demosth. Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμῃν πρὸς Ὅμηρον τετάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpsit T. II. p. 865. v. VALCK.

10. ἐκέχρηστο) Nihil habet ἐκέχρηστο, cur sperni debeat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολείσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10 seq. ἐκέχρηστο — — — τοῖσι Σπαρτιήταις) Iustinus II. c. 11, 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοισι εὐχισθαι, Herod. VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. ὑψηλόφω) Spatiosae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τρυήν Epigr. 441. collection. *Cephalae*, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in *Demosthen.* Midian. p. 105. [in Reiskii Apparatu ad *Demosth.* Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἄστν ἐρικυδέϊς] considerandum ac si Ἡ μέγα ἄστν ἐρικυδέϊς foret, aut Ἡ μέγα ἄστν ἐρικυδέϊς, qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta *Theocrito* olim, exprimi curavit. Porro ὕπ' ἀνδράσι Περσεΐδῃσι, patronymico ex Περσεύς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius *Pavius* habet. WESS. — Lubens equidem *diaeretica puncta* vocabulo Περσεΐδῃσι imponenda admittam. Caeterum de Homérico epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πινθήσει βασιλῆ) Tale Poëtae ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαι Ἀχαιοὶ Iliad. Δ'. 384., loco Τυδεία, de quo *Etymolog.* in Πηλεὺς. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φθίμενον, sic vulgatur in *Eusebianis* ex *Oenomaο* excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πινθήσει βασιλῆα φθίμῃ: ubi pro *dactylo paeon* est *primus*; ut in oraculi versu secundo, Ἡ μέγα ἴαστν ἐρῃ. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ι, hīc tegit lectio *Med. βασιλῆ φθίμ.* In *Scymni Chii* praefat. *Perieg.* vs. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῆ Νέω, corrigit *Is. Voss.* ad *Melae* I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit *Homerus.* Ἰλ. δ. 384. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαι Ἀχαιοί: etc. In *Euripidis* vulgatur *Alcesti* vs. 24. Ἦδῃ δὲ τὸν δὲ Θάνατον εἰσορῶ πέντας Ἰερῇ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime *Paris B.*, nempe *Xerzem*, quippe *Iovis robore valide instructum*, uti subditur. WESS.

23. βουλόμενος κλῖος καταθέσθαι μούνον) Ut *Thebanos* suos tueretur, haec excitans *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 865. E. rectius legisse videtur μούνων Σπαρτιητίων: et mox, ἡ εἴσι γνώμῃσι διενεχθέντας. Adfirmat τὸ μούνων *Herodotea* prope modum interpretatus *Diodorus* XI. c. 9. Λεωνίδης, --- Φιλοτιμούμενος αὐτῷ τε δόξαν περιθεῖναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προσέταξε τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ἅπαντας ἀπίνειν, καὶ σώζειν ἑαυτούς, --- αὐτούς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφησε δεῖν μένειν. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαρτύριον --- οὐκ ἐλάχιστον τοῦτο πῆμ γίγσκει) Nexa his οὐ γὰρ μούνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

liastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, *ὅτι καὶ τὸν etc.*, monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Masti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν τὴν τὸν Ἀκαρνήνα) Megistiam Acarnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θεμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui sati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπῆν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀγαμαι et in Ἀκαρνήνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23.; e quo τὸν δὲ Ἀκαρνήνα Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 5.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Λέγουσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, εἰάν μείνωμεν τελευτῶμεν καὶ ὁμοῦς ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἡρήσαντο, mihi ἡρήσαντο aequae videtur inusitatum ac ἥρησα: corrigerem, καὶ ὁμοῦς ἡρήσαντο μὴ Φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰλοντο, vel προεῖλοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu: pervulgatum quidem ἡρήσαντο μὴ, alterum, πολέμε-
runt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phoen. p. 791, 4., ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὕδα, τῇ δὲ Ἥρᾳ μάλλον τῇ γαμοττόλῳ θύειν: videlicet ἐπέτρε-
πεν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἅπαντα ἐκ τῶν ἱρῶν τὰ μέλλοντά σφιν ἐκβαλεῖν εἰπόντα) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἷπαντα --- ἐκβαλεῖν ἅπαντα: cui favet elegantior coniecturae Mediceus codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mstos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe ἅπαντα ab imperitis nonnullis librariis in ἅπαντα fuerat mutatum: post ἐμβαίνει vero nullus codex mstus aut ἐκόντα aut ἅπαντα agnoscit. Vanetus Editor, in principio ἅπαντα legens, in fine ἐκόντα sua de coniectura adiecit. S.

8. οὐκ ἀπελείπετο) Videtur οὐκ ἀπέλειπε ex Arch. prohiis. Deinceps c. 222. ἀπολείποντες Λεωνίδαν: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρυξοῦς μὴ ἀπολιπομένης, ἀλλ' ἔπισθαι — βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, — καίπερ οὕσα πρεσβύτης, ἀπελείπετο. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librario-rum inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολείπεσθαι τινος, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θεσπίεις δὲ καὶ Θηβαῖος) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminationis suae quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, Μυκηνᾶιοι, inquit, πέμπουτιν εἰς Θερμοπύλας ὀγδοήκοντα ἄνδρας, οἱ Λακεδαιμονίοις μετέσχον τοῦ ἔργου. VALCK.

5. κατέχε γὰρ σφεας Λεωνίδης) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, ὥστε κατέχαιν ἐν ὁμήρων λόγῳ τοῖς τριακοσίοις τοὺς τετρακοσίους ὅπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔχοντα πεινῶνται) Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum iudicavit *Herodotus* huius diei gloriae personae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat *Seneca*, quod *Suasor*. II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse, οὕτως ἀριστᾶν, ὡς ἐν ἄδῳ δειπνήσαντες. [Conf. *Diodor. Sic.* XI. 9. et ibi *Wess.*] Romana maiestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum morituris ducem offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius* Noct. Att. III. 7., Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterea *M. Catonis* verba memoratu dignissima, virum illum excellentem iure comparantis cum *Leonida*. Periiit nobis et illa pars *Livii*, qua praeclarum illud facinus *Herodotea* suavitate narraverat. VALCK.

9. ἐς τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.] τὸ μὲν γὰρ ἔρμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τείχεος ἐφύλασσαντο ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας, οἱ δὲ ὑπεξιώντες etc., sententia fuisset clarior, *Pavio* observante. WESS.

12. τότε δὲ συμμίσγοντες ἔξω τῶν στενῶν) Falsum itaque quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. Α. πιστεῖν πάντας εἰπὼν ἐν τοῖς στενοῖς περὶ τὸν κολωνόν. Huc enim postea demum superstites se receperunt *Spartiatas*, quum iam *Leonidas* aliique multi cecidissent, postquam *Persas* quater in fugam verterant: tum demum cap. 225. ἔξωτο ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες αἰεὶς οἱ ἄλλοι, πλὴν *Θηβαίων*. Fatendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic imminutam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit *Plutarchus*, captis armis noctu *Spartiatas* cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur *Iustinus*; quem sequitur *Orosius* II. c. 9. Νύκτωρ, inquit *Plutarchus*, ἀναστάντες ἐβάδιζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκηνὴν ὀλίγου διὲν βασιλῆως, ὡς ἐκείνον αὐτὸν ἀποκτενοῦντες, καὶ περὶ ἐκείνῳ τεθηξόμενοι: conf. *Diodor.* XI. c. 10., et ibi *Clar. Wess.* Cur hic

potius crederemus, quam Herodoto? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρῆσμενοι τε καὶ ἀτίοντες) Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παραχρῆσμενους fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρῆσμενοι διφθόρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantes, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcunt, ac ἐν παραχρῆσει ἰαντῶν in hostes ingruunt, quae et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀττοντες, nihil accomodatius. Ἄττοντες, ὀρμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. Ἄττυ] et hac de familia aliis. Non diffeor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri ocepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciant satis. [Et ista profecto rectius ἀττοντες et ἄττυ scribentur: sunt enim ex ἀττοντες et ἄττυ contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίοντα Iliad. I. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντα, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλεγοφοροῦντα, ἀφροῦντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆσμενοι τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφιδῶς ἔχρωντο τοῖς ἰδίοις σώμασιν εἰς καὶνὴν στερηρίαν, XIII. 60. et ἀφιδῶν τῆς ψυχῆς ἵνεκα νίκης, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi, aliquando λυττίοντες, ionice pro λυττῶντες: sed nunc placet vulgatae adquiescere, atque interpretari furentes, rabiosi.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. I. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam Noëstri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tanquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXXIV. 4. seq. Ἰπποὶ μετ' αὐτοῦ ὀνομαστοὶ Σπαρτητίων) οὐνομαστοὶ ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ οὐνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. **WESS.** — Ob vocem οὐνομαστοὶ repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med. Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἴπποι μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ οὐνομαστοὶ Σπαρτητίων. *Spartiatatum*; qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit Noster, ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐπυθόμην τὰ οὐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpata: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartae erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Κεῖται καὶ στήλη πατρίθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μνήμα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μαχίσσασθαι μετὰ δὲ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην. **VALCK.** — Vocab. ἀξίων lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίως, memoratu digni. Insulsum autem adsumendum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ οὐνομαστοὶ, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster *F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. *S.*

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβρονόμης et Ὑπεράτης, ex gen-

tili sermone ad Graecorum morem esse deflexa Nob. *Palmerius* Exereitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐπιδώσει) *Insuper dedit omnia bona sua.* Isthac aetate *Vallam* in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab *Homero* ducti, in Attico foro vulgati, saepius interpretes immemores *Οἶκον domum* interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. *Ammonius*: Οἶκος λέγεται ἢ πᾶσα οὐσία. *Xenoph.* in *Oeconom.* p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐφαίνεται, ἣ οἶκους δύνανται αὐξάνειν ἄνθρωποι. Οἶκος δ' ἡμῖν ἐφαίνεται, ὅπερ κτήσις ἢ σύμπασα. Praeivit *Homerus*, cui saepe proci *Penelopes* dicuntur ἔδοντες et κατέδοντες οἶκον Ὀδυσσεύος, bona comedentes *Ulyssis*; qualia commodum admovit *Wetsten.* *Ev. Matth.* xxiii, 14. Nusquam, quantum recordor, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris *Xenophon*, et *Isaeus*; sed et *Thucydides*, *Antiphon*, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, quique ad horum se student normam componere *Sophistae*. Dedit nonnulla *Des. Heraldus* in *Salm. Obs.* ad *Ius A. et R.* pag. 217. De multis ad *Herodotea* haec accedunt proxima *Gadatae Xenophontis*, *Κυρ. Παιδ.* V. p. 82, 5. nemo est ὅτε ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. *Isocratis* de *Pericle* p. 184. D. τὸν μὲν οἶκον ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπεν, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. *Isaei* pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἢ ἐμὴ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο. *Demosthen.* c. *Phaen.* pag. 598, 34., δὴ οἶκον λειτουργούντων κεκληρονομήσκει: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας καρπεύμενον. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum *domus*, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexionione eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) *Partem veri* vidit vir optimus *L. Bos*, *Obs. Crit.* p. 59., post μαχόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte *Gronov.* etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto. Noster orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Ἐξέρξω τι δὴ δύο ἀδελφοὶ ἐνθαῦτα πίπτουσι μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου Περσίων καὶ Λακεδαιμονίων ὤθισμός, ἐγένετο πολλός, ἐς δ' ταῦτόν τι ἀρίστῃ οἱ Ἕλληες ὑπέξιμυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: *Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio.* Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quaenam tandem est *ἰναιτιοφάνεια*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatæ; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, αἰὶ τὸν ἱππομένην, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persiaque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. v. [in libello qui *Parallela* inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa *τίμει τὴν καρδίαν, καὶ εὐρεῖ δασύαν*: verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobaeus p. 92, 5.; utrique citantur *Aristidae Persica*, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam *Aristides Milesius*: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in *Var. Lect.* debueram, in *Editis ante Weiss.* et in *Mssis* sic constitutam distinctamque esse orationem: *πίπτουσι μάχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσίων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὄθισμός ἐστι.* Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μάχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὄθισμός ἐστι* ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post *μάχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Valla legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnantes occubuere, adeo vehementi Persarum *Lacedaemoniorumque* conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post *μάχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ* etc. ad sequentia referrentur: eam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ἐπεὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνιδῆος etc. Nihilo minus *Wesselingius* post μαχεόμενοι quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coniunctivam adiiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; a deo que vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus etc.* Post hunc *Schaeferus*, tenens post μαχεόμενοι interpunctionem, ante ἐπεὶ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Walckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam ἐπεὶ τε τοῦ νεκροῦ eorrigentis. Potuerit vero nihilo minus deinde post Περσῶν eadem τε particula suum locum tueri. S.

4. ὑπεξεῖρυσαν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπεξεῖρυσαν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis *Spartanos Leonidae corpus*. Nam, quod illi *Xerxes* deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] ἐπεραιοῦτο τὸ νεῖκος ex *Pass.* legitimum puto. Νεῖκος de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum ferme lib. IX. 101. ἐπιβῆναι ἤδη ἐπεραιοῦτο τὸ πρῆγμα. *WESS.* — ὑπεξεῖρυσαν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. Codex *Med.* autem cum *Pass.* Ask. et uno ex *Paris.* non ὑπεξεῖρυσαν dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed ὑπεξεῖρυσαν: quod ego quidem librario-
rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. *F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, ὑπεξεῖρυσαν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπεξεῖρῆυσαν praefert. S.

10. ὁ δὲ κολωνός ἐστι etc.) Parendum fuit scriptis libris. *Plutarchi* editiones Κολωνόν ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Λεωνίδου σῆμα* apud *Philostратum* Vit. *Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. — Vide Anal. Brunatii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίαν etc.*) *Tan. Fabri* coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censi. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et *Masti*, teste *Cl. Zach. Pearce*, offerunt, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόματι a sequente κατέχουσιν punctuatione separavi, eiusdem *Longini*, cui στόματι μάχεσθαι mera hyperbola, ductu. *Cicero* *Laeonici* in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquires *Tuscul. Disput. V. 27.*, *Lacedaemone* vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum haerebat, κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes sese *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατακλιῶσθαι βέλειν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides* *T. II. pag. 190.* κατεκλιώθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων: *Philostratus* *Vit. Apoll. IV. 23.* ἐπὶ τῶν κελωνῶν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχλωσθῆναι τοῖς τοξεύμασι: *Libanius* *Or. XXXV. p. 690. A.* ὡς δὲ πολλοὶς ὀλέγους κατακλιώσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλαις, ubi *Morellius* nihil vidit. *WESS.*

12-15. ἀλεξιμένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat *T. Fabri*, mihiq̄ venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλεξιμένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίαν ἐτύγγανον ἔτι περιεῦσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόματι, κατέχουσιν οἱ βάρβαροι βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόματι, ab interpretibus *Longini*, *Fabri*, *Dacierio*, *Tollio*, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat. *Boileavius*, ut accipienda docuit *L. c. Clar. Wesseling.* Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur *lib. VIII. c. 89.*, ἅτε γὰρ νῆεν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες ἀποφείροντο, --- ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύναντο. Sed haec, τοῖσι αὐτίαν ἐτύγγανον ἔτι περιεῦσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista *c. 223.*, δόρατα μὲν νυν τοῖσι πλέοσι αὐτίαν τινικαῦτα ἐτύγγανον κατακλιῶντα ἦδη, οἱ δὲ τοῖσι ἐξῆσι διαργάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utebantur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χερσὶ καὶ στόμασι κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, Val-
la intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessen-
tes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucroni-
bus. S.

CAP. CCXXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀπο-
κρύπτουσι) Sagittâ Persarum solem obscurari solere: sic opti-
me Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι
lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad
Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος
(τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτῶν εἶναι: illa, nec mi-
ror, maluisset omissa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equi-
dem nec invitus tueri illa suum locum passum sum: nec
τὸ articulum pro τὴν requisivi.] Unicum hoc tantum Die-
necis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae
vel aliorum de trecentis istis: seruntur tamen plura, et
sane digna seculorum memoriâ; quorum omissionem non
adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolen-
tiae T. II. p. 866. c. v. et, ne quis minima diceret histori-
cum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάσιδος ἀπο-
ψέφειν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equi-
dem nec dici patuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitreris
hic aut superius νίφος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι
τὸ παρ' Ἡροδότῳ νίφος βελῶν, ὑφ' ᾧ ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἐχρην μάχε-
σθαι, συγγενῶς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Θ'. 159. Id
si vere reperit, adcommodum utique fuisset. Ego vero ex
scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacil-
lantique eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium
quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse glo-
riantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Vi-
ctorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adi.
WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adtinet, nisi con-
sentirent (quoad quidem novimus) codicēs, facile crederes
variandi caussa nunc h. l. νίφος scripsisse Herodotum, et
sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, inter-
pretamentum occupasse. Sic quidem Νίφος Hesychius cum
Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf.
Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγράμματα γράμματα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seqq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ καλῶς θνήσκων etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Parnathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatum ἔγκωμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seqq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 117, ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὡς ἐν ἀπαγγυλῶν: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὡς ξυν' ἀγγέλλειν Λακιδαιμονίοις: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodotea lectio: τοῖς καίωνων ῥήμασι πισθόμενοι: alludit Poëta Lycurgi τὰς καλουμένας ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρμυφάτων usus, et schedae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύστη, in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πισθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum Πάτρας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἔσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διακατέμει εἰς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἔσχατος ἔχειν et διακτεῖσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχατος. WESS.

Ibid. ὀφθαλμιῶντες εἰς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἔσχατον legendum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrasae, τὰ ἔσχατα ἀσιβεῖν, et τὰ μέγιστα ἀσιβεῖν. In malis tamen vitiosisve ponere malunt εἰς τοῦτο ἔσχατον πρὸς τοῦτο ἔσχατον ἐπ' ἔσχατον: πῶς αὖ μὴ εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 354, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

to Gorgia p. 496. λ. νοσῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμοὺς, ᾧ ὄνομα ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti vi. 115. Ταύτης ἀπαλλάξιν τι τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc. postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφῆς ταύτης σε παύσων, ἧς ἔχης: sive, ἢ σ' ἔχῃ. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. Ὀφθαλμῶ τῆς; εἰς Φινιδαι τυφλοί. VALCK.

14. λισοψυχίοντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λισοψυχῆν sumi etiam pro ignavum esse; illuc potuissent referri quae Wasseus alienissimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ ἐψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, aliis λισοψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχίη: forsan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λισοψυχίων. Coniecisit se scribit aliquando Reiskius διλοψυχίοντα. Poni saltem debuerat φιλοψυχίοντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν. Μηδὲ φιλοψυχεῖτ', ἀνδράσιν μαρναμένοι. Ex Homericis expressum insigne Theopompī dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν κίνδυνον τὸν παρόντα διαφύγοντας ἀδείως διάγειν τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, οὐκ ἂν ἦν θάναστος φιλοψυχῆν: attigit eximius Ier. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. xii, 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυνὶ ἦν μόνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήσαντα, quod Gronovio placuerat,] ἀλλήσαντα, h. e. ὀφθαλμιῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sicerit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Suidae Κάκκ. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίη. Quod Portus ἀλγῆν semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγῆν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμιῶντας Eurytus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε οἱ πῦρ οὐδείς ἔναυς) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε πῦρ ἔναυειν, μήτε εὐσεστειν μὴδὲν, μήτε θυσίων τῶν γενομένων κοινωνεῖν. Et enucleatius atque amplius *Demostheni* Or. I. in *Aristogit.* p. 490. μὴ πυρὸς, μὴ λύχου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ, μὴδέναι μὴδενὸς τούτων κοινωνεῖν, μὴδὲ λαμβάνειν, μὴδ' αὐτὸν τούτω διδόναι. Atque hac aversatione Athenienses ultī Socratis fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἔναυειν, μήτε, uti Spartani *Aristodemum*, ἀποκρίνισθαι πυνθανομένοις in *Plut.* T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; Spartaē lex eā infamiae notā τοὺς τρέσαντας, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδιώσαντας, adspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. B. Estque hinc *Aristodemus* ὁ Τρέσας *Aeliano* de *Anim.* lib. IV. 1. et *Suid.* in *Λυκούργου*. Confer lib. IX. 70. WESS. — Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμούται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἐλεσχερεῖ ἀτιμία: *Ammon.*) huic πῦρ οὐδείς ἔναυε Σπαρτινῶν, οὔτε διελύχτο. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναυεῖν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam*, in Ἐναυεῖν, *Polybii* locus, et *Scriptoris* incerti de *Callixeno* loquentis; ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος ἐκονώσιν αὐτῷ, μήτε πῦρ ἔναυειν ἐβούλαντο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* fuisse videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἔστιν, εἴ τις μὴ φράσει ὀρθῶς ἔδόν, ἢ πῦρ ἔναυσει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ἔναυσει] ἢ διαφθερεῖ ὕδαρ. *Cicero* de *Off.* III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι *Βουζύγους*, huius legibus additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi legislatoris: velut in transcurso *S. Petitus* illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticas*. *Buzygis* leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium paene primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollit; vetuit et περιεῖν ἀτακτοῦ σώμα. *Schol.* in *Soph.* Antig. 262. Βουζύγους Ἀθηναῖοι κατηγόσαντο τοῖς περιεῖν ἀτακτοῦ σώμα. Aliam *Βουζύγους* ἀρὰν, *Buzygis* execrationem, ubi laudaverat *Clemens Alexand.* Strom. II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in *Βουζύγιον*: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hæc ex reconditæ eruditionis suæ penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo præter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in *Βουζύγης* potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Ciceroni* l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem præsertim conciliare videri poterant ea quæ in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: *Βουζύγης ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμάτων*: id recte latine redditum, *Buzyges* (scil. dicitur) de multa imprecantibus. Tum vero, quæ consequuntur Interpreti non intellecta: *ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθηνησὶν ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἅλλα τε πολλὰ ἀρῶται, καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις*: hæc nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum *ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον ἄγων*, aut ex *Hesychio* legendum *ὁ τὸν ἱερὸν ἄροτρον ἐπιτελῶν*, et, pro ἀρῶται, ἀρᾶται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed hæc quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. *ὁ τρεῖς αἰς Ἀριστόδημος*) Hinc memoratur *Aeliano* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. *Τῶν τρεσσάντων* qui dicebantur *Spartæ*, *Tyrtæus* iam meminit in *Stobæi Flor.* Grotii p. 191., *Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλαλ' ἀρετή.* vid. *Io. Meurs.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in præcordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, *ὁ ἄτιμος* factus est iterum, ut ante fuerat, *ἐπίτιμος*. *Spartæ* quoque *οἱ ἄτιμοι* liberabantur infamiâ: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacedæm.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [CAP. CCXXXII, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidæ*: *μαχατὰς τοί, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰρόμαν*: sive potius, *οὐ κερυξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολούθηκα*: ut ferre legitur p. 225. VALCK.

* *Herodot.* T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1. seqq. *Οἱ δὲ Θηβαῖοι etc.*) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptor dolo malo celavit, improbo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγω πλείους τετρακοσίων, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necnem Eurymachi, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαίμονι) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius, Nec male c. 235. ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα χώραν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aeliani Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μῶδακες ἰκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαίμονι. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαίμονι probetur, an Λακεδαιμονίῃ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαίμονα. Λακεδαίμονα χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatas* inter et *Lacedaemonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedaemoniorum* in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedaemonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in *Laconicae* civitates ceteras, sive τοὺς ἐκ τῶν περιουκίδων πόλειων. Erant illi quidem dicebanturque *Λακεδαιμόνιοι*: sed non, contra, aliarum *Laconicae* civitatum incolae dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatas*; his ubicunque opponuntur οἱ περίσσιοι, sive οἱ *Λακεδαιμόνιοι*, quinam sint intelligendi, clarum est ex his *Herodoti*. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους) *Zopyrus*, ἐπίσταμαι ὁ αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod *Galeus* autem [lin. 17.] ex *Arch. βασιλεὺς τούτων γενόμενος*, dolendum est in illo non inveniri. *Valla* expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, *Χίλων* legatur, an *Χίλων*, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo *Sosip. Charisius Grammat.* lib. I. p. 78., malui. Prudens *Chilonis*, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῷ καταλαπτῆν hac tenus arbitrati, de *Cytheris* effatum, hinc *Diogenes Laërtius* I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de *Nicia*, insulam bello *Peloponnesiaco* occupante atque oras *Laconicae* ex ea infestante, *Thucydidi* debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεκόμενον λόγους) *Aldi* istud qui mutatum iverunt, nullam ad *Herodotum* iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε ἐνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδέκετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

5. τὰν νῆς νεαυτηγήκασι) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νῆς: Tu, τῷ, cui naves quadringentae naufragio perierunt, ei - - - ἄλλας τριηκοσίας ἀποπέμψεις. [τῷ recepit Borh. At τῷ tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commodè potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρέποισι τούτοις χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι: istiusmodi moribus, vel isthor ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χαίροντες χρώνται: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. F. χαίροντες ὀνομάζουσιν: sed scribi debuit χαίρουσιν ὀνομάζοντες, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X, 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χαίρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμην ἔχει) Suspicionem docti viri [Reiskii] liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituat, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχων multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιπόλεμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

23. τῷμα ἀνιῶνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιῶσθαι, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνιῶνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιῶσθαι tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cuius opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τῷμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τῷμα ἀνιῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰῶσονται, cuiusmodi lib. III. 53. δεκίῳ μιν μάλιστὰ ταύτῃ ἀνιῶσθαι, pro πείσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaeff. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνιῶμαι) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ἰσόμεαι*, sed et *ἀναιόμεαι* (ionice *ἀνίόμεαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.]

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμενής τῇ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic τῇ σιγῇ adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενής κῆ* (vel *κῆ*) σιγῇ scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' ἂν συμβουλευομένου). Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδὲ ἔν' repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ξίφος* - - - *ἐστὶ τὸ μισγέστατον* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσάρτεστον οἱ νοσοῦντες, ἀπορίας ὑπό*. Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS.

15. *ἔχεισθαι τινα*) Inmigravit in pleraque Lexica *Περίχεισθαι*, *abstinere*, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, οὐ *περίχεισθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *κλεινὸν ἔχεισθαι*, iubeo abstinere. οἱ Αἰγινῆται ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς, ab illo abdicendo abstinuerunt, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ἡωνίδειω*) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio *πρὸ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ξίφοι διεξίόντες ἐκλέγονται*, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes Ezech. xvi, 8. *καὶ διήλθεν διὰ σοῦ*. Aristaenetus lib. I. Epilat. 13. *τῆς ποθομένης ἐκ τ' αὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μετακρίου*. Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἔποιον etc.) Haec si cum VII. 36, n. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἔποιον τοῖσι προτεκίετο αὐτοῖσι ἀχάρις τιμή. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἀναιμι δὲ ἐκείνῳ τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλπει.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐνύβριον δὲ τρέψω θωμάσιον) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit, primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuntium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuntium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούροις) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παριδὼν εἰς Σούραν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. δέλτων δάπτουρον λαβὼν etc.) Ex hac narratiua uocula voces aliquot excerpsit Suidas; primum in Ἐξίκνησιν, quod interpretatur ἐξίκνησεν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξίκνησεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἐξίκνησιν, neque significari, abscidit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπίτηξι ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐπίτηξιν: sed hoc etiam male reddidit παρ' ἑλέων, λιθὸν ἐποίησι. Herodoti Demaratus, sumptis tabellae duplicibus, earum ceram erasit, (ἐξίκνησιν) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπίτηξιν τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἐπεκλήρωσι, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodoteum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἢ δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐγξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπίθηκε (scribendum ἐπίτηξιν:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνίγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. bellum, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἰνέτηξ legisse videtur apud *Aeneam*, e. cuius libro *Poliorcetico* multa transscripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλα πάλιν ἐν τῇ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπέτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἔγραψαν· οἷτα ὅτι ἄλλα παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκινήσας, καὶ ἀναγνούς οἰμωστρόπως ἀντιπίπτειν. Corrigendum, ὅτι ἤλθι παρ' ἐν δὴ, τὸν κηρὸν ἐκινήσας. His *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκινήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog.* ined. *Reiskio* partim vulgatae, Ep. 478., Αἰετοῦ ὑγκυλόχιλος ἀμρόστιρον ὀξύ, --- "Ἢν τι λάθῃ μένον μεταδόρπιον ἔγγυς ὀδόντων, Κυνῆσαι πρὸ κέντρῳ ἐπιστάμενον: sed illud κυνῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκινήσαι, eradere. *VALCK.* — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Brunch.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκρινε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyaen.* II. 10. Geminam occultae scripturae fraudem *Aeneas* *Poliorcet.* c. 31. exponens, ἐκκρίνας τὸν κηρὸν nunc praefert, loco ἐκινήσας. *Iulius* vero *Africanus* *Cest.* c. 53., ἐκκινήσας τὸν κηρὸν, utcunque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* *WESS.*

22. Ἀσπίδα δὲ γυνή) *Iustinus*, haerentibus in coniectura viris, soror regis *Leonidae* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidae* *Gorgo* non fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τάθιρο bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarii*que curas depravatam. *WESS.*

ADNOTATIONES

A D

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [i. Οἱ δὲ Ἑλλήνων εἰς τὸν ναυτικὸν στρατὸν παρ-
 θέντες) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. di-
 cta sunt: Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων οἱ ὑπομένοντες τὸν Πέρσῃ ἐν
 τούτῳ τῷ χώρῳ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
 procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.)
 ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt
 Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam
 quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
 pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρεχ. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Ad
 Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxvii. Ad has quum
 dein accessissent liii. aliae, (cap. 14.) completus est nu-
 merus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem pu-
 gnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias
 xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa
 ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenien-
 ses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepas in Themist.
 cap. 3. S.]

4. Πλαταιεῖς - - - συνεπλήρουν) Antiquae versionis corre-
 ctor [Gronovius]: quas (naves) Plataeenses propugnatoribus
 instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, at-
 que ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites
 nautaeque, sive propugnatores ἔτ' socii navales efficiebant τοῖς
 πληρώματι, quae dicuntur. Plataeenses, ἀβάλαστοι, inter
 Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
 pugnatores. De Plataeensibus Demosthenes, sive auctor Or.
 c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἐμβαίντες εἰς τὰς ἡμε-
 τέρας τριήρεις, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἰκεῖα σκάφη οὐχ ὑπῆρχε, συνεναυμαί-

χοῖν ἡμῖν ἐπὶ τῇ Ἀρτιμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., εἰς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἐσθῆναι. VALCK. — Τὸ πλήρωμα, socii navales, saepius quidem remiges et nautae intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρου non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsueti fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρου, de remigibus simul et de propugnatoribus. S.

9. Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Pannathen. p. 242 seq. Σπαρτιάται --- εἰς τὴν ναυμαχίαν --- δέκα μόνον συνεβάλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατέρες ἡμῶν --- κρείττους ναῦς παρίσχοι καὶ μίζω δύναμιν ἔχουσας, ἢ σύμπαντες οἱ κινδυνεύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίους, alt., ἐν τῷ πρὸς Ἑλένη πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποτιτάχθαι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίαις ναυσὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschilo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν Ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα Νεῶν, ex vero propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπασῶν τριήρων τῷ δύνῳ μίτη μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. CLXXX.; hoc quidem loco memorantur tantum CLXXVII.; sed ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eosdem vero Lacedaemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυγίης) Arch. Στυγίης patrono possunt uti Eustathio, cui Ἰωνικὸν Στυγίης ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυγίς Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖσι: [lin. 11.] nam sic insulae Caeae cives Thucydidi d. l., Lysiae in Harpocratonis Κίσι, (unde Suidas Κλες, quomodo Κίσι hic prius et cap. 46., mutata; quae frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἐπιβαθίων) Ionicam praestant speciem βαθίωνες, vice βαθυῖνες, Hesychii; ἀνεμοὶ δυοῖσι βαθίωνες Abydeni in Praep. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri βαθίωνες VIII. 72., et ἅπας ἰβάθις IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβαθίων ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβαθίων. Nusquam ἐπιβαθίων in Musis. WESS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἱκανοὶ etc.) Lubens Schaefero accessissem, εἶσεν τι πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praecivisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διηκόσια καὶ ἑβδ. καὶ μία) Ratio constat. Diodorus, diversiozem nactus auctorem, cclxxx annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐρυβιάδεα [lin. 6.] sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἔμφυλος etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅση γὰρ εἰρήνη, φασὶν, Herodotus, πρᾶσιτέρα πόλεμον, τοσούτη πόλεμος ἔφω στάσις ἡμερώτερος. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne merà sententiae παραδίερωσις est? WESS.

10 seq. ὡσαύμενοι τὸν Πέρσέα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praecivere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatorem formam Πίστην consentiunt.] In proximis, *πρὶ γῆς ἐκείνου* frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἢ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πανσάντου ὕβριν προσχόμενα, ut hoc illudve praetextere dicitur *προέχουσαι* τι; sed scribere Noster maluit *πρόφασιν προσχέσθαι*, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. *πρὶ τῆς ἐκείνου etc.*) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατίσταν) ἐς τὴν ἰωῦτῶν; et cap. 106. θύσαν ἐς τὴν ἰωῦτῶν. Egregia magni Casauboni disputatio *πρὶ τῆς ἡγεμονίας*; Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπειλούντο τὴν ἡγεμονίαν τοὺς Λακεδαιμονίους;) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς θανάποντας αὐτὸν ἀπαιροῦνται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιτεῖν et ἀποστρεῖν similiter usurpantibus. Ista Thomae Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 130., Ἀφαιροῦμαι οἱ δέκαμοι μιστὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV, 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thueydidi I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν συμμάχων, διὰ τὸ Παντανίου μῖσος. Spartani quidem Pausaniae, Περσίζοντες, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit Aristidis: Corn. Nepos in Arist. c. 2. vid. et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et Pausaniae vitia, Aristidis autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς κινδύνου παραλαβεῖν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam πρὶ ἀρχῆς, de imperio, needum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Is. Casaub. in Polyb. p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud Herod. ἀπειλούντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. εὐτε οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτιμισίον etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὧς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὧς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connectione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῃσι Ἕλληνες, - - - καταβιβάζοντες, ἐβουλεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτιμισίον Ἑλλήνων ἀπικόμενοι, - - - καταβιβάζσαντες, δρησμόν ἐβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior; Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δρησμόν ἐβουλεύοντο) Schedarum ἐβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Euboeenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

9. τοὺς οἰκίτας ὑπικυβίωνται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκίτας non tantum mancipia, uti *Gronov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκομιδὴν ἐγράφοντο τῶν οἰκιτῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκίτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταβιβάζσαντες, δρησμόν ἐβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. B. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle Plutarch.* T. I. p. 115., Πιλάγοντα

nobis commemorat, qui pecudiam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. *Aristides* in *Themist.* T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, ἐπύλατο: in *Scholio*, quod *Iebbius* edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάνοντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in *Cod. Clar. Burmann.* in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἑωυτοῦ δῆθεν διδούς) Firmant *D'Orvillii* ad *Charit.* lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἑωυτοῦ διδόντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας - ἀποσλήσω παρ' ἑμαυτοῦ, de meo aere. Culte *Aristides* T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λόγων, *Themistocles*, ἐπύλατο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἥσκαίρει μόνος) Distrahit hoc verbum interpretes. *Eustathius* ita: Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ εἶναι ἀνασκητᾶν καὶ πᾶν προθυμίσθαι, ἀσκαίρειν ἔφη. *Vallae* placuit reluctandi significatus, fortasse ob *Homereum* Ἥσκαίρ', ὡς ὅτε βοῦς. [*Iliad.* γ'. 571.] *Portus* vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et *Adimanti* deiectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si *Eustathium* sequare, promptus ad fugam *Adimanti* animus intelligendus erit. Vide *Porphyrri* ad *Iliad.* N'. 443. scholia a *Cl. Valckenario* edita. WESS. — Vide *Adnot.* proxime sequentem. S.

Ibid. ἥσκαίρει μόνος) Solus reluctabatur, optime, vertit *Valla*: aliis usitato more posuerat *Noster* ἥσκαίρειν IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo *Grammatici* plerique silent. *Suidas* satis erat in Ἑσκαίρειν excitasse *Herodotea*: quum olim in excerpando vocem φάμενος omisisset, absurdam nobis dedit *Eustathius* interpretationem in *Iliad.* Γ'. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ εἶναι ἀνασκητᾶν, καὶ πᾶν προθυμίσθαι Ἀσκαίρειν ἔφη· εἰπὼν, Ἀδείμαντος ἥσκαίρει μόνος ἀποπλεύσειν. Cupiebat ille quidem *Isthmum* versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere *Themistoceli* et *Eurybiadi*, unus omnium *Adimantus*, iuxta *Herodotum*, adhuc obreluctabatur, ἥσκαίρει μόνος. Nihil est in *Hesychii* interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίρειν, ἰσκάρεα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσκαίρειν et σκαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. v. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκ ἔστι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisino editis p. 321.] Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐπὶ τοῖς Φιλισπινοῖς πολέμοις ἐπισπαίρειν ἢ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔτι ἰσπαίρειν ἢ Ἑλλάς: moribunda velut Græciæ libertas pedes adhuc iactabat et oblectabatur morti. Ἀσκαίρειν veteres, et Atticiæ scribebant recentiores; Σκαίρειν Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodemann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσκαρόντων, at σκαρόντων efformare debuerat ex ἰσκαρόντων, ut recte ἐφάλλονται in σφαλλόντας mutavit pag. 192, 99. In Stobæo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 53. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ᾧτι μὲν δῖον, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐμφάς καὶ παιδίας, attentus mecum corrigit in σπουδᾷ καὶ παιδίᾳ, seria et iocos. In Stobæo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formæ qua in vetustis libris literæ Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὴ πλεονέκτες δώροισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam raræ labefactas munere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addeham, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γὰρ ἰσπὰ δὴ τοῖς πενήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἐκκμήσεν τὸν Καρχηδόνιον Ξεινοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chæcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Kalla neutram vocem (nec πλεονέκτες, nec πέντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπαισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί διίλην πρωίην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum Gron. tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Διίλην πρωίαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Grammatici* omnes profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον --- περιγινέσθαι) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps convensae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb. de Medic.* monet, πλίσιν eum hac parte et περιπλίσιν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente Musa tenaciores, πλώσιν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Σκυλλίης Σκιωναίος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in Codd. obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, Poetae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal. Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodac*i coniectura Σκύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. r. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodac*i diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Anim.* adv. in *Anthol.* T. II. P. I. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σκιωναίος, δούτης) Qui urinantur, Corpe-

raque immergunt undis, --- Exportantque maris praedas, et raptâ profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηταί, δύοντες. ὁ γὰρ δύτης, ait, εὐτελής· εἴρηκε δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναται καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει Φήμην· ἰδιδάξατο δὲ Κυάνην τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτός. Una tantum ommissa litera turpiter deformatum puellae nomen suo nitori restituetur, si pro ΤΑΝΗC scribatur ΚΥΑΝΗC in his Athenaei VII. p. 296. F. Αἰσχυρίων ὁ Σάμιος· ἐν τινὶ τῶν ἰάμβων Κυάνης Φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρός τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. [Ἵδης praesferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφίων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. i., Σκύλλης pro Σκύλλος scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK. 8. οὐ γάρ οἱ παρέσχε) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' εὖπω καιρὸς παρέσχε, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρῖχι ἂν σφι, licuisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. WESS.

Ibid. οὐ γάρ οἱ παρέσχε) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est ἱκίλα. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἐσήμηνε τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυγίην, ὡς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias praelium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυγίην omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

192.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent; unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinato-
re fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias
itaque, praeter id quod instabat, Graecis etiam ἐσήμεναι
τὴν ναυγήν ὅση ἐγένετο, quantum fuisset illud naufragium.
Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: Ὅρᾳς
Ὀδυσσεὺ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. VALCK. — At eandem fere
in sententiam bene habet vulgatum, ὡς γένοιτο, quale fue-
rit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum ha-
buerit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim re-
nunciavit. S.

CAP. IX. 8. ἀπόπειραν αὐτίων ποιήσασθαι) Nihil
aliud ac ἀποπειρᾶσθαι αὐτίων, quod, cum tentamenti gratia
quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque.
Neque discrepat multum ἀνάπειραν et διάπειραν ποιῆσθαι,
quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante
pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII.
8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 7. Πλωύσας) Vetus πλωύσας de sententia
Porti Ionum habet formam ex πλώϊω, cuius nullum no-
vit simile. Contra ἄριστα πλωύσας Scriptor probavit c. 22.
et 42. Proximum καταφρονήσαντες τὰῦτα [lin. 8.] innuere
non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim
aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum
est. Καταφρονεῖν gemina potestate animadvertimus lib. I.
66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra
contemptum, Hippocratis haec Morb. Sacr. p. 309. de som-
niantē declarabunt: ἐκόνται δὲ ἐπύχεσθαι καὶ καταφρονήσῃ,
καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκεδάσθῃ εἰς τὰς φλέβας τὰς προειρημένας,
πέπανται: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua
quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus
est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS.
— Conf. Adnot. ad l. 59, 18. S.

8. ἐκυκλεύοντε αὐτούς) αὐτοὺς ob codicum consen-
sum elegi. WESS. — Αὐτοὺς, quod in marg. posuit
Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 504. n.
Sed quia legitur infra c. 16., ἐκκυλεύοντο ὡς περιάβονεν αὐτούς,
quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi ma-
lim ἐκκυκλεύοντε, quia hanc Noster adamavit scribendi for-
mam in talibus etiam, quae Iones aliter vulgo pronuncia-

Herodot. T. VI. P. II.

F

bant. φείδου, parce, scribitur et φείδεν: sed parcum, τὸν φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur φειδούμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλεῖντες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλεύμενοι: corrige φειδούμενοι: his enim φειδωλοῖς opponuntur περὶ τὰ δεῖ ἀναλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξιεῦσι, ut apud Nostrum praeter cetera δικαιεῖν. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργου εἶχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρέουσι) Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mssis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum καὶ κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc seiunxerint. Ego, in graeco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquerent de front; et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἐνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρέουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eadem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ᾔδεισαν ἐπομένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδόκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ ἰώτου τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ ἰώτου, pro vitioso κατανοεῖν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, δίκην πλοῦν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

vium in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8-10. πρῶτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχροῦ) *Lycomedi* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insipientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244, navale praelium auspicati πρῶτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρῶτος, Ἀθηναῖος, ἐνέβαλε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνεπαύη ὁ ἔμβολος: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωτικλῆς. *Corinthius* contra *Sosticles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχροῦ: in *Med. Cod.* Αἰσχροῖον. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαίρειας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροῖας. VALCK.

9 seq. Λυκομήδης Αἰσchr.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παράσχημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen Αἰσχροῖας fuerit, an Αἰσχροῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἐτετρακτέως ἀγωνιζομένους) *Libro IX.* c. 102. ἐτετρακτία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἐτετρακτία νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἐτετρακτία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλεύτων. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küstero*, scribique Θεοσύλης; non *Theosylas*, sed *sacrilegus*; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνόστους: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλας ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πίνακός τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes tabulas et eiectas εἰς τὰς Ἀφείτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt *Aeschylea* in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀνθοῦν πίδαγος Αἰγασίου νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρεπίων, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χερσὶν ὄλβον ἔχω) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἰαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, (τὰ τῆς μέλης ναυάγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλιν ἀκτὰς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραμέων κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὧτα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξεφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διαφορέσθαι, προσφορέειν, ἰσφορέσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφετὰς, ad Stephani Byz., cui ὀξύτονται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς οἷα κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἄχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορῇ λυπιῦσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνίδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄθεσμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορὴ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut τηλικούτου πάθους ἀνοίκειεν notaverit *Longinus π. Ύψ.* XLIII. pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δραστ. vel ἀρρασσομένους ἐξιδέχετο τέλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videmus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi *Critici Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide expectamus. VALCK. — Ἐκβρασσομένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8 seq. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεὶν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] Coela potius, quam cava, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis, ubi *Dukerus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS.

8. ἐποιετό τε πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipere ἐποιετό τε τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor. Siculus*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, providae quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα, τοῦ πλεόνους τῶν βαρβαρικῶν νεῶν ταπεινωθέντος, ἀντίπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένηται, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξιοχρεως. Fecit id omne Deus iuxta *Herod.* ὅπως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. B. πόλεις dixit ὠμαλισμένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἐπανιστοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucydid.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticis* potius ingeniis placituram, quam si su-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindice sic castigatam depressamque; alias saepe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπων μοι δοκεῖ ἀμαρτεῖν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρέμας τε εἶχον) Sive hoc seu aliorum ἀτρέμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vs. 260. Restituto autem ἐπεβώθειον [lin. 4.] ob dicta c. 1. nemo non f.vebit. WESS.

Ibid. ἀτρέμα τε εἶχον) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus ἔχ' ἀτρέμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani aequae ac alterum ἔχ' ἀτρέμας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρης pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aëvo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. Τὴν tamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Larchero φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δέιλαν ὁψίν γινομένην τῆς ἡμέρας φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τε ποιησάμενοι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τε ποιησάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τὶ sustuli, facile natum e litera vicina. VALCK. — Valckenario obsecutus Borheck δεινόν τε edidit. Et sic quidem edd. et mssti V. 42, 7. δεινόν τε ποιούμενος καὶ etc. At nec τε particula utique h. l. desiderabatur, et τε libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. οὕτω σφί οὐλύας λυμαίνεσθαι) Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφί εἰας, probetur. Λυμαίνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

VIII, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [*lin.* 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργεῖους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πίμπλυντας καὶ ταύτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peroportunum inprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam τε particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας — καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

7 seqq. ἦν δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦτοῦ ἔπιπτε etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περιπιπτούσων περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλαις fortasse, non inmemor similitum (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempli, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλαις Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστεῦσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάραις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμισιον, ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαινεῖν κρηπὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. B. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δυοῖν ναυμαχίαιν δύο ἰσότησι τρέπαια, — — ὥς φησι Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλεινίης ὁ Ἀλκιβιάδew) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιοστόλw τριήρει ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1, apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib. c. 10*. Vidit ergo primam lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbis est Alcibiades, κατελείφθη ὁρφανός, in *Isocrat. Or. de Bigis p. 352*. Quod ibidem autem paternus eius proavus, πρόπαππος, Alcibiades perhibetur. Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth. Midian. p. 191*. [in *Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.*] WESS.

Ibid. Κλεινίης ὁ Ἀλκιβιάδew) Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius Clinias; pater Alcibiadis vitiis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλεινίας, ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib. T. I. pag. 191*. Concinnat ista *Herodoteis*. Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc. p. 33.* et *Markland. ad Lys. pag. 291, 3.* Ἀλκιβιάδew τοῦ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd. p. 275. A.*) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, *Att. Lect. lib. VI. c. 12*. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss. ad Harp. p. 214, 215*. *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd. VIII. c. 6*. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quae supra posui de *Clinia* *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνίαν ἀπέθανε. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἢ Κορωνεία - - καὶ ὁ σὸς πατήρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hieroclis Synecd. pag. 644*.

et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem diggerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀντὶς ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὦν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simsonus*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημογορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeceptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 832. B. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἐπαίδευσε: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἐγὼ, αἶτ, δὴ σοὶ γε ἐγὼ, ὃ φίλος καὶ Κλεινίου καὶ Δημομάχης. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacaenam*. Ad huius mentionem *Thucydiden* scripsisse recordor VIII. c. 6., Endii, Alcibiadae Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρικὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξείνον ὄνεν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξείνιον ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator *Lucianei* p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνι ὠνόμακα. Scholiasten *Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs.* Att. Lect. p. 335. et *Duker.* Haec auferantur ex isto Scholio, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα Κλεινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξείνος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδὶ ἔθετο: sic in medio relinquatur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsam isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic *Herodoto* laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ξεῖνοι Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitus Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξενοι: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἡμῶν, inquit, προγόνων τὴν προξενίαν ὑμῶν - ἀπιπτόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἐθεράπευον ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 6. δρησμὸν δὲ ἐβούλευν) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δρησμοῦ *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse Graecos Noster dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, *Φεύγωμεν Iliad. B'. 140.*, quam *δρημόν βουλευίσθαι*. Sic *Camerarius* ex vero. *Aristides T. II. p. 191.* τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ κατὰ κράτος ἤδη Φευγόντων εἰς τὸ εἶσω τῆς Ἑλλάδος, de his; neque *Polyaenus* mollius. *WESS.*

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. *Vise clar. Valckenarium* ad lib. III. 115. *WESS.* — At I. 58, 7. scribitur ἰθύνων βαρβαίων consentientibus libris, et mox *ibid.* iterum ἰθνος βάρβαρον: iterumque βαρβαίρου ἰθνος, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi *Var. Lect.* Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βάρβαρον, quod habet *Arch. Vind.* et *Eustath.* pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. *S.*

5. ταύτη σὺλλέξας) Mutata punitione haec, postulante *Arch.* et *Valla*, aptavi: id *Pavii* fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. *Var. Lect.*] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. *WESS.*

[13. πῦρ ἀνακαλεῖν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 15. intelligi videtur, ubi αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐτράποντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis supeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. *S.*]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. *S.*]

2. τὸν Βάκιδος χρησμόν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, *Pausan. X. 14.*; ex illo carmine haec durat portio. Idem c. 12. ἐκ Βουωτίας Βάκιν adpellat, sicuti et *Cicero Divinat. lib. I. c. 18.* Duos *Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398.*, *Arcadem* et *Bocotium*, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua re sollicita exstat opera *Nic. Loënsis Epiphylid. IX. 11.* interpretumque *Heliani Var. XII. 35.* *WESS.*

3. οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν) οὔτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infeliciter defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὔτε τι σπείρουσι οὐδὲν, οὔτε ἀρούρης. WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scripturà, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὔτε τι commendans monuerat, ut ὅλον τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδὲν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδὲν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam.*S.

Ibid. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopē, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντρεπαστάς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὔτε τι ἐξεκομίσαντο, οὐδὲν τι προσέλαβαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὔτε - - οὐδὲν τι, obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenuum tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici quo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμνηστος se iure praebeant, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commertus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valck.* proposita indigebat scriptura illa a *Gron.* commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. οὔτε προσάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσάξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. 1. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξικομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ὑπεκθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσάξαντο, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eamdem structuram cum verbis οἶδα, ὁράω, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* versum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολύγομφον ἔδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblos lib. VII. 36. Itaque βύβλιον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac εἰς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris *Genev.* εἰ παλίσσει coniecturae *Porti* debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσσει, pro integro ἐπαλίσσει, ex ἐφαλίζω, contra aliquem copias congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* εἰ πελάσει, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ὅπως πελάσει ἀπικνεύμενος τοῖσι πολεμίοισι: neque abiret longius παλάσει *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αι et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discessisset. Caeterum αι et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspeciamus. Παλήσει *Hesychius* ex-

ponit διαφθείρει, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίειν ac παλίσειν novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀποπαλίσειν atque ἐκπαλίσειν in evibratione et concussu vehementiore. Ἀποπαλίσσει Erotianus, σαλεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo εἰ παλίσειν de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WEßS.

Ibid. εἰ παλίσσει ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit coniecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλίσσει legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαφθείρει. διαφθαρείη ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλίσσεια quid sit, exspectabimus qui nos doceat. Licebit interea coniecturam proferre: εἴ τι πταίσσει ὁ ναυτ. στρατός literas prope accedit: id est, εἰάν τι περὶ τὴν ναυμαχίαν γίνηται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. εἰάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἰ δέ τι πταίσσει, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἴ τι παθήσει, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant εὐθymiμοῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πείσεται ἐκτάπυργος γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πείσονται Μῆδοι. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἥν τι ναῦς πάθῃ, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., εἰάν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίσσει, διαφθείρει legitur, videtur utique διαφθαρείη scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλησεν (rectius puto Ἐπάλλησεν) διεφθάρη: tum Πεπαληκέναι ἐκπείσιν: et Πεπαλημέναι, βεβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλαίω (παλαίω, ion. παλίω, coll. Foës. Oecon. voce Ἐκπαλίω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem Id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἥν τι καταλαμβάνῃ νώτερον (lin. 9.) in utranlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλή-
σμε certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νέα; τὰς ἄριστα πλωούσας ἐπιλεξά-
μενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριή-
κοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ
ἄριστον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας δέκα Αἰγινητίων,
lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἐθέλεις, lib. VII. 10.
Adde Thom. M. in Ἀναλέγεμαι. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae co-
dicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum
aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπελέ-
ξαντο longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberrar-
verit. S.

2 seqq. Θεμιστοκλῆς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116.
b. Polyæn. I. 30, 6. aliique: eleganter Aristid. I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tri-
buit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Pa-
rallelorum in Plut. T. II. p. 305. d. fratrem nobis fingit
Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paene praebet illinc descri-
pta Stobaeus Gesneri p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendacii locum in historia dedisse veteri. Ut illi fra-
trem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, huius
narrans prodicionem p. 308. b. Stobaei p. 228. adeo puer
in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, Chrysermum ἐν δευτέρῳ ἱστορικῶν vel Περσι-
κῶν. VALCK.

3. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματι) Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam Ἐντάμνειν. Lapideis columnis Darius dicitur ἐντάμνων γράμματι, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiiit ornator, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa pronuntiatione -- res inserere atque *insecare* (inscribere satis erat *Ciceroni de Orat.* II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro *intersecare*: idem IV. c. 49., *tanquam iubatus draco* --- *circumspectans huc et illuc, si quem reperiatur, cui aliquid mali faucibus adflare, --- dentibus insecare, lingua adspargere possit*: hoc Graecis est ἰὼν ἐγχεῖν et ἐγχεῖσθαι: quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschyl*i fragm. ex *Philoct.* apud *Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δρυκῶν ἐνέκην, ἀλλ' ἐνέκισεν etc. aptius alterum illud, *venenum dentibus insecat*. Scribi potuit a *Tragico* apud *Ciceron.* *Tusc.* II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artus*: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet *Aeschyl*i grandiloquentiae. Literas lapidibus incidere, vel *insecare*, hic ἐντάμνειν λίθοις γράμματι, alibi dicitur et *Herodoto* ἐγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. *Maccab.* II, 27., στήλην ἀναστήσας ἐνέκόλαψε γραφήν: idem esset ἐς στήλην ἐκόλαψε γραφήν: qua ratione legitur in veteri tabella apud *Gruter.* *Inscr.* p. ccccr. vs. 22. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολάφοντας ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἐν ἀναθεῖμεν ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus incidendum erat plebiscitum, χαλκώματα vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Redi ad lib. VII. 51. Callidam *Themistoclis* inscriptionem iisdem verbis *Polyaenus* I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.* *Themist.* p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile ἐκ τοῦ μέσου ἔξεσθε ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. *Var. Lect.*] restitutum volui. Scio ἐκ μέσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581. *neutrarum* esse partium; sed ἔεισθε per hic (nec latuit *H. Stephano*) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἔξεσθαι ἐκ τοῦ μέσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκατίετο, et iterum ἐκ τοῦ μέσου πατήμενοι quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύμενοι) Hinc liquet quid splendendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὧ καὶ κεφαλὰι, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ὅλα κατεργασμένους: nempe στρατεύεσθαι. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iustinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημι ὑμῖν ἀπρόγονοι· οὕτε ἂν ἡμεῖς οἶκός ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύεσθαι, οὕτε ἡμεῖς etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῖν ἔξοθε: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὑπ' ἀνάγκης μέζονος κατέξενχθε) Nihil differt, rem ubi spectes, Aeschyl. Prometh. vs. 108. ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέξενγκαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγίς ἔπλες αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἅμ' ἡλῶ σκιδναμένω) Homereum ἔσον τ' ἐπιιδνᾶται ἡὼς huic creditur originem, et Aeschyl. Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπείρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl. p. 899. f. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius, Lucanus, alique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen. IX. 459. Porro ἔπλεως [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπέπλεως malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχον τῶν Ἰστιάων) Scribendum est Ἰστιάων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατῆγεν εἰς τὴν Εὐ- Herodot. T. VI. P. II.

βοιαν μετὰ πάντος τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βιά-
 χμευσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid
 scribat Steph. Byz. in Ἰστία, Ephorum cives Ἐστιαίους dixisse;
 sed Herodoto huius capituli initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαί-
 οῦς, quod pro Ἰστιεύς recte posuit Gronov. ex Med., a Galea
 iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius
 in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. E. reperitur
 ἀνὴρ Ἐστιαίους: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit
 in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαίους,
 istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucy-
 dides vocat Ἐστιαῖς I. 114. Vbi memorat Euboeam opera
 Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle
 T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. "Εως καὶ ταύ-
 τη) Ὁ Θουκυδίδης, ἐξοικήσαντες Ἰστιαίους (leg. ἐξοικήσαντες Ἰστι-
 αῖας,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον" ἡ δὲ ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: miram
 in his corruptelam subiit Ἰστία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc
 egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo
 nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pe-
 ricle susceperant expeditiones Thucydidī narratas, plera-
 que aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἑλλοπίνης μοίρης) Valla sui Codicis pravam,
 qualis et Arch., lectionem secutus, *Ellopiae*, qua de ube-
 rius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλοπ. leni
 spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeteri-
 iit. Vicinum τῆς Ἰστιαϊκῆς Ἰονum est formae, optime
 hic in membranīs custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστι-
 αιώτιδος VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem,
 quod paludi Maeoti, Μαίητιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20.
 notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπρακῆταις pro-
 pulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμνησάμενος) Ex Herodo-
 tico Lexico petita Suidae interpretatio, ἀνάμνησας, traxit
 Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., εὐνὴν ἐπαμνήτατο,
 aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλον γὰρ ἦν χύσις ἡλι-
 ὄνα πολλή, Ἐν δ' αἶρα μίσση λίκτο, velut in lecto cubuit. Hinc
 sua apte transtulit Herodotus, φυλλάδα τι ἐπιβαλὼν καὶ γῆν
 ἐπαμνησάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae:
 sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. ε. p. 240, 49.
 suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legi-
 tur et κόνιν ἐπαμνησάμενος. Super cadaver terram congerere, et

pulverem in cadaver accumulare propriâ locutione dicebatur *ἱαμῆσασθαι γῇ*, et *κόνιν ἱαμῆσασθαι*. Pro *ἱαμῆσασθαι*. scribendum usitato more *ἱαμῆσάμενοι κόνιν* in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λειότατον ἱαμᾶται τῆς θινὸς αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissimâ formâ activâ scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἱαμῆσαντες τοῖς πεσοῦσι. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur κόνιν ἱαμώμενος, *pulvere sibi caput adspersens*. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἱφισσάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur iacere cadaver, *operimento matris obductum*; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludebat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκρὸς, *ἱαμῆσάμενους κόνιν, ἀποκεῦσαι*, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. ὄροντες καὶ τοὺς εἰλωτας) Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse *Hilotas*; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. Εἰλωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπολιτόμενος τουτίαν ὡς τετρακισχίλιους. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιαι ἰφαίνοντο νεκροί, Graecorum sunt cadavera; τίσσις vero χιλιάδες, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classiarii] ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? *Hilotae*, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate; in quo contumulatorum χιλιάδες τέτορες VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρχαδῆς) Quae primo viderentur adspectu longe dissita, solerter sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut *Arcades* hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur βίου τῆ δαίμωνι, καὶ ἐπιγὰς βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἐπιγὰς accipendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀρρίσιον τὸ ἔνδοι κείμενον, vocabant et ἀργὸν, id est οὐκ ἐν ἐργῇ: contra ἐπιγὰς χρήματα erant quaestuosae foenusque pensitantes pecuniae, monente G. Budaeo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Foen. p. 48b. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιοντό μου δανείσαι χρήματα εἰς τὸν Πέντρον Ἀρτίμωνι - - καὶ Ἀπολλοδώρῃ, ὅπως ἐπιγὰς ᾖσιν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζωνται ἐν αὐτοῖς, quae phrasis est in Ev. Matth. xxv, 16. VALCK. — *Arcadas* illos, qui hic memorantur, *transfugas* ex *Carya* *Arcadiae* oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime *Vitruvii* usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem *Caryatidum* quae in architectura vocantur expositurus, *Carya*, ait, civitas *Peloponnesi*, cum *Persis* hostibus contra *Graeciam* consensit; etc. *Vitruvii* verba iam olim *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Κάρυα* adposuerat. Quod autem duo *Peloponnesi* oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique *Κάρυα* vel *Κάρυαι* nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore *Graeciam* *Xerxes* invasit, *Arcadiae* fuisse contributum, deinde vero *Laconicae* factum ditionis. S.

5. τὰ ποιοῖεν). Aequè bonum τί ποιοῖεν. Verissimum εἰρωτέων, [lin. 6.] unde ἀγγέλω εἰρωτέοντι IV. 145. aliaque. Malui quoque [lin. 7.] ἀγοῖεν Ὀλύμπια, ut ἀγιν Ἀπατούρια: denique θεωροῖεν, praecuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου *Vallae* et *Arch.*, idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. *Tigranes* haud quidem ignotus inter *Persas* est, *Achaemenidarum* gente prosemminatus; sed nusquam *Artabani* filius, VII. 62. IX. 95. Quare *Th. Galeo* [Τριτανταίχμ. unice probanti] videor adstipulari posse. WESS. — Ad eundem *Τριτανταίχμην* spectare videtur, quod lin. 5. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων etc. S.

7. ὡς Ὀλύμπια διαγοῖεν) Doctissimo G. Koenio corrigendum videbatur, ὡς Ὀλύμπια δὴ ἀγοῖεν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἄγουσιν. Vulgatum si forsā, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale praemium esset Olympiacum Persis interrogantibus εἶπον, τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον, leve forsā vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίης τὸν ἀδόμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiacae laudis admirator, interiecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëtarum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniae III. p. 278., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, προσδιδούσι δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσάδουσι δὲ οὐδὲν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἀδόμενον hīc scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἶπον, „τῆς ἱλαίης τὸν δίδόμενον στίφανον“, “ob oculos habueram superiorum editionum exemplā, in quibus post εἶπον intercesa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἶπον, τὸ ἄεθλον εἶναι τὸν δίδόμενον στίφανον ἱλαίης. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas „et“ velim, et parum commode post εἶπον comma olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίης στίφανον δίδόμενον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [lin. 7.] ubi ἄγουσι offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur διαφέουσιν debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἄτι σφι ἐνέχοντες αἰεὶ χόλον) Litem, quam publicato schedae moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum Hecub. vs. 1118. ἢ μέγαν χόλον Σοὶ καὶ τίκνοισι εἶχε, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Aliiter Herodotus lib. VI. 119. Δαρεῖος - - ἐνέχῃ σφι διπλὸν χόλον: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἢ προυπήρχι Θετταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 46. WESS.

9. κατελήθησαν ἐς τὸν Παρνησσὸν οἱ Φωκῆες) Mirum accidit, H. Stephanum ad haec adhaesisse; sed comma, male punctum post Παρνησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polyaenus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νυν τὸν περὶ ἐργάσαντο τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκῆες, πολιορκίοντας ἑαυτοὺς: ubi multitudinis numerus, περὶν spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyaenum: Φωκῆες εἰς τὸν Παρνασσὸν κατακλεισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα νυκτὶ παντελήν. Sic scripserat. Vulgo illi γυφώσαντες deerant, damno sententiae manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellia et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλῆς --- γυφώσας etc.) Obiter hinc Polyaenum p. 562. redintegravit Clar. Wess. ad Diodor. T. 1; p. 414. quo nondum usus Koenius ex Herodoto quoque vidit in Polyaeno legendum: Φωκῆες, ἐς τὸν Παρνασσὸν κατακλεισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. Eleum nam Telliam, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλλημιμένοι γυφῶ, καὶ ἐνδεδυνότες ὅπλα λευκά ὑπὲρ τῇ γυφῶ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausaniae narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio praeserit Herodotus. VALCK.

18. ὥστε τετρακισχιλίων κρατῆσαι) Male Valla et consentanei τρισχιλίων. Polyaenus καὶ πρῶμα ἐγένοντο Θετταλικοὶ ἄνδρες τετρακισχιλίοι. Cur ego autem λοιπὰς [post τὰς δὲ, lib. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eundem noster F. cum aliis. S,

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἴστι κατὰ Τάμπωλιν) Ob oculos ista Polyaeo fuerunt VI. 18, 2. τὰφρον ἐρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφοτέρων: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπωλιν, [aut nude κατὰ Τάμπωλιν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripsi [lin. 5.] ἀμφοτέρως κεινούς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me εἰδῶλα κινὰ καρδίας Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter aliās formā κινός, pro communi κινός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homericā forma κεινός, quam h. l. plerique codices cum vett. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινός, alii communem κινός posuerunt. S.

4. κατὰ Τάμπωλιν) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τὰφρον ἐρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπωλιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos arretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799, κατὰ τὴν Τάμπωλιν - - - ὑδρίας κεράμου πεποιημένας κατορύξαντες, καὶ ἐπ' αὐτάς γῆν ἐπιφορῆσαντες (Herodot. χοῦν ἐπιφορῆσαντες) ὑπὸ μιν τὴν ἵππον τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere praecipitati, equi autem ἀπεχλωῶντο: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἵπποι τὰ σκέλεια διεφθάρσαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ταμπολῆτης Δαϊφάνης, iuxta Pausan. p. 800. Δαϊφάντης ὁ Βαβυλλίου τρίτος αὐτὸς ἄρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλεωνᾶς τῆς Ταμπολῆδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer, in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Ταμπολῆτῶν τό, τε προάστειον εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγνωτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγνωτες, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τινα καὶ ἔγνωτον εἶχε lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν κότον εἶχε, vice καὶ ἡνῆχε κότον. Inspice eius Prolegom.

p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem τμήσιν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ ἔχει ἔγκοτον. Plura aliàs. WESS.

CAP. XXX. 1 seqq. αἱ γὰρ Φοινίκες μόνον etc.) Si vero nititur Pausaniae lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὑπ' ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Graecorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum [lin. 4.] κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θεσσαλῶν Pass. et apud Plutarchum minime malum: consimile κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequabatur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ εἰς Λακεδαιμονίους, lib. IX. 36. 37. In Latinis talia saepe. Vid. Cortium ad fragm. Sallustii p. 936. WESS.

2 seqq. οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν) Verisimillimam Herodoti coniecturam ingeniosā malevolentia nititur evertere Plutarch. T. II. p. 868. c. Sed Herodotea describens Philosophus praebet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatā apud Herodotum non deteriore; velut in proximis, [lin. 4.] κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θεσσαλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant Thessalos: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo Lacedaemonios oderat: et Thucydides, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Περσίων κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 75. p. 259, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem Iac. Perizonius in Aeliani Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πινάκιον: ubi commode Thucydideum τὸ Μεγαρίων ψήφισμα contulit Cl. Abr. Gronov. cuius avus I. F. Gr. vid. in Livii XXXIV. c. 26. VALCK.

[8. ἰσότης εἶναι) Vide Valck. ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. ποδείων στεινός) Valla Graecum podeon retinuit, Porto laudatore: limes venit a Gronovio, ex Salmasii sententia ad Solin. p. 297. [Nobis laciniam interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocah. II. 121, 70. vidimus. Angustum terrae tractum h. l. intelligi adparet.] Μυλίδος [lin. 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. At Δρυοπίς, etsi Δρυοπίης suspicionibus ex Schol. ad Apollon. Rh. I. 1212. ansam praebet, non move-

tur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, [lin. 11 seq.] ἐμῆδιζόν τε γὰρ, καὶ οὐκ ἰδοῦσι Θεσσαλοῖσι, perperam arbitror a *Valla* exprimi. *Caussae*, propter quas *Doriensis* regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod *Medorum* illi partibus studerent, tum quia *Thessalis* consultum non videbatur. WESS.

7. τῆς τε Μηλιαίδος -- χώρας) Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in Diss. *Herod.* p. 127. Ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 287., ἱερὸν ἄστυ καὶ οὐρεα Μηλίδος αἰνῆς, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Io. Aug. Ernesti aptissimum dedit *Thucydidis* locum, quo *Melienses* etiam Ἰερῆς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem *Scholiastae Aristid.* in Cod. MS. καλῶς εἶπε (T. I. p. 304.) Μηλίων, καὶ οὐ Μηλίδων. Μηλιοὶ μὲν γὰρ οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες; Μηλίης δὲ, οἱ ἐν τῇ Μηλιακῇ κόλπῳ. *Maliacum sinum* *Livius* XXVII. c. 30. et XXXV. c. 37. Μηλία κόλπον dixit *Herodot.* IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κόλπον *Aeschyl.* Pers. 486. et *Aristoph.* Lysist. 1171. ubi notat *Palmer.* in *Exercit.* p. 769. Μηλιᾶ κόλπον Atticistam scripsisse puto *Philostratum* p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλῖδα κόλπ. In proximis merito Doctiss. *Koenio* Latina Graecis, καὶ οὐκ ἰδοῦσι Θεσσαλοῖσι, videbantur disconvenire; proque istis, etsi *Thessalis* non videbatur, ponendum, neque *Thessalis* videbatur, nempe *vastanda Doris*; horum enim ductu *Persae* utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρήησοῦ ἢ κορυφῇ etc.) Suo quoque nomine vocata dicitur Τιβορέα. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρήησοῦ ἢ κορυφῇ, κατὰ Νέωνα πόλιν, κειμένη ὑπ' ἰωῦτῆς Τιβορέα εὐνομα αὐτῇ. Vallae Latina: qui vertex est iuxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη ὑπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius indicabit. Pro sua Linguae Graecae peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens κειμένην ὑπ' ἰωῦτῆς; sed nec huius sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. *Holstenii* commentum ad *Steph. Byz.* in Τιβορέα vix memorari meretur: Latina *Palmerii* in Graecia

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset $\delta\epsilon\kappa\alpha\sigma\theta\alpha\iota$ ὁμολον ἰὸ' ἑαυτοῦ: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex* --- in se aptus turbæ capiendae.] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod $\sigmaυνίδρους$ suos mittebant civitates, τὸ Φωκεῖον dictum: vid. Pausan. X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, Neonem urbem dictam $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\iota$ ἐπ' ἰωῦτῆς, quod *seorsim posita*, *suique iuris*, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest ἐπ' ἰωῦτῆς εἶναι, vel $\kappa\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$, vel $\sigma\iota\kappa\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$. Nusquam istius urbis incolae memorantur Νεῶνιοι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἀντινόμους οἰκῆσαι: quae phrasis est Thucyd. II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic Herodoti est $\kappa\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$ ἐπ' ἰωῦτοῦ: lib. II. c. 2. *infantes voluit ἐν στήτῃ ἰρήμῃ* ἐπ' ἰωῦτῶν $\kappa\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota$, *seorsim iacere*: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi εἶχον ἐπ' ἰωῦτῶν μάντιν, *suum sibi habebant haruspiciem*, ab illo Mardonii diversum. Urbem Νεῶνα hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 232. Harpocraton in Νεῶσιν urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit Νεῶνα, Νεῶνας Androtionii. Ex Herodoto Pausanias X. [c. 32.] p. 878. ὄνομα Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τίθορεάν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασοῦ τὴν ἄκρην. In verticem Parnassi, sic vocatum aevo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis [κατὰ Νεῶνα πόλιν] *seorsim sitae*, [$\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\iota$ ἐπ' ἰωῦτῆς] *miseri Phocenses ἀννέικαντο*, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quae Clar. Wess. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

6. κατὰ Νεῶνα πόλιν $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\iota$, ἐπ' ἰωῦτῆς) *Distinctio CL Gronovii* est, cuius rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem, Notae repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, κορυφὴ κατὰ πόλιν $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\iota$, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\iota$ ἐπ' αὐτῆς, *sitam* in eo, non ἐπ' ὠντῆς, quae divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tithorea urbem habuit Neonem; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in iugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461. 2.

fero; Tithoream, quae Neon quondam, in eo locantes. Praeterea ἐς τὴν δὲ ἀνηνείκαντο non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportarant, sive ἀνεκινάσαντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recorder, Eustathium [loco in Var. Lect. citato] hinc accepisse ἐς Σάρτην ἀνηνείκαντο, et explicasse ἀνίσθαιον, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἐς τὸ Κωρύκειον ἀνηνείκαντο, similiaque lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένη scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένη scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquam Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreae. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3 - 5. καὶ κατὰ μὲν ἔκασταν etc.) Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans, Pausanias X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμαῖαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τεθρώνιον cum Steph. Byz. Τεθρώνιον, Eustath. Θρόνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias; teste Aeschine περὶ Παρατρ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφικλιαν vocitat Ἀμφικλιαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειτείαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφικλιαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τριτίας adfirmat praeter Thucydidem Ethnicographus: hinc Hesychii Τριτῆς γενεήν, οἱ ἀπὸ Τριτεῶν πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος. Reliquis non innotor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἔκαυσαν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. v. narraverat Herodotus, τρισεκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακαυθῆναι: scribe saltem censor debuit πεντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nominae, ni fallor, designatas, Πιδίαιας dixit et Τριτίας, ceteras omnes, iisdem plerasque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio ferox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quae in alienum immigrarunt lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, αἷς ὁ Μῆδης ἐπέρησεν, ἀριθμῆσαι καὶ τὴν Ἐλάτειάν ἐστιν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡρόdotου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ἐστὶ χρηστήρων) Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Dauidem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β. 520.] uti situs requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammarent, Αἰολιδέων titulus oppidi conplecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στρίων αἰολίζοντες. Demiror tamen vehementer, istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem con migrarunt. Ficulneum ergo Aeolidis illi praesidium. Quid itaque? Menda aë vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΑΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΑΙΑΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit. Αἰλαία, Lilaëa, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. Αἰολιδέων posuit Gronovius pro Αἰολιδων: Aeolidensium, Valla. Palmer. Graec. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Aeolide mentionem fecisse. Iisdem paene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαίων. Quo quisque colore suum errorem in crustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persae τῶν Πανοπίων τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Αἰλαίων: Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaëensium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilaëam, Αἰλαίαν: hinc, auctore Steph. Byz. fit Αἰλαεύς. Iuxta Pausan. X. [c. 8.] p. 817. οἱ Αἰλαεῖς -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πέμματα ἐπιχώρια ἀφιᾶσιν, accolebant Cephisi fontem: ab interitu tutos praestitit Homerus, a quo praeter ceteros Phocenses Lilaëenses etiam intexuntur Boeotiae, Ἰλ. Β', 523 seqq. Οἱ Κυπάριστον ἔχον -- καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπήν, Οἳ τ' ἄρα παρ' ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον, Οἳ τε Αἰλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο. A Philippo solo aequatae hae primae memorantur urbes Pausaniae pag. 803., Αἰλαία, Τάμπολις, Ἀντίκυρα, Παραποτάμιοι, Πανοπτεῖς, Δαυλίδες: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitatae, partim Xerxis furore: de Lilaëa Palmerius egit Graec. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἐπιστάτο) ἐπιστάτο et ἡπιστάτο suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἐπιστάτο aut ἡπιστάτο. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ Διὸς σφραγὶς οὐκ ἔα κινῆσθαι) Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τῶν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ --- εἶναι ἰωῦτοῦς Ἴωνων προκατῆσθαι, Φρουρίοντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ προκαθεδόμενοι τῆς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐς τὸ Κωρύκιον ἀντρον) Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo Aeschylus, ut aliās monui, Eumenid. vs. 22. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Cebetis Tabulam c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: serior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis trihuit, Plutarch. T. II. p. 410. F. Aelianus. Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήταισιν sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξήντηται.) Hic sane miror cur ἔξωθεν scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, θούμα -- καὶ τοῦτο κάρτα ἐστὶ, ὅπλα ἀρήϊα αὐτόματα φανῆναι ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant pen- trali, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonous, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leutricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in tem- plo Herculis valvae clausae repagulis subito se ipsae aperue- runt, (ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην ἐξωρημμένου, Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quae fixa in parietibus fue- rant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plu- ra, praeter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

diſiſſe fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προσηκόντων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus praesentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ τοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προνητῆς Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulationior futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προνητῆς in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐν μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοὶ) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Gatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοὶ τε ἰφίεροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβλαγῆσαι πίτται τοῦ Παρνασοῦ, δαίματα τε ἄνδρες ἰφίσταντο ὅπλῃται τοῖς βαρβάρους. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocidis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; --- quae manus tota imbribus et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

16. ἀποβλαγῆσαι δύο κορυφαί) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραυνοὶ τε ἰφίεροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβλαγῆσαι πίτται τοῦ Παρνασοῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem directam a Persis atque incendio foedatam diffinitur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν λύχρον, aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, exstinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat^r lib. II. 180, et V. 62a WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἐπισθαλ σφι) Sexcenties μίζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, *Plato* *Apol.* p. 20. E. *Isocrates* *Evagor.* pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime *D'Orvillius* ad *Charit.* II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μίζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo *Iosephus* *Antiq.* lib. I. 19, 1. ὅψις ex *scalis* κατιούσας, σιμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἐχούσας. WESS. — Unā tantum literā ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in *Herodoteis* *Codd.* aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corripiebat G. *Koenius*: ὀπλίτας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum statūrā altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam *Soph.* *Trach.* vs. 312., ubi est 1079. *Γυνή* δέ, θῆλως οὔσα, κούκ ἀνδρὸς φύσις: id est οὐκ ἀνὴρ. *Koenii* coniecturam *D'Orvillianae* (ad *Charit.* p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. *D'Orvillii* lectione, si μίζονα quis scribat, μίζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide *Var. Lect.* κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod *Wesselingio* placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiici subinde solitum, non prorsus abundat, sed *continuitatem* quamdam videtur indicare.: quod *perspecte* etiam *Hermannus* intellexit, *Adnot.* 228. ad *Viger.* monens, ληρεῖς significare *nugaris nunc*; ληρεῖς ἔχων autem, *nugator es*. Cur vero id participium non nisi cum verbis *nugandi*, *iocandi* et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοον) *Phylacum*, eiusque τέμενος ad *Minervae Προνηΐας* templum, habet *Pausanias* X. 8. pag. 817. praeter quem *Brenni* expeditione tres templo subvenisse heroas, *Laodocum*, *Hyperochum* et *Pyr rhum*, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Ὑπέραχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος: οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Δελφοῖς ἀπαριθμεῖσιν ἥρωα, *Pausan.* X. pag. 854. Hinc *Λαοδόκου* nomen ponere[m] [apud eundem *Pausan.*] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τοῦ Ἀμαδόκου. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae Minervaeque aedibus* occurrentes. Apud *Pausaniam* *Pyrrho* comites duo dantur mares, Ὑπίρχος et Λαδόκος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ὑπερόχη et Λαδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex Hyperboreis detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., οὐνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαδίην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ὑαμπίῃ κερυφῇ) Una litera minus Ionice ascribendum Ὑαμπή. Innotuit ἡ Ὑαμπία πύργα ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προναίης, perperam: legitimum Delphis anticae *Minervae* titulum Προναίης praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir clariss.* ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμα τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας Δελφοὶ μὲ σταῖσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοίβῳ, πολυπόρθον ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστίφανον ῥυσσάμενοις τέμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμένοι et ῥυσσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλιπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persae ἀπώσαμένοι, templumque ῥυσσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φοίβῳ, id est Ioni et Apollini, ἀπώσαμένοις στίχα Μήδων, et ῥυσσάμενοις τέμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in Δέρας - - - ὅπερ ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Diodoro*. T. VI. P. II.

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Brunckius* Tom. III. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra *Valck.* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπωσάμενοι et βυσάμενοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor.* Dial. Doric. §. 131.) terminationem *οι* idem ac *ωι* et *ω* valere, sententiamque esse *gratum facturi Iovi, qui cum Apolline Medorum catervas abegit*, etc. S.

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτῇ ὑποκατημένους) Uberius ista *Plutarch.* Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines, ablataque [ἐς] praepositione, [lin. 10 seq.] τὸν Ἰσθμὸν αὐτοῦς τειχέοντας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλείπτου etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστηρίῳ τε βουλ. ὑπηρ.) Hic tutissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittetur, non displicebit a *Gronovio* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔσπευσαν δὲ ταῦτα ὑπειθέσθαι πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τε βουλόμενοι ὑπηρετεῖν: referens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulere; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κηρύγματι videlicet: istud placiturum opinor in exilium damnatae vocis patrocinium. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπηρετεῖν. S.

8. ἔφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως) *Eustathio* in *Odyss.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς δράκων, φύλαξ τῆς πολιადος: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν ὄφιν*. Altus ibi fuit usque in *Philostrati* aevum, *Icon.* lib. II. p. 837., ubi nonnulla *Olearius*, sed plenissime *Io. Meursius* *Cecrop.* c. 20.

Ceterum ἰνδιδασκείσθαι [lin. 9.] priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia εἰρωτέειν, εἰρίειν, φοιτέειν, et ἐκπαθεῖν inf. c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WESS.

8. et seqq. ὄφιν μέγαν, φύλακα τῆς ἀκροπ. etc.) Io. Meurs. in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. E. Philostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 760., 'Ἄλλ' οὐ δύναμαι ἄνω' οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, 'Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν ἴδον τὸν αἰκουρόν ποτε. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lin. 10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμήνῃα ἐπιτελείουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμήνῃα μελιτρίσσει ἴσθι. Postremum adfirmat legitimam scripturam vocis Atticae μελιτροῦττα, [Athenaeo saepius memoratae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice saepius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat apud Thom. M. in Μελίπικτος. Eusebius c. Hierocl. p. 466. non dederat τὰ μελιτροῦττα, sed τὰς μελιτρούττας καὶ τὸν λιβαυρόν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, ἐπιμήνῃα ἐπιτελείουσι. Ex oratione Lycurgi Harpocrat. attigit Ἐπιμήνῃα, quorum rarissimam occurrere mentionem et ex Harpocr. licet aestimare, et e Valesii nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Grætero Inscr. p. ccxvii. col. 2. vs. 33. offert ἀμέρας τρεῖς ἐπιμηνίος, id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix; saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, quos licebat φαγεῖν τοῖς ἱερεῦσι, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen. lib. III. pag. 110. D. Ἐγκρυφίας, ὃν καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ ἀφιροῦντες προστιθ. (leg. προτιθέασιν) ἔσθιεν τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ: conf. IV. p. 137. E. VIII. p. 346. E. Hesych. in Θιαγόνες, et Pausan. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.] p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον, nisi si ἢ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex scriptionis conpendio. Themistoclis conmento sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολείπει τὴν πόλιν ἡ θεός, ὑψηγουμένη πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist.* pag. 116. v. Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξίλιπον τὴν πόλιν. *Valla*: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον: voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὄσπερ ἐπ' Ἀρτεμ.) Non spernendum ὄπερ, quod est in F. pro ὄσπερ, ut saepe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Λακεδ. ἐκκαίδεκα) Ibidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μακεδόνων ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an *Dryopis*, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae ab urbe *Dryope* apud *Stephan. Byz.* dicta est circa *Hermionensem* sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. *Hermionenses* autem, cum *Dryopes*, ab *Hercule* superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eodem Δωριῖς τοὺς ἐξ Ἀργους adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam *Asinen* Argolicae regionis, ut ipsi iactabant, ab *Euristheo*, *Herculis* inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multae dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους -- νῆας ὀγδῶκοντα καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντας, *prae aliis omnibus*, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero *CLXXX*. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad *Salaminem* pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad *Artemisium* dimidiam partem *Atticarum* navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μῦνοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ etc.) Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μῦνοι paene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto : quod eo moneo , ne quis illud aut eonsulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat *punctum minus* ; nec *maiori* opus erat. S.]

7. τὴν περὶ τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam , qualem in Boeotia non novi , acceperit *Valla* , satis nunc in aperto. Περὶ τῆς Βοιωτίας , quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus ; cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio , ex adversum insulam Rhodum , *Peraea* apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10 seq. Πελασγοί , ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis , *Multa* , scribit , sunt in his quae me offendunt. Primo *Cranaos* dictos fuisse sub Pelasgis ; deinde vero *Cecropidas* ; quum *Cecrops* *Cranaum* aetate praecesserit. Quid scripserit Herodotus , Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres , num tibi displiceat : ἐπὶ μὲν Πελασγῶν - - ἔσαν Πελασγοὶ ὀνομαζόμενοι ἐπὶ δὲ Κέρκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κεκροπίδαι καὶ ἐπὶ Κραναιοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus ; sed , quod in nostris est exemplaribus , in suo *Scymnus* Chius invenit , cuius ista sunt in *Perieg.* vs. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν εἰκτάς λαβεῖν Τὸ μὲν Πελασγῶν πρῶτον , οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναιῶν καλεῖσθαι μετὰ δὲ ταῦτα Κεκροπίδας , etc. tum vs. 564. , Ἡρόδοτος ἰστορεῖ δὲ ταῦτα συγγραῶν. *Scymni* testimonio , quem tunc *Marcianum* vocabant , usus est *Meursius* in *Regn. Att.* p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia *Eustathii* verba in *Dionys.* vs. 423. VALCK. — De *Atheniensium* origine *Pelagica* conf. lib. I. c. 56. et alia *Nostri* loca ibi citata in *Adnot.* ad c. 56 , 10. Adde *De la Nuzze* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XXIII. p. 125 seq. S.

11. ὀνομαζόμενοι Κραναιοί) Io. *Meursium* , haec loco non suo deposita arbitratum , in ordinem *Gronovius* coëgit iustissime ; addi potuerat , quod *Bouherius* Diss. Herodot. c. 9. pag. 99. tacitum non habuit , valde dubium manere , utrum a rege *Cranao* *Athenienses* *Cranai* fuerint olim nuncupati ; an potius , quod asperam et petrosam , κραναήν , regionem haberent , quae *Salmasii* doctrina , *Ling. Hellenist.* p. 359. Ad veritatem propior *Berkelii* accedit suspicio , ad *Steph. Byz.* Ἰωνία , in vicinis excidisse vocem Ἐρεχθεΐδαι : fuisse primitus , Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεΐδαι [Ἐρεχθίδαι]

μετωνομάσθηναι. Verborum enim et rei nexus coniectanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τριήκοντα) Suspisor plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri convenient, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα: quo nitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δὲ τῇσι -- ἰναυμάχῃσαν, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δὲ τῇσι etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens VOILIERS. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII., quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librarios omnes in numerum xxx. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κῆροι) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνέων, usus Eustathii consensu. Sic ἀπὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπιδάφυου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κῆροι -- ἔθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηναίων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κεῖροι -- ἔθνος ἐὼν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηνέων: et paulo post, Νάξιαι -- Ἰωνες ἀπ' Ἀθηνέων γεγονότες: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες ἐόντες ἀπ' Ἀθηνέων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνέων scribendum pro Ἀθηναίων: ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei aliique insulani dicuntur Ἰωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Aeginetae Δωριεῖς ἀπὸ Ἐπιδάφυου: c. 48. Melii γεγονότες ἀπὸ Λακισδαίμονος. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (ἴθνη Ἰωνικά) ἀπὸ Ἀθηνίων, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A - c. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθνιοι) Qui Κύθνιοι illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύθνιοι, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. E., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Aeliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. καὶ μὴ, τῆς ἡρχε -- Φάϋλλος) Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata ἐναυμάχησε καὶ ἐναντία τοῦ Μῆδου, καὶν τε παρασκευασάμενος οἰκίαν, καὶ Κροτωνιατῶν ὅποσοι ἐπιδήμουν τῇ Ἑλλάδι ἀντιβίβασε: ubi scribendum potius ἀντιβίβασε. Sic Atheniensis Clinias ἱστρατεύετο -- οἰκῆν καὶ, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quae de illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθιονίκην: addit Pausan. Ὀλυμπιάσει μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 8. p. 302. VALCK.

Ibid. Φάϋλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιόστολον ἔχων καὶν ἔπλευσεν

ἰς Σαλαμῖνα, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in *Plut. Alex.* p. 685. d. Nimirum suis instruxit inpensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan. X. 9.*; *Crotoniatas* autem *Achaeorum colonos* describit *Strabo lib. VI. p. 402. B.* [p. 262. ed. Cas.] WESS.

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμὸς -- ὁ πᾶς τῶν νηῶν --- τριηκόσιαι καὶ ἐβδομήκοντα καὶ ὀκτώ.) Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis diminutisve suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irrepperit, non divino. WESS. — *Graecorum classis ad Salamina* hic *navium* fuisse dicitur *triemium trecentarum septuaginta et octo*; sed si sedeas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves ccclxvi. Iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offeruntur non ccclxxviii; sed tantum ccclxviii, ὀκτὼ καὶ πενήκοντα καὶ τριηκόσιαι: totidemque repertae sunt in *Cod. Vallae*. Si vel eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic vulgatur, ccclxxviii. Venit enim ad ceteras, praeter Lemniam, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hae duae numerum ccclxxx. explesse Nostro dicuntur infra c. 82., ἐξαπληροῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubi nam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in Aeginetis: hi non xxx, sed dedisse naves videntur xlii. Athenienses dederunt naves clxxx; Corinthii xl; plusquam xl. dederunt Aeginetae; nam post Athenienses maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth. p. 178.* [lib. II. c. 29.] scribentem, Aeginetas ἐν τῷ Μηδικῷ πολέμῳ παρασχέσθαι πλοῖα μετὰ γὰρ Ἀθηναίους πλεῖστα. Iam vero numeri postulant *Herodotei*, ut dederint *duas et quadraginta*. VALCK.

[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Borh. et Larch. cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto subductam *CCCLXXVIII navium* nullâ aliâ ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bellum *naves XLII contulisse*; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non xxx, sed *XLII*. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, *praeter xxx triremes, quae pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur*. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, iure meritoque naves eae, quae Aeginam custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerunt, ubi *summa Graecanicarum omnium navium adversus Persas instructarum* subducitur. Quod si igitur illas *naves Aeginam custodientes* ponamus fuisse *duodecim* numero, universae summae *CCCLXXVIII*. constabit ratio, et nihilo minus iustus fuerit numerus *xxx navium*, cap. 46, 2. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἂν νικηθῶσι) Pravum Med. et sequacium *εἰ νικηθῶσι* inconsulte, ex *Valckenarii* monitu ad lib. II. 52., inculcabatur. WESS.

Ibid. εἰ νικηθῶσι) Ferri nequit; revocabitur sincerum *ἂν νικηθῶσι*. Cl. Perizon. in *Aeliani* Var. II. c. 36., ad *εἰ δὲ ἀποθάνω*, quod Codices offerunt, *εἰν δὲ ἀποθ.* spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus sperneret *τὸ εἰ ἀποθάνω* ut soloecum, alterum *εἰν ἀποθ.* tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum. VALCK. — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi *εἰ* non *si*, sed *a n*, utrum, significat. S.

10. *ἐν Σαλαμῖνι μὲν ἱόντες*) Speciem praefert Arch. *μεινίσκεις*, quoniam tali in negotio c. 57. *ἔστε αὐτοῦ μείνιν*, et cap. 62. *οὐ εἰ μείνεις αὐτοῦ*. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. WESS.

[12. *ἐξ τοῦς ἰσχυρῶν ἰξολέοντας*) Suspiciatus eram *ισχυρῶν*.

ονται legendum, quod idem ac ἐκωθήσονται valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 14. S.]

CAP. L. 6. αὐτίων ἐκλειοπότων ἐς Πελοπόννησον) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus ἐπεφύγισαν ἐς Πελοπόννησον πανδημί, haec explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox [lin. 8.] Θίσπειάν τε καὶ Πλάταιαν more Homérico Iliad. B'. 498. et 504.; de praelio tamen ad Plataeas ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ lib. VII. 231. et IX. 89. Ad Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. ἐν τῷ δίδβαινον ἐς τὴν Εὐρώπην) Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellespontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellesponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadae, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Petitus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut aliàs dictum, impendit. WESS. — Bene Schulzium, praecunte Larchero: „Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ, Quaestores templi Minervae in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm. „97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[9. θύρησί τε καὶ ξύλοις) Θύραι, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. ὑπ' ἀσθενείας βίου) Sic scribi quoque poterit II. c. 47., οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείας βίου etc. Ionice pronuntiabatur ἀσθενίη, εὐνηίη etc. veteribus Atticis Ποῆτις προμηθία· εὐσιβία· etc. Pauperculos Noster vocat χεῖρμασι· ἀσθενεστέρους II. 88. τοῖς ἀσθενέσι τρεφῆς est apud Thueyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpocr. in Θιωρικὰ, et Lysias p. 3. VALCK.

11. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δυνάμεντες) Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δοκ. et [lin. 13.] pro καὶ αὐτὸ δὲ, extrusā copulā, αὐτὸ δὲ τοῦτο etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attigit. WESS. — Posteriori loco copulam abieci, temere

a nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (lin. 11.) commodè καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἐξευηκέναι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίῃ σφί ἔχρῃσι, τὸ ξύλινον τείχος ἀνάλωτον εἶσθαι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἐξευηκέναι, mentem Dei adsequuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitusset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν κατατίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, quem vocabant Ἀρήιον πάγον, Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manarunt formae loquendi, ἀνιέναι, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀρεῖον πάγον: εἰς Ἀρεῖον ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit reum, somnianti divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκοτέ τις ἐφύλασσε) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτε τις ἐφύλασσε. His Io. Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἱρὸν τῆς Κέκροπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παραπρεσβ. p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καίτοι περ non nemini molestum accidit, καίπερ, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοι περ χρεὶ πάντα εἶδέναι τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, inpediit. At hoc momenti non magni. WESS.

14. τοὺς ἐνέτας ἐφόνευσεν) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio delet, suspicio, legisse suo in libro τοὺς ἱέρας, nasceretur; quae incerta vanaeque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus οἰέτας et ἰκέτας lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἰφόνειον ἐπὶ δὲ σφί πᾶντις κατέστρωντο, id. est ἀνήεντο, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive strati, sed senes inbelles hic contrucidati sunt, ἀνήενται: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀναιρεῖν Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci Iungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX: c. 75. ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι ἐν Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἄγγελον --- ἀγγελλέοντα) Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγελλέοντα. Infra recte scribitur c. 97. ἔπεμπε εἰς Πέρσας ἀγγελλέοντα τὴν παρεούσαν σφί συμφορὴν: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παρεούσαν σφί εὐπρηξίην. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τιναῖ ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de coniectura vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Κομβύτης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἐνυπνίου ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἔστι ἐν τῇ ἀκροπόλει etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. I. p. 64.) αὐθιμερὸν ὅσον τι ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πήχεις. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Cecrop. c. 19., qui Herodoti θάλασσαν non omisit: haec aequae ac olea erat ἐν τῷ Erechthei τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

p. 34. *Oleam et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. B. VALCK.*

4. *ἡ αἰὴν τε καὶ θάλασσα ἔνι*) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa *θάλασσα*, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: *stridorem fluctuum, ἤχον κυμάτων*, apud Pausan. I. 24. atque alibi, si cubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτον ἀπὸ πηγῆς θάλασσης ῥόδιον δίδειν, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. *ὅσον τε πηχυν*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθιμὲρ ὅσον τε ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆγεις, eodem die in duum cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 578. c. *δευτέρᾳ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνέδραμιν εἰς πῆγυν ἐκ τοῦ πεκαυμένου*, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. *Ἐνθαῦτα δὲ Θιμιστοκλῆα etc.)* Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. n. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξεσι transcripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde iniuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παραιρούμενος apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: *Θιμιστοκλῆα μὲν οὕτε Φοινὴν τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδεῖν, -- Ἀρtemisiάν δὲ κ. τ. λ.* VALCK.

6. εἶπε, οὗτοι ἄρα ἦν ἀπαίρωσι) Quod *Valla* in Latinis secutus fuit et schedae ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, [lin. 7.] *περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχήσεως*, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὗτ' ἄρα --- περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μιῆς obtulit ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus οὗτοι ἄρα ἦν, lectum *Wallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα etc. Dederat-ne forsitan utrumque Noster? Σὺ γ' ἄρα, οὗτοι ἦν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχήσεως: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τε καὶ περὶ διαχίαι τὰ βουλευμένα: hoc aliis dicitur *συχχίαι*. VALCK.

12. διαχίαι τὰ βουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes, differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* III. p. 141. νῦν δὲ ἡ διατρεβὴ τοῦ πολέμου --- διέχειν αὐτῶν τὰ βουλευμένα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχίαι et τὴν εἰρήνην διαχίαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσασθαι non sollicito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλεύσαι, ὧ Πέρσας, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐκίλευ ἐσθ. λέγειν εἴτι θίλει) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavissima ἀφίλευα, qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor *Ecl.* IX. 32., Incipe si quid habes. *Ecl.* III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Eid.* V. vs. 78. Εἴα λέγ' εἴ τι λέγεις. *Luciani* *Mercurius* εἰπὲ θ', τι καὶ λέγεις, T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις. In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. E. ἐνθαῦτα δὲ Θμιστοκλέης. VALCK.

9. ἐβῆναι, συλλέξει τε τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices vetuissent, ἐβῆναι τὸν Εὐρυβιάδεα, συλλέξει τε, nihil diminuissem. Glossae librarii, inconsulte sollertis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορίνθιος στρατηγός) Κορινθίων scripsisse Herodotum suspicatus erat *Iacobs* in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et, alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5 seq. Ὡ Θεμιστόκλεις etc.) Memoriae peccato *Plutarchus* Themist. p. 117. E. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. B. *Adimantum Corinthium*. Operam eidem, ex *Plut.* Themist. derivato, insumsit doctissimus *P. Faber* lib. I. Agonist. c. 19., *Cruserii* Latina, ob ῥαπί-
ξιν alapis caedere, iure redarguens. *Vallae* culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προπηδῶντες, in cursum emicantes, sive προεξανιστάμενοι, sicuti hic et *Strattis* in *Pol-
luce* III. 146., flagris admonebantur a μαστιγομένοις. *Plutar-
chus* Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστα-
μένους μαστιγοῦσιν αἰί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἡγέμονες -- ἔχοντες μαστίγας, ἑβῶ ἀπίζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἐγκαταλειπόμενοι, [lin. 7.] *Plu-
tarchique* ἀπολειπόμενοι et λειπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, vi-
ctique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrim-
que dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissi-
mum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολειφθέν-
τας ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adpli-
cuisse. Στιφανῶνται dialectus adfirmat. WESS.

6 seqq. ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστ.) In Themistocle *Plutar-
chus* T. I. p. 117. D. haec dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἀδεϊμάντου, inquit, ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, εἰπόντος (τε) πρὸς Θεμιστοκλέα, -- Ὡ Θεμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσιν προεξανι-
σταμένους μαστιγοῦσιν αἰί. Ναι, εἶπεν, ὦ Ἀδεϊμαντε! τοὺς δὲ λει-
πομένους οὐ στιφανοῦσιν. Quod [apud *Plutarch.*] additur, *Ae-
liano*, *Aristidi*, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attollenti Themistocles, πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἀκουσον δέ. Primum ex hoc loco tollendum αἰί, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris caedere moris est, quam in Themist. ῥαπίξουσι, caedunt alapis. Turpis error *Vallae* haerere tamdiu non debebat in Edd. *Herod.* ῥαπίξουσαι vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. Παίζειν est ῥαβδῷ πατάζειν, vel παΐσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κονδύλους ἐντρέψαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἐπαράμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξων: nisi scripserit ἐπαναράμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπανετείνατο legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀντίτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι --- προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδρασε τὸν ἡνίοχον: et haec praeter ceteras postea caussa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἀνδρα γέροντα ἐξήλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανεδίκαι: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλύτας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum, Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι ὑποκοσμίας ἀρχῶν Ἡλείοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους - Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στίφανε ὕνται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταλειπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv. 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphelius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonotheta, de coelo coronam porrigeret ἀμάρτανον τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπόμενοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲνα κατηγορεῖν) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid ni?] verum οὐκ ἔστι οἱ κόσμον οὐδὲνα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecebat ipsum cuiusdam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἐνο-

χον εἶναι τῇ κακηγορίᾳ etc. transscripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κακηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. H. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδένα cum κόσμον iungendum, κατηγορίᾳν vero ad συμμαχῶν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

11. ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἠΦανίζετο ἡ βοή. Consequens ἐς δ' [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἐς vice ἐν poni? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆον θρόνον, lib. III. 64. et mox [l. 24.] ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα: eiusdemque structurae cumulum conguessit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ' ἥμισυ ἡμῖν σύμφορόν ἐστι, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ' intelligi verbum ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσειν. Deinde: (de quo commode ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἐν poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ' ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσειν idem valet ac si dixisset ἐς δ' ἵεναι ναυμαχῆστοντας, vel ἐς δ' ἵεναι ὥστε ναυμαχεῖν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆαι, ἔχουσι βαρυτίεας) Naves Graecorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτενεῖς καὶ ταπεινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen ἀτενεῖς in ἀλιτενεῖς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλιτενεῖς, ἄκρα ἀλιτενῆς, θάλασσα ἀλιτενῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλιτενῆς navis, et qua significatione? Ἀτενεῖς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτενῆς in Sophoclis Antig. vs. 842. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλιτενῆς καὶ πλατὺα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

26. τοῦ καὶ περιέχουσιν μάχιστα) Praeclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ - - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ὁμοίως καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata: S.

36. μὴ αἰότα δὲ βουλευμένοις) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequicquam deos inplores; irati infestique sunt: ubi Vassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἔὼν ἐπιψηφίζειν) Infeliciter ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπιψηφίζειν. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτείνειν praevium ἐπιψηφίσαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προθεῖναι λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζειν. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerō mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducebus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν ἐννεα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixā tabulā, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdris ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπιψηφίζειν. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdris quod dicebam, loco

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Πρεσβυτοὶ ὑπέβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτιθέναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἀπολι ἀνδρῖ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπιψήφισι μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψήφισι μὲν οὐ· ἐνὶ τῇ δὲ πόλει ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐ· supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Λόγον autem προτιθέναι, et Ἐπιψηφίζειν liquido distinguunt Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραμώς, τῇ μὲν προτίρῃ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς πρεσβυτοὺς ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. Apud Suidam in Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὐτε ἐψήφισε, οὐτε κατεχειροτόμη: hic libenter corrigerem οὐτ' ἐπιψήφισε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάνυ T. H. οὐτ' ἐπιψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Σωκράτης ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπέτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφισασθαι: quia scilicet οὐκ ἐπιψήφισε, de re adeo indigna populum mittere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἀπολι ἀνδρῖ: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἀπολι ἀνδρῖ) Haesitavi hoc probarem an ἀπὸ λ. δ. (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius Ἰσιος, τῇ Ἰσι, Ὀσίριος, τῇ Ὀσιρι, [Ὀσίρι,]

καυνάβιος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., Patriam municipes esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπόλι, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὴ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμείψατο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θεμ. κείνόν τι καὶ τοὺς Κορινθίους πολλὰ τε καὶ κακὰ ἔλεγε, Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολὶν ἄνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδείμαντος, Themistocles, τίς. εἶπεν, ἀπολὶς, ἔχων σ' τριήρεις. Ex historico deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commode adversativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μὲν εἰς αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μὲν εἰς αὐτοῦ καὶ μένων ἔσσαι ἀνὴρ ἀγαθός . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur σώσεις τὴν Ἑλλάδα, vel ὀρθώσεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ἂν ἔχοι: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333.; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiones Homereae posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) Ἐρηνὴ ἐν

προθύροισι· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰστήξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσοντε ἐνθαδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, Ἔσται ἐν προθύροισι: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic redintegrentur: Εἰ μὲν τι δώσεις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰστήξομεν, Οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθαδ' ἤλθομεν. conf. *Athen.* VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίῃ) Ne confunderetur cum eiusdem nominis urbe Paeoniae, Σίρι τῆς Παιονίης c. 115., illa prudenter adiunguntur. *Italiae Sirin* iuris olim, et ante bellum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, *Lycophronis* Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen *Strabo* lib. VI. p. 405. A. [p. 264. ed. Cas.] *Ionasque*, *Lydorum* dominatum vitantes, *Sirin* occupasse asseverat. Noster a *Lycophrone* proxime abest. Nuper vero, post *Cluverii* et *Salmasii* sollers studium, *Alex. Symmach.* *Mazochius* priscorum paene pugnantēs sententias examinavit, *Prodromi* ad *Heracleens.* *Psephism.* p. 75. Oraculum, quod *Themistocles* ostentat, labentibus annis Atheniensis, ut colonos eam in Italiae partem deducerent, ac *Thurios* conderent, *Siritidi* vicinos, inpulit apud *Diodor.* XII. 10. WESS.

Ibid. κομιεύμεθα ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud *Plutarch.* *Themistocles* T. I. p. 117. F. αὐτίκα πείσεται τις Ἑλλήνων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κεκτημένους, ἣς ἀπέβαλον: *Siritin* videlicet, si fertilitatem spectes, *Attica* multo meliorem. Ἀρχίλοχος δ' ποιητὴς ὑπερτεθαύμασε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἐφίμερος et ἐρατὸς χώρος δ' ἀμφὶ Σίριος βοάς, apud *Athen.* XII. p. 523. D. Illic *Timaeo* regionem istam tenuisse dicuntur etiam *Colophonii*; aliis *Iones* in genere nominantur. *Phil. Cluver.* *Ital. Ant.* lib. IV. p. 1274., de *Italiae Siri* multis agens, non recordabatur *Herodoti*, cui *Italiota* quoque Σιρίτης *Damasus* inter *Agaristae* procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae *Ionas* habuerat incolas, de *Siri* dici poterat *Themistocli*: ἡμεῖς τε ἴσμεν ἐκ παλαιῶν ἔτι. Vicina *Sybaris*, sive *Thurium*, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex *Hegesandri* commentariis narrat *Athen.* XIV. p. 656. c. et ex *Athenaeo* *Eustath.* in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σάμιοι πλεύσαντες

εις Σύβαριν, καὶ κατὰσχόντες τὴν Σιριτίν χώραν, a perdicibus ἐκπλαγύντες - - - ἀπίπλισαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Metu praesertim Atheniensium μὴ σφίας ἀπολίπωσι. conf. *Plutarch.* in *Themist.* p. 117. f. Saepius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic ἀνεδιδάσκειτο, non edocebatur, ut *Valla*, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli; dedoctus est, *Ciceroni* restituit *R. Bentley.* *Tusc.* II. c. 24. ἀνιδιδάχθη. Significat Ἀναδιδάσκεισθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se praeberē, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit ἀναδιδάσκοντας *H. Steph.* in *Thucyd.* VIII. [c. 86.] p. 556, 42. Ad hoc *Herodoteum* non *Suidam* in Ἀναδιδάξαι, sed eundem comparare potius debuerant in Ἀναράσθαι, ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν· οὕτω *Καλλισθένης*: ubi commodum *Küsterus* memorat *Cornelii Nepotis* reseccare, ex *Alcib.* c. 6. *Eumolpidae* et *Ceryces* ante coacti ἐπηράσαντο αὐτῶ, quod legitur apud *Suidam* in Ἐπηράσαντο. *Pollux* V. 130. τὸ ἐπαρταμένους ἀναλύειν τὴν ἀράν Ἀναράσθαι λέγουσι· βιαιοτέρων γὰρ τὸ Ἀνεύξθαι: hoc bis minimum dabit *Plato* in *Alcib.* p. 148. B. παλινφιδεῖ - - - ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἄν, ut p. 142. D.) τὸ πρῶτον εὐξεται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod *Herodoteum* habetur? Antea cap. 57. ὡς εἴη δεδογμένοι ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70., etc. *WESS.*

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀκροβολισάμενοι sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων ὠθημόν cap. 78. et IX. 26. *WESS.*

8. Αἰάντα τε καὶ Τελαμῶνα) *Schedarum* Αἰάντα τὸν Τελαμῶνος fulcire videtur c. 121. ubi soli *Aianti*, nulla patris *Telamonis* habita ratione, victores triremem ex manubiis mittunt *Salaminem* et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De *Aeaco* *Aeacidisque* inploratis [lin. 9.] atque opitulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. *WESS.* — De *Aeaco* et *Aeacidis* consuli insuper possunt *Pausanias* lib. II. c. 29. et *Apollodor.* III. 11, 6. *Larchero* laudati. *S.*

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' οὗ δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno hoc teste nobis narratae fabellae, praeter *Plutarch.* T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ. τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἐξιφοίτησεν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ· οὕτω, τοῖς ἄλλοις Φιδάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας βέβηκε: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξεφοῖτα μὲν ὁ Ἴακχος συναυμαχήσων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ. φέρεται τὴν τοῦ παντός κρίσιν -- καὶ -- τοῖς ἅπ' Ἐλευσίνος φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἅπ' Ἐλευσίνος φάσμασι) Ἄκατος καὶ Δημάρατος, (corrigere Δηκαῖος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Ξέρξη, ἔφθασαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα·) καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κενιορτὸς οὗτος, πάντως ἐκίνοι ἡγ-
 τῶνται· ἤλθε κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ δισκιδασθῇ ἐν αὐταῖς· καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα· γέγονε τοῦτα· ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀφανῶς καὶ ἀπροό-
 πτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐκίφθεγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσι-
 νίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) Laudavi ἐκ τριῶν ἐτίων κου μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alii-
 qui μάλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysti-
 cum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint ini-
 tiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur.
 WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἴακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἄδόντων, γὰρ ἐξαγόντων) τὸν Μυστικὸν Ἴακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa con-
 iectura locis nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magna clamore et strepitu, Iacchum can-
 tantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

sio, dabit *Aristoph. Ran.* vs. 401. et seqq. "Ἰακχε πολυτίμητε - - Δεῦρο συνακολουθεῖς Πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον ὡς Ἄνευ πόνου πολλὰν ὁδὸν περαινέεις;" "Ἰακχε φιλοχορεῖντά συμπεριπέμπέ με. Tot mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγειν in *Aristoph. Ran.* 354. sic illum verius ἐξάγειν dicebantur: in *Schol. ad Ran.* vs. 326. Boëdromionis memoratur ἡ εἰκάς, ἐν ᾗ τὸν "Ἰακχον ἐξάγουσι: ter quaterve. τὸν μυστικὸν "Ἰακχον ἐξάγειν, legitur apud *Plutarch.* Vid. *Casaub. in Athen.* V. c. 14. Nihil interest utrum dicatur dies, ἡ τὸν μυστικὸν "Ἰακχον ἐξάγουσαν, an ἡ τὸν "Ἰακχον ᾄδουσι. *Schol. ad Ran.* vs. 324. οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι τὸν "Ἰακχον: *Hesych.* Ἰακχάζειν, in voc. Δι' ἀγορᾶς, interpretatur ᾄδειν τὸν "Ἰακχον. Sed Ode sacra, quam cantabant, ipsa quoque dicebatur "Ἰακχός. *Hesychius* in "Ἰακχον: καὶ ἡ ὥδῃ, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud *Suidam* in voc. ὁ "Ἰακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Θριασίου πεδίου, ὑμνοῦμένός τε καὶ ᾄδόμενος. Hoc sensu *Herodoti* dicebat Dicaeus οἱ φαίνεσθαι τὴν Φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν "Ἰακχον, clamorem [illum] esse mysticum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ τῇ ὁρῇ ἰακχάζουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius inclamantes. VALCK.

16. ἰὸν ἐς τιμωρίην) *Pavii* et *Bergleri* coniecturam *schedae Passion.* certam praestant, tum narrationis cohaesio et *Aristides*, quem in re manifesta non describo, *Or. Eleusin.* pag. 258. Adfinitas, quae ἰὸν et ἰὸν iungit, confusio- nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. *WESS.*

22. ἀνὰ πάντα ἔτα τῇ Μητρὶ) His inhaereo. *Cererem*, *Μητρός* titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum maiorum mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque propterea, neque inutiliter, oppugnando *Scaligero*, quinquennii spatium illis designanti, a *D. Petavio* ad *Themistii Or.* V. p. 411. et *Ism. Bullialdo* in *Theonis Smyrn. Mathemat.* pag. 218. admota. Ceterum ἰακχάζουσι [lin. 25.] *Scholias* interpretatur, λέγουσι, φλυαροῦσι, ob inconditum opinor clamorem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana superstitione φλυαρίαν indicare solebat. In *Suida* Ἰακχάζουσι, λέγουσι, φυλάττουσι, Ἡρόδοτος: et in *Lexie. Bibl. Coislinianae* pag. 234.; pro quo olim φρυάττουσι malebam, nunc φλυαροῦσι ex glossis *Herod.*, quas ambo descriperunt. *Hesychio* simile se insinuavit peccatum. *WESS.*

Ibid. τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ) *Matri et Liberae quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse*, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde *Petavius* ostendit ad *Themist.* p. 411. De minoribus aequae ac maioribus *Mysteriis* eodem anno vertente actis vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 485. [ad lib. XX. c. 110.] Hic Cl. *Gronov.* ex *Med. Cod.* *Ioniam* *Proserpinae* dare potuerat nominis formam Κούρη. Loci non recordor *Scriptoris antiqui*, quo iunctim αἱ μεγάλαι θεαί, sive ἡ πρεσβυτέρα θεὸς καὶ ἡ νεώτέρα, dicantur *Mater et Libera*: veterem esse opinionem scribit *Cicero* IV. in *Verr.* c. 48. *Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam*, --- et raptam esse *Liberam* --- ex *Ennensium* nemore. *Matrem Ennaeam* attigit I. F. *Gronov.* in *Observ.* pag. 126. *Ceres* μᾶ γὰρ dicitur *Aeschilo* *Suppl.* vs. 897. *Ennae praesidii praefectus* L. *Pinarius* apud *Livium* XXIV. 38. *Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor.* *Harum Deorum*, velut ab *Eleusiniis* ducta, *mysteria* coluerunt ab antiquissimis usque temporibus *Meursio* non memorati *Messenii* sub nomine τῶν μεγάλων θεῶν: alibi in *Peloponneso* αἱ μεγάλαι θεοὶ erant *Δημήτηρ* et *Δίσιποινα*: haec autem non *Iove* nata et *Cerere*, sed *filia Neptuni*: quia *mater* huius quoque *puellae* multo certior erat, saepius illam *Διὸς κόρη* dixerunt; vid. ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* *Cerer.* vs. 133. *Callimachus* *fragm. Benth.* 48. dixit illam non *Δηϊώνην*, sed procul dubio *Δηϊώην*: forma usitata, qua innotuerunt *᾽Ωκεανίνη*, *Εὐηνίνη*, *Ἀδρηατίνη*, *Θιασπίνη*, *Φαιακονίνη*: ultimum ex *Inscript.* *Corcyr.* in *Diar. Ital. Montfauconii* p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in vicinae pag. *Inscript.* 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν ναυὶ τῶν ἑταίρων κτίρισαν. VALCK.

33. ἐπὶ τὸ στρατόπεδον τὸ τῶν Ἑλλήνων) Abesse non debent *Aristidis* T. I. p. 258. verba: νέφος δὲ ὁρμηθεὶς ἀπ' Ἑλευσίνος καὶ ὑψωθεὶς ὑπὲρ τῶν νεῶν, ἐγκατέσκηπεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἅμα τῷ μίλει τῶν μυστικῶν. Sic Cl. *Iebbius* ex schedis *Baroccianis*, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. *Nostri* *Vrania*, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion iugulasset. WESS.

CAP. LXVI. { 1. Οἱ δὲ ἐκ τὸν εἰρῆαν ναυτικὸν etc.) Cohaerent haec cum superiori cap. 24. S.]

5. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἐμοὶ δοκεῖν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero *Herodotus* modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀνωδέτω uti amat oratione. S.

7. τῇσι τοῖσι ἀπικόμενοι) Ultimū si praeter *Arch.* plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corripbat ἐπὶ τε ἐς Σηπ. ἀπικοντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πολλῶν) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo *Harpocraton* in Κῦβι et Adnotat. ad *Itiner. Antonini* p. 523., appellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολλὰν πᾶσιν πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθη [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθη-μιν multitudinis numero, pingatur; etsi prius *Herodote* consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγου πρότερον τούτων ἐπεμνήσθη. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθη: illinc distat Nostro frequentata formula πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. VALCK.

16. Verbo προσίβαινε recte literam detrahunt, προσ-βαινε scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio παραδοίοντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ — καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Κῇ sumi poterit ex *Etymolog.* p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide *Var. Lect.*] Insequens ἴδιον σφι συμμίξαι [lin. 5.] redditurum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo obluctari membranarum consensioni morique *Herodoteo*, qualis Ὡ ξυῖν ἀγγέλλει Λακεδαιμονίους, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota *Homereum* spirat *Iliad.* E'. 501.

Εἰπόμεναι μοι Τρῶες: ubi Eustath. ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, περιστὸν δακτὺ τὸ μοι κεῖσθαι. Quo quidem pleonasmō nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Orpiani Cynegēt. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰπέ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἶπαί μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπεῖν codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρμήματα [i. e. infinitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum, titulo Ἀπαρμήματα ἀντὶ τῶν Ἡροστακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεῖπαι ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandrinae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἤλθαν· ἔφουγαν· ἔλαβαν· ἔλειπαν· ἔπισταν: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπισταν recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleyo pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπιστα, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπισταν, sicut vs. 116. εἶδα: hic sorex suis se saepe prodit indicibus. VALCK.

5-8. οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξάμενη, δέσποτα. τὴν δὲ εἰσοσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur Med. et qualia legit Valla: οὔτε κακίστην γενομένην, --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξάμενην, δέσποτα, τὴν εἰσοσαν γνώμην με δίκαιόν ἐστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ intersuerint; qua eiecta, τὴν εἰσοσαν γνώμην interpreter veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quae Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὔτε κακίστην γενομένην --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδεξάμενην, δέσποτα, τὴν δὲ εἰσοσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque, τὴν δὲ εἰσοσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φρονέουσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnatâ violentiore coniecturâ, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τήνδε ἰούσαν, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus *me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim*, (sive, ut Wess. ait, *me talem*;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τοιήνδε ἰούσαν. At τήν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisus vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaef. abiiciendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τήνδε legerim, sed τήνδε γνώωμην hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τυγχάνω φρονέουσα. S.

18. ἢν μὲν μὴ ἐπειχθῆς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπειχθῆναι πᾶν πρῆγμα τίχτειν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τοῖς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, conieceram, ait, σχῆς, quia σχεῖν eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. Ἄ. ταῦτα μὲν οὖν μέτρων ἐνδεῖ τῷ Ἡροδότῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι τὴν Ἀρτεμισίαν, τὰ μέλλοντα προθεσπίζουσαν οὕτως ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere. Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobeve. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἷός τε) Quod sequitur εἰς ἰ τοι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. ἔσσονται τοι ἀντίχρην: a minus attento mutari potuit ob sequens διασκευᾶς: sed hoc idem tempus est ac ἔσσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἷός τε ἔσσονται, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δυνήσονται. [At perinde etiam commodum praesens tempus.] Distinguenda, Οἷός εἰ, et Οἷός τε εἰ, recte discrevit Harpocration, scribens τὸ σὺν τῷ τε significare δύνασθαι. Pro ποῖός τε restituit H. Steph. τί οἷός τε ἔστις ἡμῖν συμπεῖσαι Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207.

32. Iudicent harum rerum periti recte-ne correxerim οἶόν τε ὄντα, pro οἶον λόντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator καλαινέει, --- οἶόν τε ὄντα πρῶτας ἀρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπτέρεσθαι, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus --- Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

23. ἀλλὰ σφίσι διασκεδᾷς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris coniiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginae Halicarnassi. Verum abstinere; moneoque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμίσιν τοὺς ἐκείθεν αὐτῶν ἤκοντας ex Ask. oportunius; et Plutarcho, qui ἀτρεμήσειν, lectum videri. WESS.

24. οὔτε γὰρ εἶτος παρὰ σφίσι) πάρα σφίσι, id est παρέρσιν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὔτε αὐτοὺς οἰκός, legendum οὔτε αὐτοῦ οἰκός, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείθεν αὐτῶν ἤκοντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censi potest tueri vulgatum αὐτούς. VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὔτε αὐτοῦ --- ἀτρεμίσιν τοὺς ἐκείθεν αὐτῶν ἤκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μιντεῖν, cap. 57 extr. αὐτοῦ μένων, c. 60, 26. εἰ μιντεῖς αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνέων, ut saepius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. ἐς θυμὸν βαλεῖν) Sic lib. VII. 51. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῖν. Qui βάλεο maluerint, Homereum σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσι Iliad. A. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin. Μῆτε κακὴ δμῶσσι τοῖς ἔσο· μῆτε μάλ' ἐσθλῇ Φαίνο· ῥήτεροι γὰρ αἱ πεν πῆμα φέρονται. Θάρσσι διδίδων, μάλ'

ἐπικρατίουσιν ἀνακτες. Sed in hac domesticæ disciplinae procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxē militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κύριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφελός ἐστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὣν τι καὶ ὀφελός ἐστι, sunt præstantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδίδεικται καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τι ὀφελός ἐν Ἑλλήσιν: voculâ scribendum transpositâ, ὧν τι καὶ ὀφελός: exemplis præstantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὅ, τι περ ὀφελός ἦν, et ὅ, τι περ ἄνθος ἦν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Klüster. in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεός οὐκ ἔα κένειν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in præterito tempore positum verbum malleus quam in præesente, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγαιόμενοι) Ἀγαιόμενους hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμημένης, obsecundans præstantissimis membranis. Causam Gronovius exponet. WESS. — Placet etiam mihi ἅτε ἐν πρώτοις τετιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, --- ὡς προδόντων. Rursus c. 108, 19 - 22. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην --- ἤτοι ἀνα-

ἐκονμένων γε, ἢ πρὸς τοῦτου ὁμιλογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτέρποντο τῇ κρίσει) Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi *percuntationem*, *examen*, *explorationem*; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσις maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκέλευε τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (i. e. κατὰ τὰδε, hac in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοις olim pro πλείοσι esset vulgatum, monuit WESS. „turpem detersam esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπειδὴ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγελλον ἀναπλάειν) Scribendum puto παρήγγελλον, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγειλε absque v in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνες εἶχε θεός τε καὶ ἀβρωδίη, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale θεός non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδαην formarunt exscriptores, communio-riorem amplexi aduetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκεῖρωνίδα ὁδόν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἴσθμόν ἔζοντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἔζόμενοι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: I.

c. 199., ἰζομένην ἐς ἱρὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἴζετο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος οἰκίων. Apud *Thucyd.* III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκουρέων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἦναι καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad *Schol.* in *Aristoph. Plut.* pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata *Cleombrotus*, paulo post mortuus iuxta *Herod.* IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum *Leonidam*. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἦνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet *Herod.* ut suum recuperavit I. 189. οἷα δὲ ἔχλου πολλοῦ ἐργαζομένου ἦνετο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυον οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυον, vel potius ἐλίνυον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi *Suidas* tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἑλινύοντας. Hanc scripturam, ut accuratiorem, nuper adprobavit *Vir eximius Io. Aug. Ernesti* ad *Callim.* p. 243. alia de hoc verbo derunt *P. Leopard.* Em. I. p. 29. et *Io. Pierson* ad *Moer.* p. 161. *VALCK.* — Conf. *Adnot.* ad I. 67, 26. S.

12. ἦνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ἐμίλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἦνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. *Adnot.* ad VII. 20, 3.] Peccat autem *Med.* voces καὶ πλίνθιν omit- tendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἰσοφορέοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες *Eustathius*. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.], olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. *WESS.* — Conf. *Var. Lect.* ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τὴν Πελοπόννησον ἔθνεα ἱστὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite *Herod.* nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperiuntur apud alios, et ne apud *Strabonem* quidem vel *Pausaniam*. *Galeus* in *Nota* ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, ait, Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίχῳ δέχεται κριτικῆς ποιητικῆς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἡμαῦρκε τὰ πολλά, iudice Strabone lib. VII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex. praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας νέμονται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ξυμπάσης ἡγεῖσθαι: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλαὶ τε καὶ δόκιμοι πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyaeo traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes ined. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. [Fragm. VI.] T. H. p. 635. Velut αὐτόχθονας Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio, et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρίς ἦν· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῦν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐν μὲν Πελοποννήσῳ οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέρους τῆς ἐαυτῶν οἰκίης δὲ τὴν ἀλλοτρίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. B. 588. B. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti ve-

stigia sequutus, Γῆν, inquit, οἰκίῃ Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρας ἀνίστησαν, οὐ μὲντοι Πελοποννήσου γὰρ ἐξχώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἔθνη dicuntur Herodoto ἐπηλύδα, Πausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπις, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παριασσοῦ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτῆς ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφιγμένοι· τοὺς δὲ Ἑλλείους ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβηθκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β'. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] discerni vix poterit: Δωδών saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παρωγήται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν - - - κατὰ χώραν ἱδρυταὶ νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκίον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴοντα, κατὰ χώραν ἱδρυταὶ νῦν, τῇν καὶ τὸ πάλαι οἰκίον, Ἀρκάδες καὶ Κυνοῦριοι. Voculὰ τε tantum in τῇν mutatà, sic commodè mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeceuntis verbi [ἱδρυταὶ] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τῇν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insediare, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἱδρυταὶ, ἦν (aut ionice τῇν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commodè REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἦν νῦν τε.

καὶ τὸ πάλαι οἶκτον, pro ἥ νῦν τε οἰκεῖται καὶ τὸ πάλαι οἶκτον. Ego ἴδρυται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἐρμιόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἐρμιόνη Ἀσίην τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum. [conf. Valck. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρμένται) Ferri posset ἐκδεδωρεῖται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἔκ τοῦ ἐκδεδωρέεσθαι, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς, sic scribit, Ἀργεῖαι τὸ ἀνέκασθαι εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimiciis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργεῖοι δὲ --- Ὀρνεάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύντοικοι γινόμεσθαι Ἀργείοις. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρμένται, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὀρεῖται Ionici commatis, ut Παρωρεῖται, Τρεῖται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρμένται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab-Herodoto tamen scribi non potuit, δοκίμου μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro ἀντόχονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρεῖς, ἀντόχονες ἴδντες, δοκίμου μὲν ἰνίοις [loco vulgati μούνοις] εἶναι Ἴωνες ἐκδεδωρ. δὲ ὑπὸ τῇ Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λεῖσθαι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram; cur Arcades et

Elei purius Αἰολιστὶ διελχθήσαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβῆσσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodotico Ἐκδωρίζονται H. Steph. aliiq̃ue caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδιδωρίζεται: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδιδωρίζεται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδωρίζειν neque ἐκδιδωρίζεται formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δάριος ductum, analogiae respondet Ἐκδωριεύσθαι: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριεύσθαι proximum accedens, ἐκβαρβαρεύσθαι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κλυδὺνος ἐγένετο Ἰσχυατος Σικελία τῇ πᾶν Ἑλλάνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνίστατον ὅλην ἐκβαρβαρεύσαν γενέσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχαδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινὰ δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδιδωρίζονται. Euripidis in Oreste versum 485. Βεβαρβαρεύσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβάροις, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐβαρβαρεύθη -- χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλιππίδωσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἤδη) Conspirant in δρόμον vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Euparium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περ τῆς ψυχῆς θῖναι, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάμμεναι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἑλλάνης iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμοῦς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditiō-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Paterat vero etiam, nec incommode profecto, ὁ μὲν teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοις τὸν πρὸ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: minor idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι -- βία καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς -- ἀλλ' ὁ τὸ μίγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitatos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουληθέντες ἐνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἀνδρῶν.) Quod Plutarch. Them. p. 118. B. prodidit, ἢ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίννης αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἀνδρῶν, ac Sincinum ea de caussa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάνων, ἔλαξεν etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sincinus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσθα τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ μοι ποτὶ Ἰβηράκιον Σίννος αὐτῷ τῷτομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίννινος, [lin. 5.] uti

Edit. c. 110., et hic scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* Paedag. I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πέμπει - - ἄνδρα) Sicinnus, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum Themistoclis: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e Pers. vs. 355. Ἄνθρω γὰρ Ἕλληνα ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλεξε παιδὶ σὺ Ξέρξη ταῦτε, ὧς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔσται κνέφας, Ἕλληνας οὐ μέλειεν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Graecum a Themistocle missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσσι τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, Them. c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verba fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a Gronov.] est: alibi apud *Herod.* οἰκίται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκίτην*. Ion Chius τὸν οἰκίτην τῆς θούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, Paedagog. I. p. 130, 30. τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγός οἰκίτης ῥάβδμος ἦν: ubi paulo post, quem *Pericles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὦν τὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. B. vid. et *Diotogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectū; Themistoclis, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnus nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὐνός Θεμιστοκλεῖ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνοῦχος, παιδαγωγός τε τῶν παίδων: ubi nescio quā fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. B. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. B. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλεόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. D. E. VALCK.

13. τὰ ὑμῖτα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revocem κατυπέρτερα; posterius lib. VII. 233. αἷς δὲ εἶδον κατυπέρτερά τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] κάλλιστον ὑμῖας ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἱσπέρης κέρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κέρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κέρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestoridi fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κέρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κέρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehantur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἱσπέρης κέρας κυκλοῦμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κέρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλοῦμενοι intelligeretur αὐτὴν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

αὐτὴ ἰσότης κίρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse; Ἐνθαῦτα πίμπυι τοῦσδ', ὅπως ὄταν πῶν Φλαβίντες ἰχθῆροι τῆσιν ἰσωζόιατο Κτείνουιν, -- φίλους δ' ὑπεκωζῶνιν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Pyttaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἐλπίδι μαυρόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος νόον) Non iuvenem, sed satietatem, κέρειν κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μητέρα, converse tamen, ut volunt. Nam τίττει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ἄλθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ephantiae eadem de Schola, αὐτοκράτεια μαίτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρωπίνους κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, νόος ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Pauli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenem κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκῶντ' ἀνὰ πάντα πυθίσθαι) Admodum tenebrososum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἱσταμένωσι πυθίσθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

an Pass. excerptum vergit WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πισθῆναι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πισθῆναι, de quo in Var. Lect. dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τίθισθαι. Nempe ἀνὰ πάντα τίθισθαι, pro ἀνατίθισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω τίθισθαι: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆτω: nam medium verbum τίθισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subiicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνα retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίας in Dissert. Herodot. maluerim) non pugnabo. Defit oblitterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubescō. Aliiter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, οὔτε αὐτὸς ἐλθεῖν τολμέω refigunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad Aeschyl. lib. I. 3. p. 15. et Valcken. in Phoeniss. Euripid. vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἐπαργίως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in Diss. Herod. p. 201. Vel ob hoc unum dictum Herodotus; ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς ἀγαθός, censeri deberet τὰ περὶ μαντικῆς καὶ χρησμολόγου παρὰ τοῦτον. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate Aristophanes in Avib. vs. 963 seqq. et Equit. 995 etc. Ad veritatis lumen Eusebius istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. Praep. Evang. pleraque fuisse putat oracula γούτων ἀνδρῶν τεχνήσματα, ut Oenomaos certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat *Φωρά γούρων*. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινώσκειν) *Aeschyleum* de *Amphiarao* fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει: quo omnis concio in orchestra pronuntiato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. *Aristidem* *Themistoclemque* τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινώσκειν) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ τῷγε Ἑσάντιππον αἰνέῖς 'Εγὼ δ' Ἀριστιδῆαν ἱππαινῶ, Ἄνδρα ἱερῶν ἀπ' Ἀθηναίων ἔλθειν ἵνα λῴστον. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γινώσκειν ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δίκαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus appellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τιναίς, καὶ ἐμίστι, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. Adversarii *Themistoclis* consilium utile, quia non honestum erat, (*Cicero* de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συννοδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* προσβυτῆς ἱππιμβετής, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ Θεμιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἐχθρὸν ἀπολύσωμεν; αὐτὸς γὰρ δοκεῖ, πάλιν αὐτὴν ἱππαινάτης λατφόμε-

8a. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διτίλισαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοῦντες. VALCK.

14. πλὴν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἰργάσσεται) Optime Mæsti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τῷ [post λέγω δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὴ τὰ praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiā, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετισταῖναι) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστιδὴν φρεῖν ὑπὸ τῶν πραγμάτων μετασταθῆναι (hoc e margine recipere) ἰν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατηδέξατο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. B. decennii anno tertio ἐκπεφύσσαντο τοῖς μετέστωσι καθόδον, κάλλιστα - - φοβούμενοι τὸν Ἀριστιδὴν: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περί Ἑρμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφῆκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτοκλήτος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνεναυμάχει, Ἀριστείδης δὲ οὐ· quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cerberem mysticum Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut.* p. 118. Ε. ἰφάνη Τενδία μία τριῆρης αὐτόματος: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divination. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et *Auctor Or.* in *Neaer.* p. 740. describunt. WESS.

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. καταλοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. Olympiae quoque Iovis erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβόλιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐκικόλασαν· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ἐνγκατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἱστήσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem III. c. 57. Secundum *Auctorem Or.* c. *Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόψαντας τὰ ἱεργεῖα, ἐπεγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in Ἰλ. ξ'. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ὥς τε δὴ δίδοται) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ὥς τε δὴ δίδοται, καὶ

οὐ ἔχοντες etc. Placuit accessio τοῦ δὲ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo; fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγερώτε, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενος προηγόρευε; ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἡὼς τι δέφαυσι etc.) Haec et vicina, perperam coniecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡὼς τι διαφανούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὃ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἱδὴ, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπὶ γὰρ μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατίσχε γαῖαν· iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἡὼς δέφαυσι. Frequentius legitur ὑπίφαυσι: Herodoteum est, ἅμα ἡμέρῃ διαφανουμένη, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἔω et ἅμα τῇ ἔω leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Duker. p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρόσω corrigi deberet in πρὸ ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et οὐς ἔω apud Isacum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocration. in Eis ἔω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum ἔσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὠκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod ὀκέλλαν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum; nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. δινός γὰρ κλυδών· ὠκεῖλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλλανεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δικελεύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomede Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο, καὶ ἀμείλλοντες τὰς ναῦς.' Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουσι οὐχὶ ἐπιστραφίντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata *I. F. Gronovii* [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bosonii* conf. et *Ti. Hemsterh.* ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX.* vs. 20. Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas ex Iustini II.* 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπεχώμεϊτε πρύμναν ἀνακρούόμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κάσου ἔτι πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἔτι πρύμνῃ ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp.* vs. 397., pro ὅπως ἀνευ τροπῆς εἴη, unâ literâ mutata scribendum, ὅπως ἀν' ἐστραπῆς εἴη εἰς ἐξέδον ἢ ναῦς. *Primus-ne Pallenensia Aminias* νῆϊ ἐνίβαλε, an alius, cadere potest indubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξιν ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. D. satis conveniunt narrata *Diodoro XI.* c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοῦπίσω δὲ πλείους προτροπᾶν ἐφύγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valck.* censuit, id mihi Vir doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydidis* Interpretas ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνῃ κωπηλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνῃ (vel τὴν πρύμνῃ) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. οὐκ ἴδισσαν πρότερον ταῦτα) Necessitudo nulla, ut πικρότερον aut προθυμότερον formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. *Abreschium*. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem *Diodorus* diversiorem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit *Diodor.* XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta *Herod.* dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. Τοῦδε δὲ εἰνεκα, ait, [lin. 11.] μνήμημαι τούτων μούνων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἰνεκα. VALCK. — At satis erat τοῦδε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τοῦδε, ut saepe aliās. S.

13. *Phylacus Samius* εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum *Orosangis*. Illinc transutam eleganter adhibet *Calliclem* ludens *Socrates* in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a *Platone* mutuati sunt *Sophistae*. Graecarum etiam civitatum εὐεργίται saepe publicitus ἀνεκρύπτοτο: vid. *Ti. Hemst.* ad *Lucian.* p. 367. [ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de *Mordochaeo* prodita *Esther* c. vi. ubi docte *Grotius*; operosior *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 138. et *Des. Heraldus* *Advers.* I. 9. quos *H. Relandus* ac *Burtonus* duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) *Koenio* nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε σὺν νόῳ ποιόντων οὐδέν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχιόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἔσαν γε καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad *Artemisium*, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτῶν: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. *Herodotea* quaedam *Portus* dedit in *Εὐτοῦ*: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρτεμισίαν etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Plutarcho*, nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaen.* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. φέρουσα ἐμβάλε νηὶ Φιλίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, *T. Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* VI. pag. 349. *Diodorus*, εἰς ἐμβολὴν φέρουσα, ναῦς εἰς ἐμβολὴν φερόμενη, de tali inpetu, lib. XX. 16, etc. *Facinus* autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μέντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνικε γενέσθαι) Corrigenti, γενέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγῆναι, nec schedae veteres, nec creberrime in *Musis* iteratum συνήνικε γενέσθαι prosunt. Nam διαφυγῆναι τι καὶ μὴ ἀπολίσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius* *Dil. ad Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφῶς τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφῶς, ὡς τὸ ἐπίσ. in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re expostularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale *Chimaeri*, ἔπλε γὰρ πλοῖα λείοντα μὲν ἔχοντι πρῶτα ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρύμνης δράκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. F. *Vise et Scheffer.* *Mil. Nav.* lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρτεμισίᾳ, et *Eustathius*. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* deriyat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad Ἰλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Hérodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας ἀπ' ἀνδρῶν ὄψαι γεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παρεκβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶντιν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνῶντιν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Mémini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεφθάρησαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρνομίαις διαφθάρησαι: ubi Grotius ἐν κρειωνομαῖς, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, 'docto viro', displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuisse. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρησαι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἐσφαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δορυκαλῶτους συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Grotiique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Herodot. T. VI. P. II.

L

Alex. Cod. in χειρῶν νόμοις utroblque, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. WESS. — 'Εν χειρῶν νόμῳ διαφθεῖσθαι, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινεὶ Φοινίκων) Quibus ex pluteis et quo Codice *H. Steph.* hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέμπει τῶν τινεὶ δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius congesit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινεὶ Φοινίκεις) Φοινίκων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo *Steph.*, absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινα ἑταίρων, in *Pausan.* pag. 594., Ionicam *Sylburg.* vocat ἀνατροφήν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. *T. Hemsterh.* in *Lucian.* p. 82. et *P. W.* in *Diss. Herod.* p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat *Eustathius* hanc etiam voculam Herodoto sic more transponere: huius immemor *Casaub.* in *Athen.* I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρίδων τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρίδων: quod praebet *Eustath.* in *Od.* θ'. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit *Eustath.* semel *Athenaeus.* VALCK.

[10. ἄτε δὲ ἰόντες etc.) Utique ἄτε δὲ ἰόντες, aut ἄτε δὲ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὴρράξαν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud *Suidam* etiam Ἀπαράξιον; et Ἀπήραξεν, ἀπένοψεν, scribendum; non literà ρ duplicatà. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. *Eustathius.* ad *Il.* ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔξεσι χεῖρα βαρεῖαν τὸ Ἀπίξισεν, αἰτ', ἀντὶ τοῦ ῥᾶστα ἀπένοψεν εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσουσιν λέγεται *Il.* π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσουσιν, decutere. *Livii* verbo *Valer. Max.* VII. 4, 2. altissima pavorum capita baculo decussit; ἀπήραξι. *Hesychius:* Πάκτρια, τὰ βαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρπὸς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι κρᾶτα, *Sophocl. Trach.* vs. 1032. χεῖρα, *Philostr.* p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κῆρ δρεπάνῃ πλῆξας ἀπαράττει τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: *equi pedes fulce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράσσοντας*. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus δὲ Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mssorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρξάντων τῆς Κυγῆς διτινωτάτους ἀπύκνυν, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διφρον τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθέζετο ὁ Εὐρέης ἐν τῷ Αἰγυαλίῳ ὕψει τῆς Ἀρτικῆς, θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegilium pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλέον, ἔνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλεῶν Suidae debetur; veram, Αἰγυαλεῶν, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλίσται Αἰγυαλεῶς) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestorius in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. E.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [P] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγυαλίῳ, voce leviter turpata; ὅρι τῆς Ἀρτικῆς. Scholiorum, in quibus Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550: [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim *Ariaramenem* cladi *Phoenicum* victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσεβάλετο τούτου τοῦ Φ. πάθους haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσεβάλετο -- τούτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων Ἴων, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* Ἐλάβετο et ἐβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσεβάλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulz.* non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir* doctus huic loco subiecit: *insuper etiam --- contulit ad illam Phoenicum cladem.* Verbum συμβαλλέσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας συνεβάλλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνελάβοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulz.* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσελάβετο, videndum ne προσίβαλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβεσθε πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήσατε. Sed cognata προσεπιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβετο hic esse locus possit: namque intelligi debebit, προσλάβετο αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴωσι) τοῦτον τοῦ Φωιν. πάθεος, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκόμεον νῆες etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκόμεον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὔτε εἰ συνεκόμενοι ἢ τῶν Καλυνδῶν -- νηῶς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχενόου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχένου, ut hic vulgo ἱπ. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγινήτων τὸν Μηδισμόν ὀνειδίζων) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἐπήκουον τῶν Αἰγινήτων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Mediarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμόν ipso in conflictus fervore ὀνειδίζει, seu non sine probro invehitur et obiicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, πρὶ ἰμβάλων Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται)
 Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi,
 ter meminit ineditus in Aristiden Scholiasta: in Panathen.
 T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Θεοὶ τοὺς τὴν ὁμίαν ἰσχυ-
 κότας τέχνην, λέγοι δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μὲν αὐτοὺς ᾔδεισαν
 τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐ-
 τοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239.
 οἱ Ἕλληνες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδωσαν τῇ πόλει:
 Schol. τὰ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sel-
 la Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, ait, λέγουσιν ὅτι
 νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυ-
 μαχίας ἔπειν. (ἀπενέγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vo-
 cat Aristides pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος,
 inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαινος οὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς
 εἰκόησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alteri-
 us Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descri-
 psi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa
 continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Plu-
 tarchus* etiam in *Them.* cuius meminit Clar. I. *Perizon.* ad
Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat *Herodo-
 tum*, quem (in lib. de *Herod.* Malign. p. 871. d.) aegerrime
 fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαί-
 τεῖ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* in-
 fra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes *Corin-
 thum* ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris
 hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, pu-
 blico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio prae-
 stantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Hero-
 dotus*, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρίσις προτεθείσης
 περὶ τῶν ἀριστῶν, χάριτι κατισχύσαντες (*Lacedaemonii*) ἐποίη-
 σαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἄνδρα δὲ Ἀμει-
 νίαν Ἀθηναῖον: de invidia, qua erga Athenienses affecti fue-
 rint οἱ κύριοι τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam
 Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum
 forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex
 vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores desert
Aeginetae *Polyerito*, et *Atheniensibus* *Eumeni* atque *Aminiae*;
 e quibus *Aminiam* hoc honore plures dignantur: vid. *Pe-
 rizon.* in *Aelian.* Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖοι) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. *Amplexus* in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδῶξε, rei congruentius: Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τι σφί ἀπίδοξε μήτ' ἐπιδῶκειν ἔτι προσωτέρω, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθίων etc.) *Herodotum* spe praemii deiectum, quod sibi sponponderat *Corinthis*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia *Scriptoris* malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene meminimus, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praeconio nimis parcae *Musae* sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius *Graeciae* haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 23 seqq. Caeterum commodè *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδείμαντρον δὲ τὸν Κορινθ. etc.) De *Corinthiis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae *Graeciae*; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam *Athenis* sparsam eleganter enarrat atque explicate. Saepius etiam alibi talia scribit de *Corinthiis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthus* *Nostrum* venisse narrantis, et pro laude *Corinthiis* iure contributa voluisse μισθὸν ἄρυσθαι: mercede negata, μετισκεύασεν, inquit, ἐκεῖνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδείμαντρον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. D. ὅτι μὲντοι δέκα τάλαντα δωρεὰν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀντύου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀνὴρ Ἀθηναῖος οὐ τῶν παρρηλημένων ἐν ἱστορίᾳ Διόλλος εἴρηκεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis *Historicus* noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse *historiae legem* scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidae silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined.; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Νῦν δὲ μὲν Αἴαντος viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: Ὡς ξὺν εὐδρόν ποτ' ἵναλον μὲν ἄστν Κορίνθον Νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶτος ἔχει Σαλαμῖς. In Dorien- sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμε, vel ἄμε: τὸ γῆρας ἄμμε μαρμαῖον ταμιχεῖν, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choëph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobaeum in Ecl. pag. 45, 25. ποθ' ἄμε scribendum: ποθ' ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' ἄμμε apud Diog. Laërt. I. 113. ποθ' ἄμε in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. ἐκπλαγίνα καὶ ὑπερδύσαντα) Non aliter legisse Plutar- chus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] θεῖν πομπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philo- sopho velut οὐρανοπετής, qui acerbe, τί γάρ, αἰτ, ἔδει τίθεσθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῇ τραγικῇ, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερπαίοντα τοὺς τραγικοὺς ἀλαζονεία: illum ta- lia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. ἱρὸν Ἀθηναίης Σκιράδος) Minervae, cui similis Athenis titulus, id fanum in extrema erat Salamine, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπετής, coelo lapsa. Ego vero εἶδοσι προσφίε- σθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis Grono- wius; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex coniectura,

ἐπ' ἐξεργασμένοις. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) Plutarch. Aristid. p. 323. f. τοὺς πρεθυμοτάτους καὶ μαχιμωτάτους τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psyttalea calamitatem tragice Aeschylus Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud Salaminem, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaue a Demetrio Phalereo, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interiectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula Psyttalia contrucidatos multis lamentatur Aeschyli Persa vs. 447-464., παίονσι, κρεωκοποῦσι δυστήνων μέλη, ὥς ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. f. ex inhumano autem vatis Euphrantidis suasu Themistocles immolasse ὠμηστῇ Διονύσῳ, Baccho crudas carnes voranti. ὁ τὰ δέρματα ἰσθίων, vel ἔδων, est Δερμηστής. Cuius aliàs nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler. ut liquet ex Notis in Alciphro. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγει· ἐκὼ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθείρωνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστίδης ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέειλε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides συστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν) Ex

suspicione eruditi viri ἀποπληθῆναι, quomodo πληροῦσθαι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυηγίων τὰ πολλά aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex *Vallae* sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malā, uti opinor. Πρώτην τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi. [lin. 13.] ἱετμοῖσι Φρίξουσι iucundā Cl. Kühnius et leni medicinā reparavit ad *Pausan.* lib. I. c. 2. ἱετμοῖσι Φρύξουσι: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eiec-torum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, *Strabo*, *Eustathius*que recusant, non infitiātūri, modo liceret, Φρύγειν ἱετμοῖσι matronis adprime convenire, Φρίττειν ἱετμοῖσι, etsi meticulousus hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea caedens. WESS.

13. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἱετμοῖσι Φρίξουσι) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis *Echinus* aut *Laurens* aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legentis Φρύξουσι; quae, *Berglero* probata, *Reiskio* quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut Φρυγίταις, frictoriis. Φρύγειν Latinum est frigare, de quo *N. Heins.* egit ad *Ovid. Medic. Faciei* vs. 70. VALCK. — Φρύξουσι, a doctissimis duumviris commendatum, cum *Schaefero* et *Borheckio* adoptarunt etiam *Iacobs* (in Atticis) et *Schulz* in *Herodoti Bellis Persicis*; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo *Herodoteorum*, sed *Strabonis* etiam, (teste *Lipsiensi Strabonis Editore*, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in *Var. Lect.* ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoria revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius *Thucydides* lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χώμα ἐπιγᾶτο διαχοῦν) Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον διαστάδιον, duorum circiter stadiorum, in *Strabon.* lib. IX. p. 605. A. [p. 395. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasse, quae et *Ctesiae Pers.* c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Θητόν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Θητόν* libenter corrigerem *ἀνθόν*, sive *ἀνθρωπθόν ἰόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. *ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτὴ ταχίστη τοῦτο εὐδην.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπθόν* scripsit, quam *ἀνθρωπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer.* voc. *Λαμπάς.* VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Θητόν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *ἵπποι τε καὶ ἀνὴρ τεταγμένοι*) Laudibus *Gronovium* sero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 25., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem* διατεῖσθαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούτων μέχρι Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυκθήμερων ex *Graecia* ad interiorem *Persidem* nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτε [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸν malles ob sequens ἰωρῶ l. 8. S.

12. τῇ τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 250. c. Pertinent huc *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmus Chiliad.* pag. 574. ed. *Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλλια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν θυσίαι, θάλλια τε, iunguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαΐτας dixit, καὶ θάλλιας μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν θάλλῃσι τε καὶ εὐπαθῃσι: quorum prius iuxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἑορταῖον, laeti velut festos dies agitabant. θάλλειαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλλειαν ἄγειν Graecis etiam dicebatur: Eustath. in Od. φ'. p. 759, 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Iam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Aegyptii ἔσαν ἐν θάλλῃσι. Festo die bonarum rerum affluentibus copiā dicuntur ἐν εὐπαθῃσι ὄντες. Herodot. lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθῃσι εἶναι, ut πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θύειν καὶ εὐπαθεῖν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυρσίῃσι πάσας ἰστέρισαν, καὶ ἰθυμίων θυμῆματα. vid, Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] Βεῆ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρήντο ἀπλῆτα. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK. — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θάλλῃσι potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κιβῶνας κατεβήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἐσθῆτες ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόγῃ διεχρίωντο Persae lib. III. 66.; hoc Aeschylī de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι, Pers. vs. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Aleiphron. p. 130. WESS.

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωνοθέντα) Nimum sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουώμενος καὶ μετῴρων ῥωπῆκῶς ἐαυτὸν uti Philo. Iud.; nam, quod nunc (de Insomn. p. 1110. E.) ἰωρακῶς, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines ἀνθρώποι κεναὶς αἰωνοῦμενοι δέ-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἢ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἴστί Ἕλλησι οὐδ. ἔκδυσις) Id est ἀμύχανόν ἴστιν Ἕλλησι: vel ἴστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴστί τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλέναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπειὶ δὲ αὐτὸν περιάβης, ποίειν ὅπως μῆνέτι -- ἀπίξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃ τοῖσι δεδήληται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι δεδήληται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Ptoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νενικήκατε θαλασσοῖς ξύλοις χερσαίοις ἀνθρώπους in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃ τοῖσι δεδήληται τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλώσασθαι significat βλάψαι: sed δηλωθῆναι notat βεβλαῖσθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κεντροδάλκτος, πανδάλκτος, et ξιφοδάλκτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Δεδήληται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βέβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ. VALCK. — Equidem, si Valekenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterer quam in latina versione expressi: nullum res tuae in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod attinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adiicit, ἐπειδὴ οὐ Πέρσαι τοῖσι αἰτίοι εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, καὶ ὡς ἐν κακῶν ἔχασθαι: ut lib. III. c. 34. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eietum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐν κακῶν ἔχασθαι, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδονίῳ τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ὁκότερον ποιήσῃ τουτίων: ut legitur inferius, ὁκότερα ποίῳ ἐπιτύχω. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι, quam ἀποκρινέσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ὁκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἐς συμβουλὴν) Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μὲν ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γίνοιτ' ἂν ἀπόδειξις: lubenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλευμένοις tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poetae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. θέλοντι καὶ μὲν τοῦτ' ἂν ἦν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, aliique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευμένην τυχεῖν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχεῖν εἴπαται non discrepat ab εἶπαι. De se regina c. 67. τὰ τυχεῖν φρονέουσα ἄριστα ἐς πράγματα τὰ σά: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἐκείνων allidor, et εὖ κεμένων refingo. Lapsus EKEINΩΝ et ET KEIMENΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habebus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) εἰ εὖ κείσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἔφασκεν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isaeo frequentatum, εἴ τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλίγος στε-
νάρχει καὶ μέγας, ἢν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Οἱ δὲ Πηδασίαι etc.) Quae se-
quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Here-
doteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ Βασι-
λέϊ, τῷ μεγίστῃ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175., paulo ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scri-
pta: "Ἐσαν δὲ Πηδασίαι ἐκείοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μεσόγαίαν" τοῖσι
ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον ἔσσεσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις
ἢ ἱερὴν τῆς Ἀθηναίης πάγωνα μέγαν ἴσχει· τρεῖς (δέ) τῷ τοῦτο ἐγί-
νετο. Sensum si spectes, hic eadem paene narrantur. His
usus Ant. Dounaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
unum esse e splendoribus Herodoti mendacis. Barbae tamen
muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum le-
gissee videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium, fit e Caria
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον ἔσσεσθαι, sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἑπεὶ αὖν τοῖσι --- μέλλῃ
τι ἐντός χρόνου ἔσσεσθαι χαλεπόν. Τὸ ἔσσεσθαι videlicet! requi-
rebat adiectum ἐντός χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνεπιτή-
δειον, χαλεπόν. Ἰσχει πάγωνα reddidit φύει. Priora, missa fa-
cio, ἐν τοῖσι Πηδασίοις: [vide Var. Lect.] et τοιόνδε φέρεται
πρῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
ἐν συμφέρεται πρῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento ma-
lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
que significatum voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτίστοι πάσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίοντι τῇ πόλει: quae sane non eleganter sunt tornata; *Vallae* reddita, *Amphictyensibus*, qui circa eam urbem habitant: *Palmerius*, *Amphictyonas*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfretavit. Suspisor primum, huius notae auctorem pro *περιοίκαισι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίοσι*: noverat magister ex *Hom. Od.* β'. 65., *περικτίονας ἀνθρώπους* οἱ *περιναυτάδουσι*: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* propemodum, ἀμφικτίοσι - τοῖσι ἀμφὶ -- οἰκίονσι. Ubi meminit *Thucyd.* III. 104. *Δελι τῶν περικτιόνων νησιωτῶν*: *Schol.* *Περικτίονες*, inquit, εἰσὶ καὶ ἀμφικτίονες, οἱ *περιοικοῦντες*. *Usus* rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan.* X. pag. 815., adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτίονας* vocans *Tzetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer.* p. 276., *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg.* pag. 197.) in istis incerti Poëtae: κότ' ἄλλωμον ἔξετε θυμόν, ὦ νέεσι, εὐδ' αἰδέσθ' ἀμφὶ *περικτίονας*: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσεισι) Verius Πηδάσεισι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσεισι, *Emend.* VII. 11. *Schedarum* Πηδάσεισι, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πήδασα processus foret, nec τούτοις moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τούτοις (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: ἐν ταῖσι Πηδάσεισι τούτοις, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφίετασι, etsi saepius συνήλχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fana ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat ἐπεὶ αὐτὸ τοῖσι τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν *Graeci* intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίοσι, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex *Vallae* Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens *Nic.*

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίσι acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem πρὸς κτίονες, ἀμφικτίονες, sive, Scholiaste Thuoydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιικούντες: quales Callino Ephesio ἀμφικπερικτίονες apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolae alibi Herodotus περιίκους eiusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίονσι τῆς πόλεως. Cur δις ταυτὸν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίονος vocem explicituri. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δις ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανίωνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Παιώνιοι. Prius illi furcifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenaeus. Εἶδος ἐπαμμένους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἐκτάμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν, et gemina conplura Portus. Persici moris Iosephus lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἐκτέμνειν, ubi Spanhemius bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἐπαμμένους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐεῖδεις, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδους καὶ Φυῆς εὖ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνέων ἐπώλει ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος εἶνεκα secundum Herod. viris οὐκ ἄν Herodot. T. VI. P. II.

δρες anteponebantur. Cur autem Persae εὐνούχους ἰπποῦν τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. B. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordiā, quam in ficta *Xenophontis Cyropaedia* facile movebit *Gadatas. VALCK.*

9. τῶν ἐνορχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῶν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζῶν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla. WESS.* — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκίτας) Sic *Thomas Magist.* et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem *Thomas* ἄσμενον, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentiā indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδιξάμενον, cui in Musis alia potestas. *WESS.*

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἥδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἥδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Pausan. Achaic. cap. 22.,* ipso observante, πρὸς τὸ μὲν ἥδη τοὺς ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἶχομεν. [Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν οἱ ἥδη γεγονόσι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγὼ --- τίς σε γεγονότων --- ἥ σε aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripsi. *WESS.*

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779., Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud *Hermotimus*, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adī *Salvagnio* observata ad *Ovidii Ibim vs. 457. WESS.*

CAP. CVII. 1. Εἰζέξης --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros *Ephesum* ducendos, frigide iocatur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχως εἶχε ἔκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἡθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις εἶος πλείων τὰς ἄκρας Φάσκων ἡμισίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχως εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἔκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ὑπεῖρου, ταύτας ἔδοξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquaquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque msstis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσεσθαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτὸν) πορευθῆναι. Reiskius coniecit, δι' ἣν ἔδει πορευθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδείκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλὰς δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδείξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, inprobante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφέας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακόν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακόν αν κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' αν -- σφι -- -- ἐργάσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' αν -- σφεῖς -- -- ἐργάταιτο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista repta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observavimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσαιτο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφι, ab aliis σφέας fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsā, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύξονται dixit. S.]

20. οἷά τι ἔσται προσχωρῆσαι) Laurentii succedere fluxit ex προχωρῆσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam opida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρῆσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.) Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantēs, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, *mutari*, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῖεν τὰ δίκαια, μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνέπτωσιν. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἰχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίῃ ἐνδεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα πολλοὶ δὲ ἀπόντοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebebat isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106; 19. etc. S.]

9. ἀναμάχασθαι τε) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* I. 30, 3. *Sequentia* in controversiam inciderunt propter ἀνασώσασθαι [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist. ad Hebraeos* c. xii, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνατώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτησασθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum* autem νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ὥσάμενοι τὸν Πέρσιν VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar.* pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὥσάμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὖρηκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alios non fugit. *Εὖρημα* *lucrum praeter spem oblatum* exposuerunt summi Viri *G. Budaeus* et *H. Stephanus*, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] *Εὖρημα* νομίζειν et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. xxix, 4. et 6. *WESS.*

16. ἐμπιπράς) *Med.* et consentientium ἐμπιπρεῖς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9. et *Davisii* in *Ciceron.* II. *Leg.* cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρεμφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πίδαας τε κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐγκατῆκε, nempe τῇ θαλάσῃ. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πίδαας καθεῖναι. κατεῖναι εἰς τὸ πύλαγος πιδέων ζεύγος, *Herodot.* lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμῶν τε αὐτῶν ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλλήλιαν amat *Herod.*, adpellatione τῶν οἰκο-

τίων uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίται. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ιστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμελείτω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἰς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλὰκις -- δηλοῖ -- πάντας, λαθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος· οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμίνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδοῖν κλοπὰν ἀρεῖσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπιδοὶ κατθανε Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο Φουτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπίλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidam fingere, πλάσαι δόμεν dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγγεῖα γὰρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δόμεν, Ἄλλη νεοσσούς ἠξίωσεν ἐντεκεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Erunt fortasse, qui ὑποθήκην, notione παραινέσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeoptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσεια, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, εἰς τὸν Πέρσεια, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνῃ πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεια, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum. aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθεσιν εἶλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. *Markland.* et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστρεφὴν conf. *Xenoph.* *Kyp. Paed.* pag. 75, 18. *Ἀναβ.* VII. p. 244, 23. *Isocr.* *Epist.* II. p. 410. n. *P. Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et *Io. Toup.* *Em.* in *Suid.* voc. Ἀποστρεφὴ. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae ἐμεργθῆσαν sibi scribit ἐφείλεσθαι, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd.* I. c. 138. *VALCK.* — At non *Persam* (ut ait *Vir doctissimus*) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod *Athenienses* a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, *facturus erat ἀποθήκην ἐς τὸν Πέρσαι*: ubi per metonymiam ἀποθήκην dicitur id quod est ἀπίθεον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ θησαυρίσμεν, κείμενι χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρες ἀπίπεμπε etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπίτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖσι ἐπίστανε σιγᾶν ἐς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεομένοισι τὰ αὐτὸς ἐπιτίλατο βασιλεῖ φράσαι: quos, utcumque tormentis exeruciarentur, fideli credebatur occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. b. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidam, ut *Justin.* II. cap. 12., ista *Xerxi Themistocles* indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons --- dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τὴν τε ἐν Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γειγυρῶν --- οὐ διάλυσιν. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. *VALCK.*

Ibid. τοῖσι ἐπιστευσε σιγᾶν) Pristinum *ἰστέλλει* damnant schedae, quibus obsequor. [Vide *Var. Lect.*] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῖς iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde *Arnacem*, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed *Arasem* adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in *Miscell. Lips.* Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ὁδῷ χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπενόστησε εἰς τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκᾷ) Admovet Andrii τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθαγᾶν Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Iac. Elsnerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκᾷ etc.) Duabus his Deabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προτίεινε, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πενίην τε καὶ Ἀμνηγάνην: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἰπεί τε οὐκ ὅλόν τε ἐγένοντο ἐξελθὼν τὴν Ἀνδρόν --- ἀπαλλάσσοντο εἰς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦσαν ἔφη θεοὺς κομίζων Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅφ' ὧν κωλύεσθαι δεῖναι χρήματα ἐκείνῳ. Nomina Ἀναγκαιῆς et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Bias et Ἀπορίας. Ambō in ala Simmiae: Οὐτὶ γὰρ ἔκρινα βίῃφι, πρᾶνυν δὲ πιθοῖ: et ante: Τάμος ἐγὼ γὰρ γινόμεν ἀνίκ' ἔκριν' Ἀνάγκῃ. [Vide Brunckii *Analect.* T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ Φιλία τῇ σὴ ἐπίσθησαν ὑπὸ σοῦ ἀρχισθαι, ἀλλ' ἀνάγκῃ. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ecphantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πιθοῦς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τᾷς ἐπιγῇῳ φαυλότατος λείψανον, quia πιθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίῳ ἀνάγκῃ. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Παιθῶ, μειλίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προῖσχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φησὶ Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλοῦντων καὶ ἀπειλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw καὶ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπείνας εἰς τὰ μέλιστα ἀνήκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπείνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπείνας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντας εἰς τὰ μέλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum notī satis sunt γεωπείνας lib. II. 6., et ἐπήβολοι, bonae malaeve rei *compotes*, ex Aeschylī Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπιβόλου, aspernor, mirrorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμον, cum Mssti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata οὐ ἦκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τα μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γεωπίνιας, intelligi par est genitivum γεωπινίης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἑκαύτο πλεονεκτίων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς — χρήματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτίετο (sibi comparabat) λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήτους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreontis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πισθείς· λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλιθρον: in his τρεῖς forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas cicerunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριοι λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πειθὴ καὶ Ἀναγκάην, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίους temere in βασιλεία mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Aem. Porti Lexicon, quum ἡ ἀναβολή vel ὑπέρβεις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens obversantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybian. p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοις γε οὐδὲν, τοῦτου εἶναι, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἥσσον scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystii ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: nequiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystii. Neinpe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est Noster VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιπλέον τε τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν; Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐπ' Ἀνδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὁρμίων in simili ponatur re. Reiskii ἐκτίετο genio sermonis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμερίσαι δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur; conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χειμερί-

σαι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀμφὶ νεκρός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίην cum subscripto iota hīc scripsit Valckenarius, id nusquam itā pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaeſ. ἀνωρίην absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίην debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίην in nominativo, certe baud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμέρισαι, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἰχειμέρισε ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θεριζειν, aetatem transigere; et rarius ἐαριζειν, tempus vernum. Ἐχειμέριζι forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἰχειμάζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἰχειμάζε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen inemorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμασίην: sic Codd. exhibent pro χειμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ἰπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Δήμῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῳ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίῳ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμίσασθαι: eadcm dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοὺς μυρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 85. arbitrator. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπήσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἶδεά τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἶδος εὖ ἔχοντες, sive σωμάτων ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεκτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, scernens,

καὶ εἰ τίσις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁτίσις τι χρηττόν συνήδει ποιημένον. Est illud ὁτίσις Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὅτοις. Ad Homeri Ἰλ. δ. 491. Eustathio adnotantur Ὅτίσις, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὀντινων, καὶ ὅτοις: de quibus unum restitui poterit Aelianus de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἦκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπῃ (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσις (ion. pro εἰ τίσις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τινες dicere, ubi perinde ὅς τις, οἱ τινες dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχεσθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δεξάμενος τὸ ἥθην abiit. Tale δεικόμεθα, ὡ βασιλεῦ, τὰ δίδοις inf. c. 137. δέχομαι τὸν οἶωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuit exiguum militum numerum, quem salvum ex inhumani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες Ἐφ' ἰσθμοῦ γαίαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. ἐνθα δὴ πλεῖστοι θάνατον Δίψῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod ascribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos κρυμῷ, λιμῷ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt. Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλοθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖαν γάνος Δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀτμῆτος κίνοι Διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκίων χθόνα, Καὶ Δωριδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιῶδες πίδαρ καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἰδεῖαντ', ἐνθα δὴ πλεῖστοι θάνατον Δίψῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν τὰδε: absurde Schol. τόπος, ait, Βοιωτίας ἢ Κρήν: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptionē *Lucret.* VI. 1262. *Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquai.* *Thucyd.* p. 131, 79., ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. VALCK.

19. νημομένας ἀρπαχθῆναι) *Præcessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones ferebant, furto abducti.* *Supra VII. 55. εἴ τε ἵπποι εἰ ἱερὸν καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱερόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.*

CAP. CXVI. 2. Θράξ, ἔργον ὑπερφυῖς ἐργάσατο) *Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλέλληνα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά.* VALCK.

9. ἐξώρυξε αὐτίων ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.) *Sumsit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.*

CAP. CXVII. 5. Ἐνθαῦτα δὲ κατεχόμενοι) *Placebat olim addita littera κατεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.*

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἐξ Ἀθηνέων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρίετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρῆσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. νηὶς Φοινίσσης ἐπιβάς) *Haec ut possent ἐκτραγωδῆσαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]*

πλέοντά μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην. Ad-
finis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem il-
laesum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit
Callim. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. Ez. Spanh. qui
plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
cit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III.
p. 125. c. ubi pro Ὠκὺς libenter corrigerem, Ὀξὺς ἀπὸ Θρη-
κῆς ὀρνύμενος Βορέης: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur.
Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur
commenta, Herodoto minime probata; quod observare de-
buerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33.
Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμό-
νης ὃ ἐπιβαίς νηὸς αὐτὸς Φοινίσσης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν,
κλυδωνὸς γεγυγὸς, Κέλευσε τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ
πλοίου. Ὅπερ δὴ καὶ διδράκασιν, ἐκείνον προσκυνῶντες, Ὅπως τὸ
πλοῖον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia ansam
docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile care-
bimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης,
isque inpetuosissimus. Callimachus H. in Del. vs. 25. Τεί-
χεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς καὶ πίσειν Στρυμονίου Βορέαο.
Hinc Aeschyli πτωαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακὸς χολαί,
Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἰνδιδαιτέσθαι, κα-
ταμαργεῖν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys.
attigit Or. XIV. p. 231. v. In proximis [lin. 22.] χρυστὴ στε-
φάνη, etsi Mssti vulgatius praebeant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, στεφάνης praecipue (Eustathio ad Iliad.
Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Anim-
adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit.
p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat,
quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum
εὐτῷ εἰρήνη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendi
ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἐπερών etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum operâ opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δωροδόμενος αὐτοὺς etc.) *Donasse* dicitur *Abderitanos* aureo acinace, καὶ τήρη χρυσοπάρῳ: quod ex Codd. revocabitur. *Tiaram* tamen infrequens fuisse puto *Regium* donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἰσθῆτι Μηδικῇ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπάρῳν memoratam legi *tiaram*; de qua praeter *Brisson*. multa *Gataker* Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias χρυσοπάρῳν ἰσθητά, et τὰ χρυσοπάρῳ τῶν ἱνδυμάτων. *Abderitanos* splendido *Xerxen* eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philostr.* de Vit. Soph. p. 494. de *Protagoræ* patre *Maeandrio* *Abderitano*: δεξάμενος τὸν Ξέρξην οἶκῳ τε καὶ δαίρει, τὴν ξυνοσίαν τῶν Μάγων τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εἴπετο. De *Protagoræ* praeceptore *Democrito*, huiusque patre; paria prodidit *Diogen. Laërt.* IX. 34. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τήρη χρυσοπάρῳ) Ex *Vallae* Latinis locum instauravit de *Pauw*: recte factum Msti testantur. *Med.* et paucorum τήρη formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in *Germania* viro existimabimus, *Aldinum* τήρη χρυσοπάρῳ tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τήρης, si qua apud audaciorem poetam, [vide *Athen.* XI. p. 550. f. et 497. b.] in *Musis* et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque *Persicus*, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De *Acanthiis* lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο σφας ἰσθῆτι Μηδικῇ *Xerxes*. Post illa [lin. 6.] ex Codd. ἄγῳντις ἰμοί γε οὐδαμῶς πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de *Abderorum* situ, innovandis. Resedit inpetus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναθεῖναι) *Priscae* pietatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomasinus*, *Herodot.* T. VI. P. II.

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. ἡ λελάβηκε) Hic quoque nunc scribi malim ἡ λελάβηκε, nunc accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. negerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίτει αὐτοὺς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίοις τοὺς ἱκανοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων' (ὥσπερ Αἰσωπος κόραξ, καὶ πύθῃσις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀποβαί τῶν Σαλαμῖνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. Aeginetis, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. δίνεμεν τὰς ψῆφους etc.) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, li-tem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ἐφερον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* *Them.* p. 120. D. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστίων: unde *Canterus* Chaeronensis arae Neptuni, Ποσειδῶνος, titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον Φέρον, δεύτερον συνέπιπτον ἅπαντες Φέροντες Θεμιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνέξιπτον, sollemnē in tabellis et sortibus, urnā cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίνεμον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμον. 50. Athenis, causā utrimque dictā, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διάνυσιν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμοντο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδάωνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντας (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἢ ἔξ' Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Φέρουσα τὴν ψῆφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψῆφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φρυγίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θεμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἅπαντες ὑπὸ Φθόνου) τὸ πρῶτον ἀπίδωκεν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vindicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώσθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίκτεο, θίλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θεμιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μίγχα βουλευσῆται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν δεπλαιοῖς δωρεαῖς τῶν τὰ ἀρι-

στεῖα εἰληφόντων. Iuxta Libanium T. I. p. 14. c. illum ἐστὶ φά-
νουν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνου
διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lace-
daemoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 12.]
ex marg. Stephani προέπεμψαν ἀπὸ νύκτα τριηκόσιοι Σπαρτιητῶν
λογάδες: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti.
Hoc apud Thucydid. I. c. 74., Spartanis in memoriam
revocat orator Atticus: Themistocles, αἰτ, αἰτιώτατος ἐν τῇ
στειῇ ναυμαχῇ εἰνέτω, ὅπερ σαφέστατα ἔσωσι τὰ πράγματα
καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμήσατε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς
ἐλθόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπεμψαν ἀπὸ νύκτα) Non nescio patrocinium, vete-
ri ἀπὸ νύκτα paratum. Praestat ex scriptis exemplis de-
promptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memo-
rabili hoc Atticum imperatorem deducientium et prose-
quentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad
honorem amplius et ad gloriam magnificentius publicae a
Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equi-
tibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI.
56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honori-
fice deduci. Praedicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus,
Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thu-
cydidi lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Vallae
Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures
adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. Bel-
binita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meursium insu-
lam Belbinam Atticae populis sive pagis sine teste inse-
ruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe
ob negatos insulae incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576.
et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] Iam Bel-
binita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος
Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla,
aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse
vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit.
Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them.
p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἀλλ'
οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὦν, ἐγινόμην ἑνδοξος, οὐτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui
quidem ex insula Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex
adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemtibiles, ut Βελβινίτης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob. Serm. XXXVIII. p. 233.*, ubi nunc Βελβινθείτης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr. Ortelii* sententia reformandus. Si Boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis *Cl. de Pauw* divinatio, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Pavii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste *Plutarcho* *Tom. II. p. 805.* Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrectator *Timodemus* demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* *lib. VI. c. 109. H. Steph.* ad h. l. *Valla*, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Vallae* potius suspectam fuisse puto *Codicis* scriptionem Ἀθηναῖος, in *Arch.* etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausania*, et vir Doctiss. *Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθήνας: vid. *Miscell. Obs. X. p. 382.* Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan. V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρον, Αἶθραν δ' Ἀθίναθην ἔλκετον*: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Alcman*, ὡς Ἀθήνας ἔλοιν. Eximiam mox lectionem, [*lin. 4.*] φθόνῳ καταμαργύν, *Herodoto* vindicavit *Clar. Wess.* in *Diss. Herod. p. 203. VALCK.*

3. ἐπιφανέων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαρπτίων, an *Codicum καταμαργύν* revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαρπτειν, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργύν, et more Ionico καταμαργύν, protervi hominis et invidia rumpentis insaniae egregie declarat. Quo qui ingenio μεμαργωμένοι κυνηγεταίς *Aeschylus*, *Suppl. 766.* In vicinis [*lin. 7.*] scholion

ἐνέκιστο καὶ Mssti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti Hib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἂν ἐγὼ εἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. 1. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εἶ ἔχει, δὲ τῷ Σερίφῳ λαιδορουμένη καὶ λέγοντι, ὅτι οὐδ' αὖ δι' αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκμοῖ, ἀπικρίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο, οὐτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Donnaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylacti p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινθείτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύπριος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινθείτης. VALCK.

CAP. CXXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελέξατο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξελέξατο selegi. WESS.

CAP. CXXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τοροναίῳ ἐπιτροπεύειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπεύειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τοροναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla silco. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξινος ὁ τῶν Σικωνίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπαι, --- τέλος μέντοι τοιοῦτο ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; --- ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικωνίος. Herodoti tum forte immemor, Σικωνίος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruperant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικωνίος, in Cod. Florentino Σικωνίος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seqq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere prae-positiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλξαντες τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἰσχυρότερον, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χωρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ φαῦλην πτέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βληθέντα περιέδραμε ἕμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βληθέντα περιέδραμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρῇν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλήξαι Τιμόξεινον προδοσίῃ, de proditionis supplicio in Latinis *Vallae* sumuntur; indignante, neque iniuria; Porto; qui, ob proditionem *Timoxenum* metu non percellendum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Apoth.* μὴ καταπλήξαι Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare proditionis crimine. Notum in *Musis* καταπλίνειν usu. diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀπρὰβ. δὲ comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀπρὰβάζει δὲ ἐπειδὴ πολιορκίῳ etc. Ad *Longinum Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio sit τῆς τε ῥηγίης καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et πλημμυρίς. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποδέντω τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίσσιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναβίβοι βδοί, *Od. M.* 106. *Demosthenes Thrax* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πελάγους βίαιοτάτη, καὶ αὐθις πλημμύρεα. Quae alibi πλημμύρεα, πλημμυρίς, vel πλημῆ, *Ionibus* et *Herodoto* diota fuit ῥηχίη. Errantem *Suidam* in voc. Ῥαχίαν recte corrigit *Küster*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice* suo *Portus*: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. v. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ῥηχίη ἀνὰ πάντας ἡμέρας γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu *Arabico* Noster *II. c.* 11., ῥηχίη ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πάντας ἡμέρας γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινός γινομένης ἀμπωτίας, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κόλπου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιδουῶσαν ἱκαίσιον πλήμην (ἥχιν Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προὔπαρξάν ταύτην. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπωτις et ἱκαίσιος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata; ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπιδεῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἥχιν dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ἥχιν καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γινέσθαι τὸδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε ἥχιν καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Klisterus miratur Suidam in Παχίαν scribere, Ionibus Πηχίν eandem esse ac τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ἥχιν semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ἥχιν eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἥχιν καὶ πλημμυρὶς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἔπρηξεν) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλες οὕτω ἔπρηξε. IV. 77. οὗτος μὲν νυν οὕτω δὴ ἔπρηξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατὸς οὕτω ἔπρηξε. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Ξέρξῃ) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατὸς ὁ Ξέρξῃ Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πικρός, sic et nude ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisset monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δι ἐπιλάμπαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἔαρ ὑπέλαμπει: hic si darent ἔαρος δι ὑπολάμπαντος, praeferrem ut usitatius. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμπαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, oppositè ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαῖνον. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἔαρ ἐπὶ φαίνει: sed ἔαρ ὑπὸ φαίνει p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλαμπ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἅμα τε ἔαρ ὑπέλαμπει, καὶ ὁ ναυτικός συνιλέγεται ἐς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνιλέγεται, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὀψι, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὀψιζών: pro σκότους ὄντος, σκοπαιῶς adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμίτρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀργύνης Ἰθαμάτρω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius πρώτισαν ex Codicum dis corde scriptura, et τὸ πρὸς ἰσπίρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάριος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δὲ ὧν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐκ τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθίτων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἦντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Prochidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδემον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ἰλλέου, βασιλεύοντα ἀγαγεῖν σφραγ. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristodemum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiciere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicio) decem Reges memorarentur Leutychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis, *Euryphontis* patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, alius Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [*lin.* 10.] formam nominis *Εὐρυφῶντος*, illam quidem instar aliorum ex *ἄων* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ez. Spanhem.* ad *Italian.* pag. 129. *Εὐρυφῶν*, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem *Εὐρυπῶν*, *Pausaniae*, me iudice; tribuendam et *Plutarcho*, in cuius *T. I.* p. 662. E. pro *Εὐρυπῶντι* δὲ, scribendum *Εὐρυπῶντιδαι*. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. *Εὐρυπῶνδης*, quae non sane censeri debet ex *Εὐρυπῶντιδης κατὰ συγκαταλήπην* nata, sed potius ex *-οίδης* contracta, sicut *Μινυοίδης* et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἑγρησίλειω etc.) Ex *Eurysthenidarum* familia *Ἑγρησίλειω* lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua *Proclidarum* series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post *Leutychiden* depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leutychidae*, inter *Spartanos* reges mentio? *Pausanias* III. 7. *Proclidarum* successionem multo digressit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. *Palmerius* animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censi; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλὴν τῶν ὀσσεύων καὶ τῶν ἑπτὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, *exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt*, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτους, τοῦ Εὐνόμου: nam *Charillus Polydectis* fuit *filius*, *Eunomi* nepos, sicuti *Io. Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16, et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius, eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde Χαρίλαου apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ πρωτότερον πᾶν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεχθῆναι Δήλου φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσι adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminiā* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denovo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Mardonius* cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in Ioniae ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνέπιπτε δὲ τοιοῦτω) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἑσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἑσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. prb synonymo haberi τοῦ πορθωτέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur; quemadmodum in re nautica ἀνάγεσθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγεσθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατάγεται: et haecenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲ τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρώπεια γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἔδειν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta *Palmerium*, ab Europa Idriade diata. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊς: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαίος: ab Εὐρωμος eidem flectitur Εὐρωμεύς: et solius Cariae fuit Εὐρωμος, variis memorata in Nota *Berkelii* ad *Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio* XXXIII. c. 30. cui incolae sunt *Euromenses* XXXII. c. 23. *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his *Herodoti* habet in Phocicia *Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum διγλώσσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucyd.* VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυνέπειψεν πρεσβευτὴν τῶν παρ' ἑαυτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, Κᾶρα διγλωσσόν. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in *Xenophontis* Κύρου Ἀναβάσε: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani* Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλαγε δὲ ταῦτα, φράζων δὲ ἑρμηνεύς, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis* Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσιν δὲ λέγει. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum σοι, scribique mallet *Koenius* τῶν εἰς τε ἢ οἱ ἀποπειρησασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. *Trophonium* adgressus Europensis Car *Lebadae* dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφῶνιον: quod rarius altero καταβίνειν εἰς Τροφῶνιον iudicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖς αὐτοῖς χρηστηριάζεσθαι) Corrigenens errorem *Vallae Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱερῶσι scribit vir doctus. [Reisk. in Miscell. Lips.] Isthoc modo si essent capiendā, hic forte locus fuisset χρη-

σθηλοῖς, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in Ieptis. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διελθὼς ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δίδει δ' ἀπόλωλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατόπιρ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατόπιρ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροις αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinium illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίσπον ἀλαθείας, ἵνα μάντις ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπύ - ῥῶνται Διὸς ἀργικεράνουν. Schol. in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμῖδαι χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς Φησὶ Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρηστηριάζονται αἰεὶ μάλιστα, capris matetatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., ὑπὸ μαντεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio interprete, καιομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καιομένα ἱερὰ vel ἔμπυρα intelligantur. S.

8. ξεινόν τινα καὶ οὐ Θυβαῖον) Ille ξεινός, qui pecuniā vitctus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πεμθεὶς εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος ἔδοξε κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Berglero*que, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισε εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμισε εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitator in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεω: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triadin.* ad *Soph. Oed. Tyr.* 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucaneum* in *Act. Ap.* xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀυδίαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph. Plut.* 237. *Demosth.* p. 733, 79. *Lysiae* p. 339, 7. In fine capitis [lin. 15.] non reicerem si plures darent *Codd.* lectionem marg. *Steph.* ἐγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ἐγκακοιμησόμενοι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de *Vit. Apoll.* II. 37. Propria erant de his verba ἐγκακοῦσθαι, ἐγκακοῦσθαι, incubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de *Div.* I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἔξικαθεν, p. 278, 37. In Aesculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκακοῦσόμενοι, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν θεὸν θεραπευταὶ apud *Aristiden* T. I. p. 531. vid. *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 136. περικοῦσι μὲν δὴ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκεῖται (lege ἰκέται) τοῦ θεοῦ. Caeterum a *Mardonio* missus εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος [conf. *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de *Orac. Def.* p. 412. A. VALCK. — Quod lin. 8. praeceunte nostro cod. F. κατεκοίμισε dedi, ut *Valck.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla* reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam -- pecuniā corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοίμισε probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτοῖς ἐγκατακοιμηθῆναι) *Amphiaraus* τῆς δι' ὀνειράτων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis, somnosque petebant. Illud autem ἐγκοιμᾶσθαι dicere quum soleant, remque ipsam ἐγκοιμήσιν ἐν ταῖς ἱεροῖς *Diodor.* l. 53., cur pro reliculo ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum censebimus? Superius μαντεύεσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus* Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πτῶον Ἀπόλλ.) Hunc etiam *Apollinem* Πτῶον (sive Πτῶον, *Etymol.* p. 413, 28.) ante pugnam *Leucetricam* adhibuisse dicuntur *Pausaniae* Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poëtae carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.] pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenerit *Myi*; hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφετέρᾳ καὶ οἱ χεῖσαι τὸν θεόν, οὐχ ἑλληνίσαντα εὐδὲ αὐτόν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta *Herod.* aderant *Cari* ἀπογραφόμενοι τὰ θεσπιῶν ἔμελλε *Deus*: tales ταχυνγκαφούντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eustathio* memorantur ad *Od.* 6. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā *Caricā* respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in oraculis administros diversis linguis respondisse, prout quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror *Grammaticorum*, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph. Trach.* 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur, de *Orac.* Def. p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E. narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πτῶον Ἀπόλλωνος suo etiam aeo inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πτῶον) Reponunt Πτῶον, scriptis non addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto apro ἀναπτεθῆναι, perterritam; inde filio Πτῶον cognomen, monti quoque, ad quem hoc fanum, Πτῶον venisse titulum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario* de *Orac.* Defect. pag. 414. A. περὶ τὸ Πτῶον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A. oraculi Πτῶον mentio: quae enim *isthic*, *Amphiarai* et *Ptoi* responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut.* *Pelopid.* pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae *Herodot. T. VI. P. II.*

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollon* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφητίδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντείου *Ptoi* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte *Ωωνῆ Αἰολίδι* respondentem, loco *Καρικῇ*, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoi* *Apollinis* et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἐστὶ χρεῖ δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ κάτοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκνηδῖες εἰ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκνηδῖες huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, Emend. VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξενος καὶ εὐεργέτης *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. Nolumus, aiunt, te quidpiam ingrati παθεῖν, ἔόντα πρόξενόν τε καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] lis perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum Alabastra* πόλιν μεγάλην *Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τούτου ἑβδομος γένετωρ *Περδίκκης*)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Λεβαίη*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* *Λίβα*, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sextum* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) *Oves*, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) *Moris* *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] Hoc *Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν ἀσθενεῖς χρήμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subicienda erat, causam ceteris praepōnit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7., 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebebat exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπισσιν) Ipsa cibos illis eoquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ Θητοῦ τοῦ Περδίκκω: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδίκκω: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτῶμενος dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτον ὀπτωμένον, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torrere; coquere, vulgo πίπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πίσσιν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμάρτια πίσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. C. πέρρειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσιος ἐγένετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgatā, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡλθέ οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἶη τέρας καὶ θέραι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὥδε, si legeretur his praefixa, ὥδε περιγράψει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεχόμεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabiliro, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' ἐκείνων) Summae in his Mssorum consensu non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπ' ἧσαν Ioniae mos, quo
 ἦε, ἀπ' ἧε, ἐπ' ἧσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κείνων ὁ νεώτατος λάβει τὰ διδόμενα) Isti,
 ὡς σὺν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem Aldinae [cuius
 exemplo usus est Wess.] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων
 explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum
 foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III.
 18. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νόῳ δράσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo ea-
 dem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur.
 Vide Cel. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS. —
 Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ νεώτατος λάβει
 τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεώτατος ἐνθύμιον
 ποιῶτο τὸ ῥηθὲν, sive τὸν δεδομένον ἥλιον, eorum natu minimum
 quae Rex dederat in animum demississe, velut vocem divinitus
 missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
 genter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν,
 aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
 Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύ-
 μιον ποιῆσθαι, nonnunquam ἐνθυμίσθαι, et θεῖον ἡγεῖσθαι: hoc
 dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθέ μοι τι θεῖον, Eurip. Cycl.
 vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμῆμαι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in Kurf.
 Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et
 Thucyd. p. 478, 4. VALCKE. — Mireris vero Duumviros
 longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
 nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla
 (iuncta intelligens σὺν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus,
 et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
 dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refingenda
 monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
 „quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
 „esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) σὺν νόῳ,
 (rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare:
 quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
 „pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
 quendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud Ar-
 rianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem
 Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum Schulzius
 etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόῳ ποιούντων οὐδέν,
 cui opponitur σὺν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
 et in Platonis Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ξὺν νόῳ, te-

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νόῳ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὖν νόῳ idem valere intelligamus, ac νοῦνεχῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum *Valekenarius* maluerit: multoque minus *Wesselingius*, adsentiens *Vallae*, iungere εὖν νόῳ κείνων, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesseling.* in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum δεδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati κείνων, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ ταυτίων - - ἀπόγονοι Σωτήρι.) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι - - σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰατρίδας τῶν φίλων ἐποιεῖτο, *Diodor.* XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a *Des. Heraldo* *Advers.* I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι - - Σωτήρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. *Spanhemio* *Diss.* VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, *Pausan.* VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι - - Σωτήρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. *WESS.* — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. *S.*

11. Μίδεω, τοῦ Γορδίου) *Midae* huius, inter superstitionis auctores cum *Orpheo* et *Eumolpo* principis, fata, mores artesque in *G. Io. Vossii* lib. I. de Idolol. c. 24. et *Bouherii* *Diss.* *Herodot.* c. 8. Fixerat sedes, ante *Brigum* coloniam in *Asiam* deductam, ad *Thraciae Macedoniaeque montem Bermium*, *Conone* Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quae *Tertulliano* de *Coron.* c. 14. centenariae rosae de horto *Midae* lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat. Rhenanus* et *Rigaltius* recte formariunt, centifolias, ἰσὶα ἑκα-

τοῦτα Φύλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] *captus*, non *exceptus*, uti *Valla*, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκαστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) *Seragenum foliorum rosas* in campis Emathiis nasci cānit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. v. (ῥόδα vocans δ) κλήρουσιν ἀντιρρίθει' Ἡμαθίοισιν, Αἰὲν ἐν ἐξήκοντα πύρεξ κομᾶντα πετῆλοις: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὖρος, Βέρμιον οὐνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χειμῶνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἰσχυρατέρου ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiiciendum; dubium forsā esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hīc habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consensiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit, ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

chelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. *Perdiccae* [secundi] patri *Alexandro* primus *Perdiccas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδραμος γενέτωρ. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ex. Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. *Ex Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* *Alexander*; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur *Caranus*; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, *Alcetas*, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil.* *Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* *Codd.* restituit *Clar. Wess.* *Caranum* prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; *Caranum* tamen etiam apud *Nostrum* quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) *Damnatur* in *Temenidarum* successione Ἀργαῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in *Chron.* est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. mdcxxiv. p. 122.; Ἀργαῖος, *Argeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπικέτο εἰς τὰς Ἀθήνας) *Igitur* tunc quidem in urbem se rursus contulerant *Athenienses*: sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφί ἀπόδος) *Regem* scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσειν. Quae *Noster*, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 28. *Atheniensium* constantiam merito laudant *Oratores* et *sophistae*, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* *Phil.* II. p. 45. VALCK.

11. ἢ μὴ τὸ ὑμέτερον) *Hic lector attentus exspectabat* καλῶς, *impedimento fuerit*, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi *necessitas incumbit* istis vos *beneficiis ornare*, ἢ μὴ τὸ ὑμέτερον αἴτιον γίνηται: una lineola adiecta.

scribamus ἀντίον γίνηται, id est ἀντιωθῆ. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιοῦσθαι. Eleganter τὸ ὑμέτερον, vestrum, dixit, pro ὑμεῖς. Sic τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν, [scil. μέρος,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἐμὸν ἔτοιμον, εἰδὼν οὗτος ἐβίλη, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν καλῶς ἐπαρῆσθαι ὑπὸ σοῦ ὄσαι ἡμέραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἔτοιμ' ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schaeff. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et Msstis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, caussam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἐμφύχου, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἐμοὶ ἰοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quantum, et Poëtae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox εἴπερ εὖ φρονέετε repudiare non debui. Supra c. 60, 2. εἴπερ εὖ φρονεῖς, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παρεοῦσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum θίσθαι παρὰ σε, quae lectio alterā παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coislin. p. 485., Παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἀλεξίς Φιλαθηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως. Isaeus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τρήμεις - - βοηθοὶ παρὰ σφᾶς παροῦσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθε, ut ἀλλὰ πείθεσθε: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὴ et ἀξιώ. VALCK. — Pro καταλλάσσεισθε, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσσεισθε tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσσεισθε in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παριστύνενοι βασιλεῖ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παριστύνετος Δαμίου διαφθάρη. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσσει. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Αναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐνῶρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὄν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τόδε ἐν αὐτοῖσι ἐνεστι. Noluisse membranae docent. Χείρ ὑπερμήκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, *An nectis longas regibus esse manus?* Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τριβῷ τε μάλιστα οἰκημένων) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τριβῷ τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαιρετον μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud improbe. Certe si ἐξαιρετόν τε μεταίχμιον prae-buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαιρετον μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens eequidem cum Arch. et Brit. τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor acceperit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαιρετόν τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίῃ et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἢ θεν ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune νῦν δὲ φέρεται κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆ-θεν ἢ ἔχθη πρὸς τὸν βάρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γέγονε: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὴ τὸν ἀγῶνα ἐποιήσατο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τε,

τούτων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τε τούτων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, ἀνὰ τούτων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγεῖσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγείται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγείται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τούτων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενέσθαι δουλοσ. aut additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Msstis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τούτων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τούτων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γενέσθαι. Reiskio καὶ post γενέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τούτων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδιον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθε (vel ἰφαίνεσθε: supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαι οἴκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγεμόνας. Σπαρτιατὰς δὲ ὑπεροπτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτικούς. Paulo post, [lin. 16.] καρπῶν ἰστέρησθε ex Med. nescio cur melius censi debeat quam ἰστέρησθε, cui respondet vicinum οἰκοφθόρησθε. VALCK.

15. πιζύμενοι) Formae est Ionicae. Πιζύμενοι δὲ οἱ ἐπικουροὶ lib. III. 146., πιζύμενοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

οικοθρόνηθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοθρορίαν Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα Nostri more ei ἄχρηστοι οἰκίται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παῖδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θρέψειν, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque actatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγεῖμαι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. n. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιχομένοις τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Msstorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, πιεῶ: inconsulte πιεῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πισόμιθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησονσι Πέρσας ὑπὲρ τῆς δεδωμένης χώρας καὶ τῶν ὑπεβημένων καὶ κατακεκαμμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήκατε ὁμολογήσειν Πέρῃ, quam semper πολεμήσειν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπίξιμεν ἀμυνεόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκείνος οὐδεμίην ὄπιν ἔχων ἐνέπηρσε τοὺς τε οἴκους etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις, sic Plutarchus p. 324. E. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθέμιτα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιστα ἔρδισαι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δεῖν κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γε οἶκατε etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξέπιστάμενοι nectere cupientis, emendatior versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότερον ἐτυγχάνετε ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσός ἐστι) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρταις ἐστὶ τοιαύτη, οὔτε χρυσὸς τοσοῦτος, ὃν Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἕλληνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἶκατε, ἐξέπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀρρωδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶν ἔχουσιν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπελάγοιται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶν ἰοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶν ἔχουσιν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχοντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinuerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰδέειν πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντος: nihil interest, utrum ὡς ὥδ' ἔχοντων τῶνδ', an dicatur ὡς ὥδ' ἔχοντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προσβῶθῆναι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτίαν explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶν Wesselingius, ὑμῶν se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβῶθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum. omnium scriptura ἡμῶν, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρης ὁ Ληρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ συνέβη ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conrigianum*, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vtant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Macandrii, Sylosontis signans. Ceterum *Thorax* una cum fratribus Eurypylo et Thrasydae Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρεῖκε Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρῆκε. Ita lib. III. 77. ἀπίλεον, ὅτι σφέας παρῆκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περικλῆς μὲν τοῦτοισι αὐτὸν κατελάμβανε. Porro, οὐκ ἔων ἵνα ἐκαστέρῳ [lin. 5] idem saepius esse, ac dissuadebant ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - - χαλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονούντων - - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, qua illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. I. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἔων ἵναί) Si vel Codices praeberent ὦν, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἔων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἐκέλευον, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in *Schol.* ad *Aristoph.* Av. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἑᾶν ὄρκους ποιῆσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελεύσαι χῆνα, καὶ κῆνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἔων φεύγειν, - - - ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν, ἢ ἀπόλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ ποιήσεις τὰ ἡμεῖς παραινέομεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπίθετο) A *Mardonio* missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmii* Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocola [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* Cynaget. III. 314. καὶ βαλίων δὲ πόθος τις ἐνέστακται φρεσὶ θνητῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Προέχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. Φιλίους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέλευσαν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrsilus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- naves conscenderent, --- Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Cautè Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ τις ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπειθοῦσαι διέφθειραν ἐκ χειρὸς: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δέχεσθαι, συλλεγόντες πάντες κατέλειψαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad 'Επειδὴ τις εἶπε') Κυρσίλος κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ᾗσαν αὐτοκελές) Exscriptum ex Ask. ᾗσαν ad ᾗσαν sive ᾗσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελές, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτόκλητοι. Adprime autem αὐτομολές Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλητοὶ τ', αὐτόμολοί τε, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere-ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμψομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocaui. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. προεῖπαι τι) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite προεῖπε corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in εἶπε ex legitimo εἶπαι lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et aliàs frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in προεῖπαν mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὡς καὶ αὐτοὶ τινα ἀλεωρὴν εὐρήσονται, id est ἀποστροφὴν ἐτοιμάσονται, vel ἱκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρεῖσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδريان εὐρεῖσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθὸν τι, locutiones sunt usitatissimae: εὐρεῖσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφί ἦν Ἵακινθία) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλείστου ὃ ἦγον) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιεῖντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάρινος σφί ἦν ἱμνοδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τε Ἑλλήνων) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνων novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 345. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειπάμεθα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summa iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκίβδηλον aderat participium ἰδόν, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatio nem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νίμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας [lin. 20.] in Graecos impenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάνιος Ζεὺς ubi memoratur *Aristophani* in *Eq.* vs. 1250., et *Pindaro* *Nem.* V. 19., adpellationis originem ab *Aeaco* recte repetunt *Scholiastae*. *Aeaci* precibus malorum levamen adepti, quibus tota *Graecia* premēbatur, ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ κατεστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπὲρ ἐκεῖνος ἐπέησατο τὴν εὐχὴν, *Isocrat.* p. 191. E., *Iovis* scilicet Ἑλλανίου, vel Πανελλανίου. Huic *Aeacus* sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐξάμενος, τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐπέησεν ὑστάειν. A templo *Iovis Πανελληνίου* mons, in quo statutum erat, Πανελληνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. Αἰακός, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπικαλέσας θεὸν ἠύξατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπειπάμεθα) *Latina Vallae, nos tamen -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ καταινίσταμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Med. lectio ab Arch. firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω ἀκρίβητον εἶναι νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum.* VALCK.

24. τεῖχος --- ἐν τέλει ἐστὶ) *Litem non moveo memoranis, quarum ἐν τέλει ἐστὶ haud aliud ac πρὸς τέλος c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis ἐπὶ τέλει Menex. pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσσεσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσην, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσην ἀντιώσθαι], quod aliās significatum, suum in *Musis* locum. WESS. — Verbum ἀντιώσσεσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιάγειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσσεσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῶν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.*

24. ἐντελής ἐστι) Herodoteum videtur ἐν τέλει ἐστί, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢ πρὸς τέλος, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim cum Reiskio: συνθίμενοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτήν. Saepius in Musis obvium ἀντιώσσεσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμῶς legerem, ὑμῶς καιρὸς ἔστι προβηθῆσαι ἐς τὴν Βοιωτήν. VALCK.

33. ἐπιτηδεύατόν ἐστι μαχίσασθαι) In fine huius capituli Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γε ἡμετέρας ἐπιτηδεύατόν ἐστι ἰμμάχισασθαι τὸ Θριάσιον πιδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐύλατον: πιδίον -- ἐπιτηδεῖον ἰππῶ ἰμμάχισσαι. Thucyd. II. 20. χώρος ἐπιτηδεῖος ἰφαίνεται ἰστροποπεδεύσαι: Herod. IX. 25., χώρος ἐπιτηδεύατον ἰστροποπεδεύσαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδεύατόν ἐστι) Etsi ἐπιτηδεύατόν Arch. et Vind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδεύατόν Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero adblanditur ἰμμάχισασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, qua ἰστροποπεδεύσαι, castra in loco metari, supra c. 2. ἐτ' ὥρος ἐπιτηδῆς ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐναριθμῆσαι, uti Mssti, τὸν στρατόν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πιδίον ἐνγωνίσασθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. v. ἐπιτηδεύατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνημερῆσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. λ. πιδία ἐπιτηδεύατα ἰμβόσκεισθαι. Negligo alia. Constat verbo iusta compositio, et probanti ratio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀνὴρ Τεγεάτης) Hoc satis. Plutarcho Χίλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. F., fide Codicis Bodleiani: Polyaeo Χίλιος lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλων et Χίλων atque aliis. Post pauca [lin. 4 seq.] τῶν ἐφόρων ἐπύθετο postulant schedae. WESS.

3. Χίλιος οὐνόματι, ἀνὴρ Τεγεάτης) In Plutarchi Them. p. 114. F. legere etiam licet Χίλιον τὸν Ἀρκάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur T. II. pag. 871. F. Χίλιος, et pag. 872. A. ubi acerbē, εἰ δέ τι, ait, κατέσχευε οἰκίον ἐν Τεγέῃ πρῶτον τὸν Χίλιον ἐκείνον, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιεγίνετο. Χίλιος est

in Polyae. V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἰθάρων ἐκύθητο πάν-
τα λόγον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
sâ voce ἴνα, quae ut a Med. sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit *Plutarch.* τοῦ δια-
τείχεσθαι οὐδὲν ὀφείλες ἴσθι Πελοποννήσῳ, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ
προσγίνωνται. Illud Polyaei, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλας
κλισιάδας ἀναπεπτιάται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλας κλισιάδας) Polyaei πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
stri ad praescriptum *Plutarch.* T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
τῷ ἀθίῳ λεῶ κλισιάδας ἀνοίγοντες: quae Philosophi et conplu-
ra alia Io. Iac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor.
cap. xvi, 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἕκαστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Vereor una cum Cl. de Pauw, ut haec *Herodotus* scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐκτίμ-
πουνσι? Non nego, quod *Galeus* ursit, esse in *Plutarchi* ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπι-
τρέψαντες probetur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et in Exemplo no-
stro, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in Edd.
ante *Schaeff.* et in Msstis. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut *Schulzius*, sic et ego ἐπιτρέψαν requi-
rebam, ubi alii ἐπιτρέψαντες, alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἕκαστον etc.) Eosdem memorat *Plutarch.*
in *Aristide* p. 325. Α. et *Tom.* II. p. 871. Ε. ubi ἐξῆλθον εἰς
Πλαταιὰς πινυτανοχόμοι Σπαρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἕκαστος
ἐπὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλωτας
ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum Lacedaemoniis militasse
τοὺς Εἰλωτας novimus ex *Thucyd.* IV. 80. V. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θυνόμεναι αἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θυνόμεναι ἐπὶ Κρότωνι

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum *territum* fuisse illo phaenomeno *Cleombrotum*, non profitetur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, *sacra*, quae hic memorantur, *adversus Persas* fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui *Peloponnesum* versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio *Peloponnesi*. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum *Peloponneso* capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, *Thessaliam* versus se recepit *Barbarorum* exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente *Peloponnesiis*. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt *Lacedaemonii* cum aliis *Peloponnesiis*, et summo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρίστειῳ) Memorat *Pausanias* Orestae tumulum, ῥαφον, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* infitiat, *Toxar.* c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρίστειον Μακκλίας; *Thucyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, εἶναι, οἱ πόλιν, οἱ δὲ τοῦ Πέρσας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant *Graecorum* hostes, ἐξείρους a *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostia*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρεστίῳ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρέστῃ: Orestes θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκადίας τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Ὀρέστιον τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλήσεται δὲ τῆς Φυγῆς ἐπωνυμιον, Ἀζῶσιν Ἀρκασίν τ' Ὀρέστιον πίδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὶ δ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Οἰκεῖν, Λυκαίου πλησίον σηκώματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλήσεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacadaemoniorum et Εἰλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, εἰόντας Σπαρτιήτας, ἐφύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτῶν, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacadaemonii οἱ περιόικοι, non εἰλωτες: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Εἰλωτες, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνεις dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῷ τῶν περιόικων τινές, καὶ τῶν νεοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περιόικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacadaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιουοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τοὺς ἐκ τῶν περιουοῦντων πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλιστα Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτονομῶς, Pausan.

III. p. 265. Qui περίοικοι, iidem dicebantur et Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοί. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων εὐθὺς ἰσθύνον ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγένετο ἡ ἔφοδος: quo loco οἱ ἐγγύτατα τῶν περιόικων sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon Έλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαντῶν Λακεδαιμονίων ἐγγὺς χιλίους, - - - αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τετρακοσίους: ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τὸ καθαροῦς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐάλας Σπαρτιάτης et Διυιάδας περίοικος: id est Λακεδαιμόνιος, ut eidem, praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercyllas autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀστυναῖος Xenophonti in Κύρου Ἀναβάσει, Neon est Λακωνικός, VII. p. 235, 31. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Perioecis Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχον τι βουλευμένους - - ἰς τὸ πρόσω παρίναι: et mox c. 13. ὥστε καὶ ὀλίγους σφέας ἀνθρώπους ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντός τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus consederat. Necessum enim non puto, διὰ παντός cum Reiskio in διάγοντος aut προϊόντος converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, διὰ παντός sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. τοὺς σοὺς δὲ πόνους χρεῖζω διὰ παντός ἀκούσαι, quod in scholiis δι' ὅλου, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγεῖλη πρόδρομος, ἄλλην etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλην, στρατιὴν etc. non adpono. Ἄλλην scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλην στρατιὴν scriptum oportuerit: quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

3. ἐβουλεύετο, θίλων, εἴ πως ταύτους πρῶτον ἔλοι) θίλων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβεύειτω θίλων, i. e. cupide. Θίλων sane cupiditatem et libentiam

quandam in Aeschyli fabulis ostentat saepe numero. Θείων δὲ τῶνδε πύσσαι λόγων, *cupide libenterque audiet*, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare ἰβουλεύετο θείων, *cupide consultabat*. WESS. — „Θείων suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIUS, Wesselingii Notam respiciens: „Quid vero est, inquit, ἰβουλεύετο θείων? Num potest μὴ θείων quisquam βουλεύεσθαι? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos, Schaefero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et θείων omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi ἰβουλεύετο θείων: quod perspecte videns H. Stephanus, verbo θείων cominatibus utrimque intercepto, sic ediderat: ἰβουλεύετο, θείων, εἴ πως etc. quam distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset, θείων τούτους πρῶτον ἰλῆν, ἰβουλεύετο εἴ πως etc. *cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret*. S.

5. ἢ δὲ ἵππος προελθοῦσα) Non ignoro Celeb. viri [Gronovii, προελθοῦσα defendentis,] in Portum Vallamque stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. WESS. — Praemisso equitatu erat in Vallae Latinis: et προελθ. corrigendum videri monuerat Portus in Lexic. ion. voce Κατιππάζεσθαι. S.

CAP. XV. 2. ἦλθε ἀγγελίη) ἦκε patrociniū inpe-
trat ex lib. VIII. 140. ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκε παρὰ βασιλῆος, et ex
observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo con-
gruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγελίη: et proxime, ἦλθε ἀγγελίη
πρόδρομος. Euripides Androm. vs. 79. ἦλθεν φάτις. Iunge Ra-
phelium in Epist. ad Galat. c. 3, 23. WESS. — At non
ἦλθε h. l. dederat Aldus, sed ἦκε, quemadmodum in Var.
Lect. recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δικελίης) Sic Iones; reliqui Δικελίης: [puto vo-
luisse, reliqui Graeci Δικελίης:] unde illorum [scil. Io-
nium] flexione Δικελίης ἀπείχεσθαι c. 73. [vide IX. 73 extr.]
Cur [lin. 6. et 8.] Τανύγρην et ἰς Σκῶλον dederim, ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον in Boeotiam *Polyaen.* *Strategem.* II. 1, 11. ostendet; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφενδαλίαν) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haerere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγησίλαος δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον - - διήλθε: absurdam nobis lectionem ex *Mss*is vulgavit *Maasvicius*: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέρας δύο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio huic in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν α. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἡμέραι ὁδὸν ἐν μιᾷ κατκύνσας - - ἔφθασεν ὑπερβάς τὸ κατὰ Σκῶλον σταυρώμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων - - ἔκλειπεν τοὺς χώρους, οὐκ ἐκ κατὰ ἔχθος αὐτίαν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἐρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris οὐ τι [lin. 9.] debuit, quod idem ae οὐ vel οὐχί aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἐρυθρίων) Ab Erythris. τῆς Βιωτίας ἐς Ἐρυθράς c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* *Aristid.* p. 325. π. τῶν βαρβαρῶν τῆς στρατοπέδου παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεπιταμένης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμμένον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμένον, reliquisset. Illud autem τείχος τετραγώνου, cuius singula latera denum erant stadiorum, [lin. 17.] inpedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμένον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

In *εταμίειον* mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo *εταμίειον* efferri voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis *παῖς* et *κατίειναι* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φεύνωνος) Constitunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis. exposcere τοὺς μηδίσαντας, in primis Τιμηγεσίδην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖλος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνθραπίος, Ἀγαθῖνος, Φιλῖνος, Ἀρχῖνος, Εὐκαλῖνος, Χαρωπίος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. P. Μαρδόνιον εἰστίεσι μετὰ τῶν ἄλλων πεντήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φεύνωνος, ὃν ὦπτιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνᾷτῃ μεγάλῳς πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλῳς, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διέξασθαι μεγάλῳσι. VALCK.

20. παρεσκευασμένος μεγάλῳς) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὔταμνος, in Msttis Αἵταμνος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλίνειαι) Non prorsus damnabile [καὶ σφεας] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλινῆναι sive κλινθῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διαπινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνειαι lin. 6. penacute pingitur in ed. Wess. et superioribus; rectius κλῖναι ed. Schaeff. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notatione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

23. ἀμύχανον ἀποτρέφει) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χριῶν διαφυγεῖν, οὐδὲ προορωμένους. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

(Ibid. αὐτὴν ἀποτρέφει ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Aelianο περι Προνοίας apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφυγεῖ: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obscuro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνδρῶν, sive ἀνθρώπων, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐμπαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας αἰμαθῆς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὗτοι οὐκ ἐκόντες) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ἄτε μῆδιζοντες μεγάλως, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφόδρα dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφόδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 39. οἱ γὰρ Θηβαῖοι, αἵτις μηδίζοντας μεγάλως. *Portus* plura conduxit. *WESS.* — Consentiant tamen in σφόδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* μεγάλως arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, μῦνοι δὲ Φωκῆες οὐ συντίβαλον, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφόδρα (sive μεγάλως) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercitur oratio. Saltem ἐμῆδισαν μὲν γὰρ expectasses, et dein οὐκ ἐκόντες δὲ, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eosdem tamen dicat σφόδρα aut μεγάλως *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. *S.*

8. Rectius *Hermocycles* dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκιμώτατος, quam δυνατώτατος in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] optime restituit ἐκλευσέσθεις ἐκ' ἰωῦτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἵζεσθαι, seorsim sedere. *VALCK.*

10. ἐπ' ἰωῦτῶν) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. οἰκῶμεν ἐπ' ἡμῶν αὐτῶν, habitemus seorsum; et IX. 37. εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἰωῦτῶν μάντιν. *WESS.*

19. ἄνδρα πάντα τινά) Iustior ordo; qualis c. 88. ἐπιθήσθαι γὰρ οἱ πάντα τινά οἶετο, et multifariam. "Ἡμεῖς παρέχοντας [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἢ περιπερεύοντας; imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. Περιπερεύσθαι *Graeciae* est recentioris et *Cilicium* dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere* *Ling.* *Hellenist.* p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empiric.* lib. I. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. *WESS.*

CAP. XVIII. 1. Ὁ μὲν δ') Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. *VALCK.* — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in Med. ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι ἔστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἔστησαν blandientur. *Euripides* *Orest.* vs. 1460. Ὡς κάπροι δ' ὀρίστεροι Γυναικὸς ἀντίοι σταθίντις. Ferre autem minime queo, πάντα συστρέψαντες mutari. *Conglobarunt se* Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστραφίντις εἰς ἑκὼν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. συστρέφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρέψαντες ἰωῦτούς: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἰ τι ἀλκῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit εἰ ἀλκῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in *piarg. Steph.*, εἰ τι ἀλκῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cur hoc praeferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλκῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλκῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερσάντων τῶν ἱρῶν) Frustra τῶν ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graevius* in *Suetonii* *Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερσῖ. Noster c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἐκαλλίρει --- οὔτε αὐτοῖς Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱερά: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὡς οὐκ ἐκαλλίρῃσι. Docte super verbo *Scholias* in *Gregor. Nazianz.* *Stelit.* II. p. 87. Sequens ἱερά ποιήσαντες [lin. 7.] consimile habet ἢ θυσίην τις δημοτικῇ ποιήται lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἱερομένη. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὡς --- ἀπίκοντο --- εἰς Ἐρυθραί) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor. Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 103, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hñc vocat *Μαστιριον*, illum inquit *Herod.* Ἑλλανες *Μακίστιον* καλίουσι: ibi dabunt forsā et alii Codices *Μακίστιον*, ut est in *Arch.* teste *Galeo*, et in marg. *Steph.* VALCK. [Vide *Var. Lect.*] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *μάκιστος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μαστιριον* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* I. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δίκεσθαι* μούνοι, ἔχοντι etc.) Haec ita nexuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpunctione post *δίκεσθαι*. Soli *Megarenses* equitum inpressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. E. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [*lin.* 11.] cur *πίμψητε* et *πιεζέμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πίμψητε* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XXII. 6. *προίχων τῶν ἄλλων*) Prae aliis emiens in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, praee aliis longius provectus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praeeuntem, equum Poëta *Iliad.* Ψ'. vs. 453. ἵππον ἀρπυγεία προΐχοντα dixit. Inspice *Eustathium*, *προελκύνοντα* explicantem, p. 1305, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. ἵσταται ὀρθός καὶ ἀποσεύεται) Ut lib. VII. c. 88. *equus* σταῖς ὀρθός ἀποσεύατο τὸν Φερνύχην. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasm.* V. 19. Talis equus *Platoni* obversabatur in *Gorgia* p. 484. A., cui φύσιν ἱκανὴν ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαβήξας, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex 'Il. ζ'. 507. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος - - Δεσμὸν ἀποβήξας θείης πεδίοιο κροαίων: ubi legebatur olim Δεσμὸν διαβήξας, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis *καίει* ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex *Arch. Cod.* fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat *Galeus*; idque pretiosissimum *εὔρημα* iudicat *Gronovius*. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec *Plutarchi* in *Arist.* p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στύραι καίων τις ἀνεῖλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum *εὔρημα* viri *Celeb.*, meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit *Arch.*, a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est *Galeus*, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae *Masistium* undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id *Nostri Plutarchique* pictura et *Heliodori* in primis *Aethiop.* lib. IX. p. 431. commonstrat. Quid multa? *Plutarchum* audiamus, cui auscultare noluerunt, in *Aristid.* p. 327. β. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στύραι καίων τις ἀνεῖλεν: hunc quidem *Masistium*, qua oculum *galea* ostendebat, hastili *iaculi* percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπόθεισαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπόθεισαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, *Porti* doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, *absentis desiderio tacti* fuerunt. De *Cambyse* lib. III. 36. ἐπόθεισέ τι δὴ τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento *Gronoviano* ἐπύθεισαν, quod valde metuo ut *Graecae* habeatur monetae, et unquam *intra mare Ionium et Thessaliam*, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. *Homerus* *Iliad.* Ψ'. vs. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντας. Mox [*lin.* 6.] ἰθὺς θεί, uti eadem exempla, *Ionicae* consuetudinis est, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) *Elisam* a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in *An-*

glicanis invenit Ios. *Wasse*: vid. ad *Thucyd.* [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a *Valla* lectam vidit *Koenius*; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τέλεια προστελούνοντας τοὺς ἰππίας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τέλεια. Inter varios significatus vocis τέλεις *Eustathius* ad 'Ιλ. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων. ex *Herod.* IX. c. 41. excitat *Thom. M.* in *Τέλην*. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλεια καὶ παντοίως προσβάλλοντες. Vid. Ios. *Wasse* ad *Thucyd.* II. 81. *VALCK.*

7. οὐκίτι οἱ ἱππῶται ὑπέρμεινον) Sic voluisse *Gronovius* significavit. Poëta *Iliad.* O'. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέρμειναν Ἀδελφίς: crebroque alii. *WESS.* — Vocem οὐκίτι, in *Aldina* editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit *H. Stephanus*: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque *Valla* expresserat, non amplius perstitere equites. *S.*

9. ἀποστήσαντες ὦν) Vir doctus [*Reiskius*] scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀποουστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰαυτούς, idem erit ac ἀποστάντες, quae *Abreschii* quoque mens. *Diodorus* I. 56. οἱ δὲ Σισύωσις ἀποστήσας τὰ πλήρη etc. *WESS.* — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἰλαύνοντες et προστελούνοντας vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. *S.*

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποίησαντο Μασιστοῦ etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem *Masistii*, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed χείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπαζύγια, hinc, opinor, attigit *Plutarch.* in *Arist.* p. 327. c. *VALCK.* — Luctum barbaricum super *Masistio* hinc et ex *Plutarchi Arist.* p. 327. descripsit *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. II. 206. et *Perizon.* ad *Aeliani Var.* VII. 8. *WESS.*

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἶναι καὶ ταῦτα ἐποίηον). Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egrebimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in *Notia*] *Clar. Gronov.* reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἶναι καὶ ταῦτα ἐποίηον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἐφείτεον θινεσόμενοι Μασίστιον. Τῶνδε, id est μεγάλους εἶναι καὶ κάλλους: ταῦτα ἐποίηον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκώμην.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In Homeri 'D. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμὼν ὡς Ἀχαιοῖν, Οἱ καὶ θήσαντο θυὴν καὶ εἶδος ἀγνόν' Ἐκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. d. conf. p. 273. c. d. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τοῦτον δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δ. Sententiam commodè Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe caussa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες τὰς τὰξιν etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέμνημαι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, coniunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Τριᾶς etc.) Ductus itineris praeter Hysias in agrum Plataeensem ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νυσιῶν πλησίον in Plat. Aristid. p. 325. x. praeclare integravit, heroem Androcratem eiusque sanum docte illustrans. WESS.

17. τιμίντος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρώων: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. Mox [CAP. xxvi. 2.] redibit ex Codd. λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra morem πολλῶν ὠθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ -- ἐγίνετο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσίων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἐκείνοι boni codices αὐτοὶ ἐκείνοι, sicuti αὐτὸς ἕκαστος III. 82. et αὐτὰ ἕκαστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιούμεθα ταύτης τῆς τάξεως. Namque sic Tegeatae postea [L. 36.] ἀξιονόμοι εἰμὲν Ἀθην. ταύτην τὴν τάξιν ἔχιν: et Athenienses, c. 27. ἀρ' οὐ δὲ καιοὶ εἰμὲν ἔχιν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τρυιάταις περὶ τάξεως ἴσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδικαίειν γὰρ αὐτῶν ἐκαστ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἑκατέρωθεν ἔχουσιν τὸ ἕτερον κέρασιν. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖος δὲ τὴν αἰτίαν περὶ ταύτης ἐρίσαντες ἤξιον, ὥσπερ αἱ Λακεδαιμονίαι τὸ θεῖον ἔχοντων κέρας, αὐτοὶ τὸ εὐώνυμον ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερόν et εὐώνυμον, sic per εὐφημισμὸν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κέρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 53 seq. S.

8. τὸ παλαιδὸν) Anceps electio est. Scriptor τὸ παλαιδὸν deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73; τὸ παλαιδὸν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratus. WESS. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74.; ibi Herodoteum τὸ πάλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιδὸν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπὶ τε Ἡρακλείδαι ἐπειρῶντο) ἐπὶ τε plenius, et plane Ἰακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπὶ τε pro nudo ἐπὶ: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1115, 33.) non agitur, sed de ionico εἶπεν et ἔπειπεν, pro communi ἔλα vel ἔπειτα. S.

14 seqq. τότε ὡν λόγος ἄλλον ἀγορεύσασθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἐνδὲς ἐτῶν ἑκατὸν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχέμος δὲ Ἡερόπου τοῦ Φηγέος: ultimo nomini Κηφέος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἑκατόν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατῆναι τοὺς Ἡρακλείδας εἰς Πελοπόννησον ἐνδὲς ἐτῶν πεντήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echēmus, qui Hyllum ex provocatione deiēcit, Ἀερόφιλιος, perperam Φηγέος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφεύς, Cephēus, apud Pausan. VIII. 4. Quod quā-

dem libroriorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. WESS.

40. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους.) Maluit *δυνατότερον* *Pavius*, ut αἰτιωσιότεροι antea, et postea c. 28. αἰτιωσιότερους εἶναι ἔχειν τὸ κέρως ἥπερ Ἀθηναίους. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρώτερον loco στιβαροῦ in *Apollon. Rh.* III. 1056. Δυνατότερον ἀντὶ δικαιοσύνης *Diodor.* XIII. 30., ἀλλοτριώτερος *Musa* III. 119., nec fuit magnum Animadversorem in *Athen.* XIII. 1. WESS. — Superlativum pro comparativo positum notavit *Casaub.* l. c. ad *Athen.* XIII. pag. 558. a. quo genere enallages *Noter*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἢ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μᾶλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμῶς δίκαιον ἔχειν, καὶ δικαιοτέρων ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνδοκον τήνδε μάχης εἶναι --- ἀλλ' οὐ λόγων.) Apud *Plutarch.* T. I. pag. 326. b. ἤκομεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμαχοῦσι στασιάζοντες, ἀλλὰ μαχόμενοι τοῖς πολέμοις. Hic σύνδοκον aiunt μάχης εἶναι συλλεγῆναι, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii* XXXII. 34. *Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis* *Diodori* T. II. pag. 638, 66. πρόκειται ἀγὼν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis* *Eteocles* *Phoen.* vs. 591. Μῆντε, οὐ λόγων ἀγὼν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἀγὼν, καιρός et ἔργον, monstrat *Agesilai* laudator p. 78., cui dicitur ille καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων, ἔνθα ποιεῖν καιρός, ἀλλὰ δὲ, ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, γνώμῃ δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον: quae sophistam multo magis decent quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. VALCK.

[4. προβῆκε παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν τὰ ἑκατέρωσι --- κατεργασταί.) Quod ait προβῆκε λέγειν etc., id nec *Vallae* latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, adcurate reddunt. Namque *Tegeatarum* dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed *Tegeatarum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam *Tegeatarum* dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiorumque praeclare facta. S.]

5 seqq. ἀνάρχαιος ἡμῶν ἔχει δηλοῦναι etc.) Laudabilis, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch. de Herod. Malign.* p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τε ἀμειψέμεναι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας πρᾶξιόντα προΐειν, ταφάς τε Ἡεροποννήσιον τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πετόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 51. et seqq., in *Aristidae* *Panathen.* pag. 201. etc. in *Ἐπιταφίᾳ* etiam λόγος, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἐξαυτῶν ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius λόγος *Ἐπιταφ.* p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέτει τὰ ἰσίων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνελίσθαι τε τοὺς νεκροὺς φάμεν) Latina [quae intacta *Wess. h. l.* reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant, et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνελίσθαι τοὺς τελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναίρεσις *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in *Ἐπιταφ.* p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν Athenienses in τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῃ, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίῃ) Auctor Orationis inter *Lysiacas* secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῃ: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἰσθμῷ Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίῃ καὶ τῆς ἱερῆς ἐπιμελήσεται μυστηρίους. Lex fuit Solonis, teste *Andocide* de *Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* Eleusin, cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram. Gem.* c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Ediſſio. appropinquabit Herodoti manum, iſ 'Αμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶνδας, eiectis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθνήσκειας, quae variorum nobis pepererunt coniecturas. VALCK.

19. iſ 'Αμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶνδας. Edebatur Aldi exempli, τὰς 'Αμαζονίδας, τὰς ἀποθνήσκειας, τὰς ἀπὸ Θερμῶνδας: quorum ad τὰς ἀποθνήσκειας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αὐθιγὰς, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθνήσκειας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς 'Αμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶνδας τὰς ἐπὶ Θερμῶνδας. Aliud sectatus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εὐ δὲ καὶ ἔχει ἡμῶν. (κατὰ) τὰς ἀποθνήσκειας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) iſ τὰς 'Αμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν. Quin et in thesauris fastorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit coniecturam aliam, quem ibi legi malim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθνήσκειας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim eum Galeo τὰς ἀποθνήσκειας in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei membranis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiae certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bibliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθνήσκειας non habuisse, licet. [Vide Kar. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.] Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natus scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμῶν. vocibus. WESS.

21. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς χρόνοις) Τρωϊκοῖς non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. WESS.

21 seq. Ista, αὐ γὰρ τι προὐχέει (αὐτῶν ἐπισημῆσθαι) explanavit A. Dounaeus in Demosth. p. 29. VALCK. — Respondet fere Latinerum nihil promouet. Οὐ γὰρ προὐχέει, pro-

prie non praestat, non melius est, i. e. nil iuvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἄγαθόν: et πλέον τι ποιεῖν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προὔργου (et προὔργιαίτερον) ἰστί. S.

26. ὥσπερ ἰστί) Corrigit Abreschius ὥσπερ ἰστί, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] Μαραθῶνι sine praepositione (ad Aristophanis Acharn. vs. 697. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι et ἴστα Μαραθῶνι μὲν δὲ ἡμῖν, exemplum) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου) Campus Marathoëus praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo c. Leocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μέγα φρονεῖντες, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ταύτης ἄξια πράττειν. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττει, καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. De Aeschylo morti vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, Φαμὲν Μαραθῶνι μόνου προκινδυνῆσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critiae designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τροπαίον. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. vs. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. f. ταῦτ', inquit, ἦδον οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

31. ἐνικήσαμεν ἔθνη ἕξ τε καὶ τισσιράκοντα) Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere τάξις εἶναι στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πελεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. b. WESS.

35. ἵνα δοκίῃ) Scribendum arbitror ἵν' ἂν δοκίῃ: vel ἵνα δοκίει: iungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. [Vide Var. Lect.] In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. b. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρεῖται τόπος, οὐδὲ δίδωσιν ἢ δ' ἂν ὑμῖς ἡμῖν τάξιν ἀποδῶτε, πειρασόμεθα κοσμοῦντες καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχύνειν τοὺς προηγωνισμένους ἀγῶνας. Apud

eundem T. II. pag. 208. D. Agesilaus, δειξω, inquit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιδεικνύουσι. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἕλλάνων) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In septenis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatis stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σοὶ εὔροντο -- ἰσθάναι Ποτιδαίων etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

28. Παλις οἱ ἐν Κεφαλληνίῃ) Iustissime. Laurentii Pallenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλη, cives Thucydid. Παλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλις, Ionibus Παλις. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias. catalogo Graecorum, contra Marodonium ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τρεῖς τι μυριάδες etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 38700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψιλοὶ memorantur cum Spartiatis missi Helotes 35000, tum ceterorum Graecorum ψιλοὶ 34500. hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θισπίων τοῖσι παρικοῖσι ἐκπληροῦντο αἱ ἑνδεκα μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμπας ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκα: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πενήνην, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 32.] illic βαρβάρων ἦσαν τριήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas fuisse. Noster suspicatur πέντε μυριάδες. Nostro loco memoratis ὁπλίταις 38700. ego quidem in capite superiori memoratis non reperiō, verum duntaxat 29700. Utrum in Aegimetarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιῶσιν ἰμαχέεοντο ἐναντία Μακεδονίῳ τε καὶ Μήδῳ, quorum nulla fit in hac Herodoti recensione mentio, Κεῖσι, καὶ Μήλοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κύνιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὅπλιτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt *Herodotei* libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἰς περὶ ἕκαστον ἐὼν ἄνδρα, πεντακόσιοι etc.) *Unus fere circa quemque virum, fuisse* 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, *unus circa quemque virum*, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὀπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]

13. καὶ ἰνία χεῖρας) Utrum scribarum socordia, an aliā culpā, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψαλῶν praescriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψαλὸς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλα δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente *Salmasio* ad *Fl. Vopisci* Aurel. c. 7., insons erit. Revēra hi *Thespienses* in levi erant armatura, οὐκ ἢ ὅπλοις, quales in *Heliodori* Aeth. IX. p. 428. *Pausanias* illos ὅσον τῶν ὀπλων τῇ συνῇ καὶ ὄφει lib. IV. 29., hos *Polybius* crebro τὰ βαρὺ τῶν ὀπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad *Diodor.* XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς αἱ περὶ κηδεύσαν Μασιόνιον) Cum *Masiatii* mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικηδεύσαν, Porto non intellectum, omissum in *H. Stephan.* Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπὲ. In *Thucyd.* II. 61. ἀπυλγήσαντας recte πανταμίονος

ἀλλοίῳ e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in 'Αποπειρόνῃκας' 'Αποικραιπάλισμίνος' 'Απομηνίσας' et in 'Αποσπουδάξιν: horum primum 'Αποπειρόνῃκας ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπειροβάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, 'Απειροβῆς πᾶς, ἱεροβῆς δ' εὐδὲς ἔτι, apud Stobaeum p. 212, 50., in cuius p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποξῆσαι Πρώτιστον, ἀφουβρίσαι τ' [·] ἀπαθήσαντα δὲ Σκληρὸν γινέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ὃ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατώτατον) Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ὃ, τι μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniectio? Alioqui τὸ δυνατώτατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. 'Αμπρακίτης) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῆται, aliorum Μαιῶται ac Μαιῶτις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in 'Αμβρακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisent. WESS.

25. ἀλλὰ τινες αὐτίων) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτίων καὶ τὰ Ἑλλήνων πῆθον. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτίων interposito *pupeto* distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Παρνησὸν κατειλημμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνησοῦ ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὁρμώμενοι ἔφερον τε καὶ ἤγον τῇ Μακεδονίᾳ στρατιήν. Praestiterit et hoc loco una litera minus scripsisse κατειλημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥστερ ἐμβασιθεύει τοῖς Πλαταιικοῖς ὁμολογεῖ καὶ Φωκίας παραγενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Παρνησὸν κατειλημμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατειλημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἐπεὶ τε γὰρ κατειλήθησαν Phocenses ἐς τὸν Παρνησόν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπειροβαμένους, κα-

τυλιζομένους, et ἀτυλιζομένους, κατυλιζομένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. εἴ τι Ἑρμοτύβης etc.) De his lib. II. 164. οἱ δὲ μάχῃσι αὐτῶν καλῶνται μὲν Καλασίρις τε καὶ Ἑρμοτύβης. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, iunctis verbis καλοῖμα μαχαιοφ. S.

15. ὥς δὲ ἐπεικάζει) Dubitabam in *Diss. Herodot.*, hocine; an pristinum ἀπεικάζει, amplecterer? Gaussā ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπεικάζει, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranis: *Aeschyl. Choëph.* 976. εἰλοῖ τε καὶ κῦν, ὥς ἐπεικάζει παῖς: et *Supplic.* vs. 252. καὶ τὰλλα πολλὰ ἐπεικάζει δίκαιον ἦν. *Sophocles Oed. Colon.* vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὥς ἐπεικάζει, βρύων Δάφνης: namque sic Mesti, H. Stephano notante. Eadem in fabula vs. 147. δυσαίων, μακραίων τ' ἔθ', ὥς ἐπεικάζει. In *Trachin.* tamen vs. 144. Πεπυσμένη μὲν, ὥς ἀπεικάζει, παῖς, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἐστὶ ab *Arch.* legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, *Diodorum* XL 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένεας τοῦ Ἰαμιδῶν Κλυτιάδην) F. Ursinus, vir doctissimus, ad *Ciceron. Divin. lib.* I. 41. τοῦ Ἰαμιδῶν καὶ Κλυτιάδων. citat; haud scio unde. *Cicero* ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellentē auxilio: *Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicias nobilitate praestantes.* Iam si Tisamenus fuerit *Clytiades* et τῶν Ἰαμιδῶν, quemadmodum apud *Pausan.* lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex *Clytiadis*. Vide sis *Pet. Victorium* Var. Lect. XIII. 15. et *P. Leopardum* Emend. IV. 18.; neque *λεωσφίτερον* [lin. 6.] praetervide, h. e. πολήτην σφίτερον, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λέω σφίτερον, alii componunt *Hesychii* λεωσφίτες ἢ λεωσφίτης, παντιδῶς ἐλεωσφηνόμενος, quae, modo λέως Ionibus et *Hippocrati* de *Galen* et

Erotiani opinione fuerit παντελώς, aliorum pertinebunt: WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμίδων etc.) Quum Elis in Peloponneso familias duas certas habuerit, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes, ut scribit Cicero de Divin. l. 41., Tisamenum ἰόντα Ἠλείων, καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων, meo quidem arbitratu dicere non potuit Herodotus. Κλυτιάδην: ut miser, de Clytidis et Iamidis agenti Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc Herodoti locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμίδων, ascribi potuit a lectore, ὃ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδην. Sed Iamidam fuisse Tisamenum liquet ex Pausan. III. p. 232.; qui, Herodotum in his sequutus, Τισαμενῶ, αἶτ, ὄντι Ἠλείω τῶν Ἰαμίδων, λόγιον ἔχοντο: memorans item IV. p. 317. Ἐμμαντὲν ὄντα Ἠλείω τῶν Ἰαμίδων: VI. p. 454. Thrasybulum ex eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum τοῦ Κλυτιάδων γένους. Infra Herodoto, c. 37., Graecum vatem secum habuisse dicitur Mardonius Hegesistratum, ἀνδρα Ἠλείω τε καὶ τῶν Τιλλιαδίων ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τιλλιαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαι ubi memorantur Philostrate de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse Kühnium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. μαντινομίῃ περὶ γόρου) Suspectum videri poterat vocab. γόρου: mirum certe, quod de prole consulenti Tisameno nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel Pythiae vel personato placuit Apollini, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ τὴν πάλαισμα ἔδραμι etc.) Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertis superaturus Hieronymum Andrium, Pausania testificante lib. III. 11. Vallae in his lapsum indicavit Pavius, correxit Gronovius. παρὰ in talibus excludere, ex G. Budaei praecepto, Casaubonus ad Strabon. X. p. 700. [p. 456.] docuit; quod Palmerium, nimium hic anxium, videtur (Exercit. ad Graec. Auctor. p. 40.) latuisse. Recce tibi Demosth. in Aristocrat. pag. 331. Ed. Tayl. Κίμονα - - παρὰ τρεῖς μὲν αἰφύκην ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιώσαι: tribus exceptis calculis, ne capite lucret, Cimonem dimiserunt. Acconmodatissime, neque fugit doctissimum Berglerum, Dio

Chrysostr. Or. IX. p. 141. D. ὥστε, ἴφθι, παρ' ἐν μόνον βῆμα εὐδαίμων γίγνομαι: uno gradu, quominus beatus censeare, vinceris. WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ adhibuerunt Isaeus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. παρὰ τίτταρας ψήφους μετίσχει τῆς πόλεως, hic c. Aristocr. p. 436., Κίμωνι - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκον ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόνοι ψῆφοι διήνεγκον τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. Herodoti Tisamenus Olympiaceam quintertii palmam reportasset, nisi luctà fuisset ab Andrio Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλασμα, unā luctà exceptā. Herodotea Pausanias explanavit p. 232., cuius verba huc commodè retulit Palmerius, frustra dubitans de loci integritate, quem non male Portus tractavit. VALCK. — Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervulgata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto minuto momento. S.

16. ἡγμένα τῶν πολεμίων) In Vallae correctis Latinis, dux bellicorum certaminum, adseito ex praegressis ἀγῶνων vocabulo: id si nolueris, ἡγμένα τῶν πολεμίων, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc Reiskius praeoptavit. WESS.

18. ἀντίμα) Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, Vallae minus intellectum, recte iam ceperat Portus: ab Herodoto transsumsit Dion Cass. apud Suidam in Ἀντίμων. Dionis enim esse locum monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀνατιμῶν τε καὶ ἀποσπινύων ἱαντόν. Idem illud frequentius dicebatur ἐπιτιμῶν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 84. VALCK.

21. δεινὰ ἱποειῦντο) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλειόνων καὶ δεινὰ ποιεῦντων: et VII. 1, 5. πολλῶ δεινότερα ἱποίει. Quare videndum ne et h. l. ἱποίει potuerit ferri, et hoc ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσαν τῆς χρημοσύνης) Χρημοσύνην interpretantur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphicis vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxilii quoque eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita Heraclitae philosophiae quid κόρος καὶ χρημοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter *Philo Iud.* explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus *Mangeius*. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in *Lex. crit.*, citans etiam *Plutarchi* libellum de *El delphico* c. 9. (T. IX. ed. *Hutten* p. 229.) monensque *desiderium* etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνην, ut apud *Poëtam* μαντοσύνην, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρτιῆται, ἰδόντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S.

24. καταλινει μετιόντες) μετιόντες, de sua pertinacia remittentes, ex opinione *Porti*. Malui, Codicibus monstrantibus, μετιόντες, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat *elar*. *Abreschii* coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἔφη, ἔτι ἀρκεσθαι) Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφὸν ἑωῦτοῦ (Ὑλιν) Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μαρτυρούμενον Λυσάνδρῳ in praelio ad Aegros flumen, nepotem *Tisameni*, *Pausan.* III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero Ἀγίαν τὸν ἡγούμενόν τινος *Timaens* Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Ruhrkenius* iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὗτος ἐμμέτρο Μελάμποδα, ὡς εἰκάζεται, βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν αἰτεόμενος) *Melampoda Tisamenus* *Herodoto* dici non potuit imitatus βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν αἰτεόμενος, sed αἰτεόμενον, quod *Reiskio* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius *Nostrum* suspicabatur, βασιλικήν δὲ ἀντὶ πολιτικῆς αἰτεόμενον. VALCK. — Αἰτεόμενος cupidissime docti *Viri Reiskius* et *Pavius* αἰτεόμενον reformant, quippe *Tisamenum* spectans, *Lacedaemoniorum* ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκόσαι βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν, αἰτεόμενος, ut regnum et ius civitatis conparem, rogans, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius *Spartanae* civitatis quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivorum*: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a *Viro* doctissimo, quum verum praecolare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisse.

Ἐμπίετο Μελάμποδα αἰεδμυνοῦ, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μισθῶ τῶν δυοῖν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γίνεσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῇ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μόνους δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuerē civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μισσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῷ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatā Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμῃ, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inedit, Laconic. c. 11. τίταρτον δὲ ἡγωνίσατο Tisamenus πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν εἰλωτῶν. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίου Ἰθώμην ἀποστήσας. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθαῖς, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαυῖς. At illorum Αἰθαῖα, Aethaea, oppidum, Ethnicographo auctore, non Αἴθιος. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν εἰλωτῶν. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ἐρῶν ὁπόσα ἐντὸς ἐστὶν Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Messeniis, c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae voces ἐξ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statueretur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῷ, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμην nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, ἐν Ἰθώμῃ scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτηγίων) Ineptus interpres in Spartiatarum lunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plateas ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 3. ἐχρίετο perperam mutabatur. Ἐχρίετο numero multitudinis est, sicuti ἐκρίετο VIII. 113.

παρηγορία V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata. WESS.

4. Ἡγείστρατον, ἄνδρα Ἡλείον) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀρκαδικὸν μάντιν Plutarcho dici T. II. p. 479. B., quem Elide ortum et Telliae vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πεισόμενος πολλὰ) Pristinum πησόμενος non abieci-
ciebam in Diss. Herodot. ob Aeschyli versum, πρὸς κίντρα
μὴ λάττιζι, μὴ πῆσας μογῆς, Agamemni. 1633. et πῆσασκε
Etymologi p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πησόμενος
ex πείσμενος scribarum saepe peccato progignitur. Exem-
pla in Heliodoro monstravi, nec repeto, hic meliores Codd.
secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσμαι passim
in probatis codicibus pro pervulgata πείσμαι reperiunda,
neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Var.*
Lect. et in Lexico Polyb. voce Πάσχω notavi. Certe a prisco
verbo πῆθω, unde est Aor. 2. ἔπαθον, et nomen πῆμα, legiti-
me πῆσμαι formatur. Conf. Etymol. M. p. 662, 15 seq. S.

10. ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηρόδετῳ) Ξύλον σιδηρόδετον, cui vatis
inserti innexique pedes, illustrat S. Petitus ad Leg. Attic.
lib. IV. 9. p. 461. et ad Act. Apostol. xvi, 24. Wetstenius
aliique. WESS. — Quà formà, quàve structurà fuerit
illud compedis genus, quod hic Herodotus dicit, non li-
quet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod
χοῖνιξ vulgo nominabatur, colligi ex Aristoph. Plut. 276 seq.
videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum:
sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso ταρσῶ, id est,
antere pede, manente talo, extricare homo reliquum
pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede con-
strictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de
Invent. II. 50. et ad Herenn. I. 13. Quam in partem Valla
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis
atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percommode,
nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde Gronov. (cuius interpre-
tatio a Wessel. repeti non debuerat) ut erat constrictus ner-
vis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic

Herodot. T. VI. P. II.

R

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24 seq. προσποιούμενος ξύλινον πίδα) *Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἄρκαδικὸς μάντις ἀναγκαίως πίδα ξύλινον προσποιήσατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκείου στερηθείς*: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιῶν. VALCK.

27. συγκεκρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem inciderat συγκεκρημένον, aut, eodem sensu, συγκεκρημένοι, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκεκρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quomunque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναικὸς, *benivolentiam erga mulierem*, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ἡρωϊκῆς τῆς Δημοκίδους, *indulgentiā adversus Democedem*. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἑρπυος) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδας idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρονται) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλὰς, *Capita quercus*, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thueyd. III. 24. Τρεῖς κεφαλὰς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. *Hermæum*, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἑρμαῖον ἐν Κερωνίᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος; Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου et

Anaximenis IV. Rerum Philippi, *Ephorique* lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Boeotiis ἐκ τοῦ μετὰ τοῖχου in Phocenses pugnasse. Quale vero id oppidum? Μετὰ τοῖχον nemo novit. Sit Μετὰ τοῖχον: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem *Ephori* lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκεύς, spectanti; memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) *Servos* qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat εἰκέτην, de eodem μηδὲ ὁρῶντες τὸν ἐμὸν ἄνθρωπον ἐν Πάμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad *S. Lucae* Evang. c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἄδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχον: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἥδη ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasis propria legiti potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχονεν βρώσις. Utitur *Herodoteis* Clar. Ti. *Hemsterhusius* ad *Lucian.* [Nigrin. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigi in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἔτι πλεῦν ἐγένετο τούτων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλέον ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτη ἐγγόνει ἡμέρῃ ἀντικατημένοις ἀλλήλοισι) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατημένοις ἥδη ἐγγόνεσθαι ὀκτώ. Paulo post *Mardonius* περιημένους τῇ ἔδρῃ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἔδρῃ, lib. V. c. 7. ubi notat *Wassens.* VALCK.

9. Ἀναξέυξαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* Thes. T. I. 1395. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξέυξης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξέυξαντας τὸ στρατόπεδον εἶναι ἐς τὸ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτον τοῖς ὑποζυγίοις, eundem parili forma τοῖς ἵπποις χόρτον.

Diodorus XVI. 41. *χρὸν κτήσι*; *Philo Iud.* Quod omnis Proß. Liber, p. 870. A. et *Heliodorus Aeth.* VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. *καὶ Θηβαίων γνώμη*) *Adi* ad cap. 2. *Calliopes.* Putes ex præcedente consultatione, et *Artabazi* (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in *Graeciae* urbibus pullulasse proventum: qui quidem successit laetissimi *Philippi* *Macedonis* aevo, quando *Demosthenes* Or. pro *Coron.* p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, Φορὰν προδοτῶν, καὶ δωροδόκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων, συνίβη γενέσθαι* etc.; ubi Orator non diffitetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin *Herodoto* horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. *ἔτι πλείονας τῶν συλλελεγμένων*) *Nolo* tot *Codicibus*, *γίνεσθαι* exturbantibus, obluctari: par *Gronovii* consilium. *Auctius* autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in *Reiskii* quoque coniecturâ. [Nempe praeteritum *συλλελεγμένων*, quod *Reiskius* etiam ex coniect. commendaverat, vulgato olim *συλλεγομένων* praetulit *Vir doctiss.*] Quod ille autem ex *μηδὲ βιάζεσθαι* [lin. 25 seq.] fugit *μηδὲ ἰάζεσθαι*, neque *Graecorum* mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? *Mardonii*, nolentis τὰ σφάγια βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit *Interpres*, *Abreschio* plausore. *Atia* in re *Plutarchus* *Virt. Mulier.* p. 244. c. si δὲ μὴ, *χαίρειν ἔαν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι*. WESS. — *Commode Valla*, nec eis (scil. *extispiciis*) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda *Persarum*. S.

25 seq. *ἔαν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι*) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in *φράζεσθαι* censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, *μηδὲ φράζεσθαι*: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato *παράλληλισμῷ* duo prope modum *ισοδυναμοῦντα* hic quoque coniunxisset: τὰ σφάγια -- *ἔαν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι*. Ut extispicinam *Mardonius*, sic *Euripidis* *Theseus*, in *Hippol.* vs. 1058., τοὺς ὑπὲρ κἀρα-
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Poëta in *Stobaei* *Supplem.* (*Misc. Obs.* VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ *Χαίρειν* κελύων θίω *ἄτις προμνησίας*: sic enim legendum est. Ipsum illud *Herodoti* *χαίρειν ἔαν*, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὴν χαιρεῖν φράσαι τὸ μακρὴν φρονεῖν ἀπλοῦ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθαρίονται) Oblatum ex scriptis διαφθορεῦνται formā commendatur Ionicā, at locus illi in Musis nullus: quem enim occuparat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decedit. Stephano praeterea vix credibile sit, διαφθορεῖν Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide Var. Lect. Caeterum, si quis cum Wess. διαφθαρίονται praeoptaverit, neutiquam ei equidem obluctabor. Conf. Var. Lect. in lib. V. 51, 13. S.

18. ὡς περιεσόμενοι ἡμέας Ἑλλήνων) Quaerit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περιεσέσθαι fungatur? quo, citra caussam spreto, ὡς περιεσόμενοι ἡμέας Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum εὐκρινέα κρίεσθαι [lin. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Γλίσσαντος) Homerus Catal. vs. 11. Γλίσσαντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Sfatius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe aeute Γλισάς aut Γλισσάς, Γλισάντος aut Γλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτός προσήλατο) Arrisit προσήλατο Cod. Arch. eruditissimo Pavio; vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρόσω aut τὸ πρόσω primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 4. considera, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός: et III. 56. ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προσκόπτετο: neutrubi primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae: ἡ νύξ προήκοιεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τὸ τε

γὰρ πολὺ τῆς νυκτὸς πρέβη: Sallustii Ingurth. c. 21. ubi *plurimque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est *προελήλατο*: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτὸς, et *περὶ μέσας νύκτας*, vel *μεσοῦσης νυκτός*: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis *Plutarch*. T. I. p. 327. D. *Plato* T. III. p. 217. D. *διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν*. *Xenophon*. Ἑλλ. VII. p. 367, 15. *ἐκάθειδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας*. Deinceps narratum *Macedonis Alexandri*, *Graecis faventis*, *beneficium* respicit auctor *Epist.* 28. inter *Socrat.* p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis *Aristidi* dicentem facit *Alexandrum Plutarchus* in *Arist.* p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἄνθρωπος ἦκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. *πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα*. Nam τῶν Μήδων unde in postremam inmigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπόρρητα ποιεύμενος) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνῆται ἀπόρρητα ποιησάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπεα, dicta, *occuli*, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud *Dionysium* Ant. Rom. lib. III. p. 161. *ἰκετεύω δὲ ὑμᾶς ἀπόρρητα ποιήσασθαι*, rogo vos, ut ea *tacita habeatis*; quod priori propius. Aliis ἐν ἀπορήτῳ aut ἐν ἀπορήτοις ἐπισκῆψαι et γράψαι parili in negotio, uti *Appiani Iberic.* p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐθέλοισι ὁρᾶν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat *Galeus*, in censum venire nequit: ἐλοῖμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἐλευθέρης δεδωλωμένην οὐκ ἂν ἐλοῖμην ὁρᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χειρὸν ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra *Var. Lect.* temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐθέλοισι) ἔλοιμι Arch. S.

11. πάλα γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem *Cantenum* ferunt, margini *Aldinae* alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique *Mardonius*, si sacra addixisset, nec minus ipsi *Graeci*, ad quos *Alexandri oratio*. WESS.

14. Recte dedit Cl. *Γρονov*. κατὰ ῥώδῃκε γὰρ μὴ πλεῖνες

συλλεχθῆται: hoc enim moris est Herodotei, non συλλεγῆται: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆσαι. VALCK. — Καταβωδῆσαι, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. WESS.

20. Ad ista, δὲ Ἑλλήνων εἴνεκα οὕτω ἔργον παράβολον ἔργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγιστον εὐνοία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμέας μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.) Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minimè convenient. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πausανίαν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίσταται, --- ὡς ἀσθεῖα τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπωδουμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo-ne, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus Xerxem, ἐν ᾧ πλεόν διηγνηκαν Athenienses Λακεδαιμονίων ἐν ἅπασι τοῖς κινδύνους, ἢ κείνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδομένοισι ἡμῖν οἱ λόγοι γιγνῆσαι) Adstipulor Pausio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae, et orationis, ut cuius adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch. faciamus, [ἐπὶ τὸ εὐώνυμον scribente] caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦγε τοὺς Σπαρτιάτας, melius et ornatius ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοὺς Πέρσας futurum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Marodonium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

— Ἐπὶ τὸ ἐώνυμον significat in laevum cornu; ἐπὶ τοῦ ἐώνυμου, *versus laevum cornu*. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, *versus illum locum* ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐπαγλωμένῳ) Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἐπαγλωμένῳ praeferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [lin. 9.] καὶ τὰ ξὶν ἐκλείποντας ὑμῶς potius, quam στάσιν, censui. Τὰ ξὶν enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc commutantur hae voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. praetulerim nomen, in *Var. Lect.* declaravi. S.

15. μούνοισι Πέρσῃσι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχισθαι: utrumque hic ab Herodoto positum Koenius suspicabatur, βουλόμενοι μούνοισι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. H. Ἡρα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος. Ἐκτορι δίφ. Euripides Heraclid. vs. 808. ἰμοὶ μόνος μόνῳ Μάχην συνάψας, ἣ κτανὼν ἄγον λαβὼν τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἣ θανὼν ἰμοὶ Τιμᾶς πατρώους καὶ δέμους ἔχιν ἄφες. VALCK.

15 seq. ἄρτισι ἰόντες ποιεῖν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina haec interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quae de Spartanis sibi spoponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuncii Persici praeter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχισόμεθα) Laurentius *dimicemus*, id, quod rediit, vertens. Non sane Persae pro barbaris ἴσσι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμῖς δι' ἀμαχισόμεθα, et praeclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχισόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeatur. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Mysis verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἐκείδῃ οὐκ ὑμῖς ἤρκατε, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἐπιθεὶς ἡμῖς ἄρχομεν, *sed quoniam nos incipimus*: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχισόμεθα consequeretur, quam ἡμαχισόμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Lect.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἢ μὲν δοκτοί) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἢ μὲν δοκτέη: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] εἰ δὲ καὶ μὴ δοκτοί. VALCK. — *Mediceum* non laudo, Viro celeberr. [*Gronovip*] ἢ μὲν δοκτοί contra sermonis genium obtrudentem. WESS.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νίκη, *frigidā (i. e. vanā) victoriā*. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προσφίεσθαι ἄποροι) Ad nexum προσφίεσθαι ἔποροι, [quod *Aldus* dederat,] *ad pugnandum expediti*, adcommodati, utpote ex equis pugnantes, ἱπποτοξόται, atque ad hostes lacessendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφίεσθαι ἄποροι praebentes, quod de conflictu, quo eominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incessebant, ὡς ἱπποτοξόται, pariter ac Παρθαίων et Μήδων ἱπποτοξόται *Appiani* Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud *Plutarch.* in *Crass.* p. 558. v. WESS. — Ἄποροι, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit *Gronovius*. Lib. IV. c. 46. *Scythae* dicuntur ἄμαχοι τε καὶ ἄποροι προσμίσγειν. VALCK.

8-10. τὴν κρήνην τὴν Ταργαφὴν - - συνιτάραξαν καὶ συνέχωσαν) Respicit haec *Pausan.* lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἰτ, τὴν Ταργαφὴν Μαρδόνιος καὶ ἡ ἵππος συνέχεν ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχέαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχῶσαι dicitur *Herodoto* IV. 120. τὰ φρέατα καὶ ταῖς κρήνας συγχέων, *aggesta terra puteos et fontes obstruere*, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5 seq. ἀλλὰ γὰρ τούτων etc.) Aderit, quod quaerebat *Vir doctissimus*, [scil. dein τόδε μᾶλλον requisiverat *Reiskius*] si retracto tantum in primam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ τούτων τοιούτων ἰόντων μᾶλλον σφείας ἐλύπει: *alia enim - - magis ipsos angebant*: reddit enim nunc rationem paulo ante de Graecis ducibus dictorum, qui, exercitu aquā privato, et ab equitatu hostium infestato, συνε-

λέχονταν περὶ αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — *Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἰόντων, μάλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos agebant.* Praecessit συνιλέσθαι περὶ αὐτίων τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a *Porto* ex dialecto derivatum, cui simile nihil. *H. Stephano* propterea *Thes. T. II. p. 136o.* ὁπάωνες probantur, ad quem modum ὁπάων lib. V. c. 111. et in *Homero, Aeschilo, Euripide* atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, *Arch. liber*, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eamdem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto caussa idonea subest, cur *Herodotum*, qui (ut hoc uno utar) pro *Homericō Ποσειδάων* et *Ποσειδῶνος*, *Ποσειδίων* et *Ποσειδίωνος* dicit, non item, pro communi ὁπάων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνος, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπάων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιούμενοι) *Negativam* ex *Arch. Valla*, et *Vind.* valde laudat doctissimus *Th. Galeus*, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἦν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν *Μαρδόνιος*, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἦν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν *Μαρδ.* μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a *Schaefero* negativa particula visa est; quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. ὄνομα δὲ οἱ Ὠερόνη) In duodecim filiabus *Asopi* nulla *Oeroë* apud *Diodor.* IV. 72.; eandem *Apollodorus*; qui viginti *Asopo* dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. *Pausanias* vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περόνην τοῦ Ἀσώπου λέγουσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὄπλα) *Castra metati* fuerunt, sive, ut sequitur, ἱστρατοπεδεύοντο. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο ὄπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale *Dionysii Antiq.* lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδῆνης τίθενται τὰ ὄπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita *Diodoro* lib. XII. 66., quibus optima *Fr. Vigeri* adnotatio ad *Eusebii Praep. Evang.* lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ὄπλα, id est

ιστρατοπεδύναντο. Hoc sensu phrasin θίσθαι τὰ ὅπλα frequen-
tat inprimis Xenophon: Ἑλλ. V. p. 329, 40. ἔθεντο πρὸς τῇ
πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. ἔθεντο τὰ ὅπλα
κατὰ χώραν ἔθεν ἄρμητο. De vario huius locutionis signifi-
catu egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad
Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱρὸν,
Iunonis Cithaeroniae, Ἑραῖον saepe dictum in sequenti-
bus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu
ad τὸ Ἑραῖον converso εὐξάτο Κίθαιρυνίᾳ Ἑρᾷ καὶ θεοῖς ἄλλοις,
οἱ Πλαταιῖδα γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἑραῖον) περὶ τὸ ἱρὸν Vallae et
Arch. mera est παραδιόρθωσις. WESS. — Nisi mera libra-
riorum aberratio. S.

8. Ἀμομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 328. E. Amom-
pharetus, ἀνὴρ θυμοειδής καὶ φιλοκύνδυνος, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μά-
χην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείψειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτόθι μένων μετὰ
τῶν ἑαυτοῦ λοχητῶν ὑποστήσεται Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχηγέων τοῦ Πιτανητέων λόχου) Adstipulator Gro-
novio, et Herodoto λοχηγεῖν c. 21. usurpanti. Nec decerno
tamen λοχηγετέων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus
expellendum. Λοχηγέτην (qui vitiose in Onati fragmento
apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχέτας) usus non spernit,
nedum Sophoclis ἀρχηγεῖν, Strabonis plurimumque κνηγε-
τεῖν, Philonis Iud. ποδηγετεῖν: quibus adprime λοχηγετεῖν con-
venire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτα-
νητέων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης
λόχος αὐτοσχεδιαζέται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia
Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitanuten in Spar-
tanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum
in errore coniecerit, an τριβὺς φυλῇ Πιτάνη, qua de Hesy-
chius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte
tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne
Amompharetus fuerit Herodoto λοχηγέων τοῦ Πιτανητέων λό-
χου, an τοῦ Πιτανήτεω λόχου, si variant Codices, vix de-
cerni poterit: Πιτανήτεω Koenio placebat, quia paulo post
scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην: atque ita Thucydidēs, Hero-
dotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedae-
monii lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16.,
quaedam Meursius adiecit in Miscell. Lacon. p. 100. Μόρας
et Δόχους non distinguētis Meursii errorem corrigit H. Va-

les, cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex *Thucyd.* V. 68. in Schol. ad *Aristoph.* Lys. vs. 454. pro Νικηριτῶν scribi poterit nomen Σκιριτῶν: quod favet vulgatae apud *Herodot.* lectioni Πιτανητίων. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeterierit *Stephanus Byz.* nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit *Holstenius* ad *Stephanum*, et *Cellarius Geogr. Antiq.* T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cuius incolae Πιτανήτας (sive dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc *Herodoti* loco intelligi videtur, credibile est fuisse in *Lacedaemoniorum* exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανητίων λόχον et Πιτανήτην λόχον *Herodotus* dixit, cui manipulo *Amompharetus* fuerit praefectus. Iam, quod *Thucydides* diserte negat fuisse unquam apud *Lacedaemonios* Πιτανήτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse *Herodotum*. Potuerat etiam *Thucydides* aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex *Spartano* quodam quaerere, sit-ne in exercitu *Lacedaemoniorum* λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat *Spartanus*, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum *Herodotum*, quum scriberet *Amompharetum* ductorem fuisse manipuli *Pitanatarum*; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

14. κίνου ταῦτα νενωμένου) Excellenter schedae *Arch.*, atque ex vetere dialecto. *Hesychius*: Νένωται, ἐν νῷ ἔχει, ex *Sophocle*, cui *Etymologus* in Νένωται adscribit; ubi et hoc *Anacreontis*, ὁ δ' ἐν νῷ νενωμένος, sublimia animo agitans. Cognita et Nostri sunt αἰσῆας δὴ τούτους, — ἐνένωτο, τὸν χιμῶνα παρῆς etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα. ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐννώσας et ἐνενώτο contracta, an ex vetere νόω, unde νῶσαι ex Nostro *Eustath.* ad *Poët.* p. 1424, 31. [*Odyss.* p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus *Rich. Dawes* *Miscell. Critic.* p. 102. Negat sibi posse persuaderi, *Herodotum* verborum illorum formam talem in modum commutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ βώτας, ἀμβώσας, βωθήσας, προτβωθήσας, similibusque fiet? Νώσάμενος Callimachi est in Suida. Νώσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίην ΓΤΝΑ ΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δῖ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλήν. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίην ΓΤΝΑΙΚΑ ΝΩΣΑΣΘΑΙ δῖ κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

Ibid. ταῦτ' ἀναϊνομένου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναϊνομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, ταῦτα νενωμένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίην γυναῖκα νόσασθαι δῖ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείν, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribi poterit ἐννεωμένη: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται ἀμαρτίῃ αὐτῇ, γυναῖξί δὲ οὐκίτι, τιμωρὴ δ' ἐφίστηκε νόσασθαι οὖν τὸν νόμον δῖ, καὶ μὴ ζηλοτυπεῖν. In his postremis, pro ἐφίστηκεν ὥσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Αἰσθῆσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νέωται, pag. 601. conf. R. Bentley. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονέοντων καὶ ἄλλα λεγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἄνθρωποι, μηχανορροῖοι κακῶν, ἑλιστά, καὶ δὲν ὑγιᾶς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονούντες, Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemoniū traducebantur ὡς ἄλλα Φρονέοντες καὶ ἄλλα λέγοντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in Ἰλ. I. 313. Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Νοεῖ μὲν ἔτερα, ἔτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης ἔνικαι, δόλια βουλευτήρια, Ψευδῶν ἀναιτίς, μηχανοβάρτοι κακῶν, Ἑλικτὰ, κούδεν ὕγις, ἀλλὰ πᾶν περίε φρενοῦντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, * Φρενοῦντες δ' ἄλλ' ἰφενίσκουσθ' αἰεὶ. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis saepius obiicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Συν-
 δήκας πεποίνεσθ' ἄνδρες χαροποιῖσι πειθήκοις --- ἀλωπυῖδισσι πί-
 πεισθε, Ὡν δόλια ψυχὰι, δόλια φρένες. Omnium acerbissimum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οἷσιν οὔτε βο-
 μός, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πέτρον etc.) Iuxta Plutarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμενος ταῖν χειρῶν πέτρον μέγαν δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παυταχνίου, ταύτην, ἔφη, ψήφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθισθαι: hic apud Herod. ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη, μὴ φύγειν τοὺς ξείνους: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. recuperabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Nou literae tantum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debuerant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dīon Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scribendum Ἑλλῶν Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπότησιν οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐν γυναικὶ etc. Voces οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτῳ: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἰππολύτῳ μὲν ἐν γυναικὶ etc. nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκίμην εἶναι --- στεφ-
 χοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμοειδοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶντες, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰθείη τέχνη ἀπολαύειν αὐτὸν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, coniecturis, ἐνθὴν ἢ τέχνη ἀπολαύειν, *se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione.* Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixerō. Potius erit, ἰθείην τέχνην *industriam rectamque disciplinae artem* accipere, sicuti ἰθείην δίκην in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. Δείη τέχνη, h. e. *excellente et divina.* Namque Spartani, ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἐπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, σεῖτον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. *rectà arte, id est, non dissimulanter, et palam,* interpretatur: *ratus se partam ab illis deseri.* Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰθείην τέχνην, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, *rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus „utitur.*“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua aliàs ἢ τῆς ἰθείης vel ἰθείς, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult non *subdola arte et dissimulanter* factum esse quidpiam, sed *rectà, aperte, manifesto, ex professo.* Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης, pro eo quod nostra Latina habent, *e vestigio, repositum Gronovianum* velim, *palam desciverunt:* nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, *ingenue desciverunt.* S.

8. περὶ ποταμὸν Μολόεντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recordor. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλου ρεῖθρον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ ρεῖμμα τοῦ Μωρίου ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpa librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Θρασυδῆτον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

in *Diodori* XI. 49., et *Philippi Macedonis* legatus apud *Plutarch.* in *Demosth.* p. 854. B., in mente videtur habuisse. Facio cum *Cel. Gronovio*, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim *Thoracem*, a *Pindaro* *Pyth. Od. X.* fin. laudibus ferri. WESS.

12. ἔτι οὐδένεις; ἄρα ἰόντες) *Sophocli* aliisque usitato more scribi potuisset, ἔτι οὐδὲν ἄρα ἰόντες. Plurali numero quidem οὐδένεις reperitur apud scriptores optimos, *Euripidem*, *Xenophontem*, *Isacum*, *Demosthenem*; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur οὐδένεις. Semel *Sophocles* dixit in *Ai.* vs. 1133., οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδέναις, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμνούς, ut interpretatur *Schol. VALCK.*

15. συνηδίαται) Ad *Aleuadas Mardonius*, Vos, inquit, excuso, quod laudatis *Lacedaemonios*, τοῖσι τι καὶ συνηδίαται. Postremum frustra, ni fallor, versavit *Portus*, in συνηδίατε leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene *Reiskio* placuit. *Thessalis*, quos excusationis venia dignatur, opponit *Artabazum*, sine ulla ratione metuentem *Lacedaemonios*. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδίαται ex libro *Paris. B.* in συνηδίατε abeat. Editi patrocinium tamen *Portus* est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνόδατε et συνηδίατε, quod utrumque in *Reiskii* suspicionibus, taxans. WESS. — Alia ratio est verbi προηδίατο, I. 61, 16. a προαιδίσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταβῶδῃσαι) τὸν καὶ καταβῶ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. ὡς ποδῶν ἱκαστος εἶχον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῆ τε καὶ ὀμίλῳ, pro eo frequentius βοῆ τε καὶ πατάγῳ χρεώμενοι III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καθ' ὀμίλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν *Troiani*, inordinati atque inconpositi, in *Ulyssem* ruentes, *Iliad.* Δ'. 460. WESS.

10. βοῆ τε καὶ ὀμίλῳ) Hoc si sincerum est, positum videtur ὀμίλῳ pro ὀμιλαδὲν. ὀμιλαδὲν ἰστιχώοντο est apud *Apollon.* *Rhod.* IV. 81. ex *Hom.* *Il.* β'. 93., ἰστιχώοντο ἱλαδὲν. Sed; me iudice, βοῆ τε καὶ κόμπῳ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse *Plu-*

tarchus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρει τοῖς Λακεδαιμονίοις βοή πολλή καὶ πατάγη τῶν βασιβάρων, ὡς οὐ μάχης ἐσομένης, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναρπασομένων τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίας, Φερόμνοι. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐνθῦτεν τὸ ποιητέον ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθῦτεν Herodoto idem ac nudum ἐνθῦτεν valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητέον δίδονται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδονται τὸ (ionice pro δ) ποιητέον (ἐστὶ) ἡμῖν τὸ ἐνθῦτεν. S.] 12. δίκαιοι ἐστὶ --- ἵνα) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpretes. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] Νικαιοὶ ἐμὴν φυλάξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saep̄ Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμεῖς καὶ ποὺ δίκαιοι ἐσμὲν, σώσαντές σε, κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι εἶναι λαβόντες οὕτω ἐξέναι, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.]

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προτακμένον σφίσις ἐλύπει) Mentio ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου in proxime superioribus an- sam hoc mutandi praebuit. Τὸ προκειμένον, Persarum equestres copiae, οἱ προσκείμενοί σφίσι, a quibus continuo incessentibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἵππος --- αἱ δὲ προσκείμενός τε καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι --- ἰόντες σὺν φιλοῦσι ἀριθμὸν --- πεντακισμύριοι) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

Herodot. T. VI. P. II.

S

13. Φράξαντες τὰ γίββα) Persarum aliorumque γίββα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. *Brissonius* Regn. Pers. III. 13. et *Io. Taylor* ad *Demosth.* Or. in Neaer. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et σικαδέματα, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γίββα ὡς δὲ ταῦτα ἱπικῶν capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut.* *Aristid.* pag. 329. F. καὶ προβήμενοι πολλὰ τῶν γίββων Persae, et statim, καὶ προσπεσόντες Graeci ἐκώθον τὰ γίββα. Addo, *Harpocrationem* in Γίββα *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in Γίββων posteriorem etiam excerpsisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἡρόδοτος Κύρος περικλῶν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem *Xenophontis* sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., *Küstero* non animadversa, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more valum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφάγιων οὐ γινόμενων) Persuasit doctissimo *Pavio* χρηστῶν vocem his ex libro *Arch.* iungere *Cl. Th. Galeus*, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inopportunissimum *Cel. Taylor* adpellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae* Serm. Ἐπιστάθ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* p. 329. κ. ὅμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνη τὰ ἱσπὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione *Dacerys* ἰφάνη τὰ ἱσπὰ χρηστὰ. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* bene tutatur *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet *Arch.*, [si *Galeo* fides] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 33. Quando litabant, τὰ ἱσπὰ vel τὰ σφάγια γινόμενα simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἐγίνετο δυνάμεισι τὰ σφάγια χρηστὰ, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγίνετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis *Arch.* scholii loco adscriptum *Galeus* vocab. χρηστῶν viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγίνετο) Χρόνῳ, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad *Euripid.* *Phoeniss.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 33, 25., scri-

bendum: τὸ χωρίον αἰρεῖ χρόνῳ· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi αὖτε ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερά, καὶ ἴσκη οἱ μάντιες ἐμήνουν. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μετίντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emisserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγίνετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γέρεα μάχη, commodius forsitan Ἐγένετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχη articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχη. S.]

[9 seq. ἐς δ' ἀπίκοντο ἐς ὠθισμόν· τὰ γὰρ δόρατα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων οἱ βάρβαροι] Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 1. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθεῖσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός; pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνευσμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi; donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiecitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas frugerunt, sive frugerant. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἄνθρωποι δὲ ἄοπτοι, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63, 10. Ὀπλον enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammatâ, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum ὀφία paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream lorica[m] dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατὶ βαλλον πολλούς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praeiudicio protectum abiicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. F. τοῖς δόρσι τύποντες πρόσωπα καὶ στήνα τῶν Περσῶν, πολλούς κατὶ βαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

9-11. πλείστιν γὰρ σφας ἔδιδέτο etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, γυμνοὺς καὶ ἀνόπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. F., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talares, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστήριον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατύπερθε etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ 'Αειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. 'Αειμνήστου titulum dant illi *Valla* et *Arch.*, inque primis *Plutarch.* *Aristid.* p. 330. c., ceteris autem *Codd.* receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex *Plutarchi* scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ *H. Steph.* enotavit, ab 'Αειμνήστῳ leviter diversum: idem porro *Plut. Malign.* p. 873. D., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, AEIMNHΣTON utique adpellandum. Iam quae in 'Αειμνήστου et 'Αριμνήστου scriptura libroriorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. *M. Ant. Boldettus* *Observ. ad Coemeter.* p. 411. titulum exscripsit hunc, ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΣ Α. Ι. ΜΝΗΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine *Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo.* Legisset AEIMNHΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. *WESS.*

Ibid. 'Αειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio *Arch.* 'Αριμνήστου: quia firmat illam *Plutarchus T. I.* pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα 'Αριμνηστος ἀποκτίννυσσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξας. *Spartiatia*, quantum recorder, *Arimnestus* nusquam *Pausaniae* memoratur; sed *Plataeënsium* hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et *Plutarcho* in *Arist.* p. 325. c. quae commendant lectionem *Med.* apud *Herodot.* infra c. 71. [cap. 72, 8.] 'Αριμνηστον ἄνδρα Πλαταιίδα, ubi 'Αειμνηστον dabant *Editi.* *Plataeënses* Λάκωνα τὸν 'Αειμνήστου memorat *Thucyd.* III. c. 52. *VALCK.*

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ τεῖχος τὸ ξύλινον) *Conf.* c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱεὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo *de Pauw*, ad cuius formam *Δήμητρος Ἐλευσινίης* ἱεὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν Διοῖν *Cereris* et *Proserpinae* apud *Athen.* lib. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱεὸν τὸ ἐν Ἐλ. ἀνάκτορον insolentius. *Hesychii* Ἀνακτέριον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clār. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliiq̄e saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἅγιον: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀράβαζος δὲ etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτε κατηρητισμένος) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὰ ὕτὸ, scriptis exemplaribus iubentibus. WESS. — Prae altero (ἥγε) mihi quoque ἥτε placet: τοὺτους [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παραγγιλλας κατ' αὐτὸ λέγειν πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τοὺτους commodissime verbum ἥγε referri, ἥτε tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τοὺτους inferius aliquid quaerere quo referatur. Equidem, si accusativus τοὺτους ad remotius illud λέγειν πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeferratur ἥτε, nisi hanc, exputare valco, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥγε, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτε a nonnullis in ἥγε fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥγε in ἥτε. At mihi istud τοὺτους haud dubie a verbo κατηρητισμένος pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theophr. XIII. 43. νόμφαι χορὸν ἡρρίζοντο. S.

11. ὅπως ἀν' αὐτὸν ἐφέωσι σπουδῆς ἔχοντα) Pavius, de conjectura, ὅπως -- ὀρέωσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦσθε -- ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχεις εἶχε VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχους: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut vinetus erat, et ibid. p. 56. ἐλθὼν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρεόντων πρηγμάτων ἐπιστάμενος, et alibi saepius. VALCK.

13. προτερίων) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προτερίων Koenius vulgato (προτεριῶν) praeferendum censebat, ut Ἰωνικώτερον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μὴδίζοντες τῶν Θεβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum eum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δημοῖ τε ἐμοί, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum sit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτητο ἐκ Περσέων) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemisisset ἢ καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea Abreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πελιδμῶν ἀγχιστα ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ -- πόνῳ: arbitrarerque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Disp. III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprum venissent, tum adflictari lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX, 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis*. Atque hoc paene probavi Cl. Davisio. Verum haec Dionis vide Cassii lib. XLII. p. 234. D. de Caesare Iulio, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνείλετο, ὅτι τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπέδιξαντο, ὅτι ἴδιον. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίεις καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίεις, et Φλιάσιοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήρραξαν -- ἐς τὸν Κιθαιρῶνα) Perparum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατέρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατεύμα, νικῆθην ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατερράχθη. Ex Herodoto sumsit Appian. in Pun. p. 15. [cap. 15 extr.] τοὺς δὲ λοιπὰς ἐς τὰς πέτρας κατήραξαν. Demosth. c. Aristocr. p. 430., κατέρραξε δ' ἐς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατήρραξε prostat enotatum: una litera ablata κατήραξε potius scribendum. VALCK. — Conf. Var. Lect. et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. Λακκιδαιμονίων -- οὐκ ἐπισταμένων τεχνολογίας) Consimilia Plut. Arist. p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. Lycurgum τὸ πυργομαχεῖν civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ εἰσχιόντο [lin. 12.] Abreschius contulit Aristidis T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τείχος ἦσαν -- τὴν εἰσχιόντο: et T. III. 315. εἰσχιόμενοι ἀμφοτέρωθεν ἤδη τῶν βαρβάρων. Iungatur Suidae Εἰσχιόντο. VALCK. — Mireris vero, ligno muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S.

[17. νῦν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης) Vide ad I. 66, 22. notata. S.] 21 seq. ὅσα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ etc.) Suum χρόνῳ, adnotatum in Diss. Herod. p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, Ποῦτας imitatus ὀλίγον posuit ἐπὶ μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰ μυριάδες dicuntur κατεilahμέται ἀνθρώπων: ubi Herodoteum dant [dabunt, puto, scripserat aut scribere Valck. voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατεilahμέται. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, saepe ta-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀπολαμφθέντες. Sic V. 101. ὅσοι --- ἐνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθέντες πάντοθεν: IX. 50. ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ἀπολελαμμένοι. ἀπειλημένοι Thucydidī II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Καλυψούς Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocratiōni Ἀποτετιχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀποκλωσισμένος τῷ τίχῃ. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὀλίγῳ χώρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae-stabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Per-sae degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in schedis κατελιγμένας reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Auget is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδιου-σίῳν χιλιάδων τεσσάρων, τὰς ἔχων etc. Ergo-ne quatuor dun-taxat millia Artabazus fugae sociā abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de He-rod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemō-nios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 530. r. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexa-ginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum; ἐκ τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς ἀγω-μισαμένης ἄριστα. VALCK.

CAP. LXXI. [12. ὃς γίνοιτο αὐτίαν ἄριστος) ὃς pro τίς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice aliās ὃ valet) pro τί, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ φθόνῳ ἂν εἴποιεν) Demiror εἴποιμεν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Hi-storiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemi culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS. —

*Suum εἴποιμεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.*

[19. οὔτοι δὲ τοὺς κατέλεξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὔτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι οὐνομαστότατοι ἐγένοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. εἴποιμεν. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considebat, more priscæ militiæ non in-sueto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις θ' ἤμενος πέμψω λόγους Κρέοντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκκλίψει, προσέταξε τοῖς Λακιδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμένους, ἀτρέμα καθέζεσθαι, continuo subdens, *Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum*. Ceterum κάλλυπτος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis præstiterat. Poëta Iliad. B'. vs. 673. Νηεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴδιον ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἐδυσθανάτει [lin. 8.] aegre moriebatur. ἐδυσθανάτει hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανατεῖν et δυσθανατᾶν. Moeris Atl. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανατᾶν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabā repetitā scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυκλίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατῶντων ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνηστον) Schedis, viri nomen ad eum modum representantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. ubi, ὁ οὖν Ἀρίμνηστος ἐν τε τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ -- Πλαταιῶσιν ἡγή-

πατο. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. r. Quibus autem πρὸς Ἀεὶμνηστον placet, *Thucydides*, cui Plataeënsis Lacon Ἀεὶμνηστον lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] *WESS.*

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut.* *Malign.* p. 873.

p. et *Cimon.* p. 483. b. Σωχάρης ὁ Δεκελεύς, haud sine lapsu.

Proxime a veritate Σωφόνης Δεκελεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi

Sylburgius bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκελιῆθεν *Th.*

Pinedo ad *Steph. Byz.* Δεκελειῆθεν pingebat. At urbs Ioni-

bis Δεκελίη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκελειῆθεν

(praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκέλειος) fide *Co-*

dicum Arch. et Vallae [conf. l. 8.] optime procedet. *WESS.*

— Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt,

mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod.*

Malig. p. 873. d. Σωχάρης καὶ Δεῖπνιστος: quorum loco repo-

nenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀεὶμνηστος. Sed hoc prae-

cepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis* *Sophanes*

dicitur ἐκ δήμου Δεκελιῆθεν, primitus forte scriptum Δεκε-

λειῆθεν, ab Ionico Δεκελίη. *Steph. Byz.* in Δεκέλεια: τὸ ποτικὸν

Δεκελειῶθεν· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειῶθεν. Hinc apud *Etymo-*

logum male distracta concinnavit *R. Bentlei.* in *Callim.*

Fragm. 234. *VALCK.*

18. Δεκελὴς ἀπείχεσθαι) Referri solet ad annum *Olymp.*

XCI. 3. quo *Agis*, *Archidami* F., *Deceam* occupavit et in

maximum *Atheniensium* detrimentum muniit, apud *Thu-*

cydid. VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud pro-

fecto, ἀπείχεσθαι Δεκελὴς, ab ea abstinere; aliud, occupatam

munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere.

Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio,

belli *Peloponnēsiaci*, quando *Archidamus* *Atticam* incur-

sionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10.

WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, cen-

seturque *Pavio* *Reiskioque* ἐκπίπτοντες, ἱσπίπτοντες, ἱμπίπτον-

τες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas *Scriptoris*

si sedisset, abiisset eas in partes: suum maluit, utique,

etsi diversiore intuitu, accommodatum. *WESS.* — Tur-

baverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post

ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.*

aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab Aldo, distincta verba erant: οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινήσαι μὴ δυνατόν: ubi ad μετακινήσαι iterum quidem ἐκ τῆς τάξεως subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, idem valentia ac προεξίσταντες c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut alunt Grammatici) verbum ἐκπίπτοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐξ αὐτὸν ἐκπίπτοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκπίπτοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo Arch. Vallamque, verissimum ἐφόρει ἐπίσημον ἄγκυραν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μύλαν ἔχων ἐπίσημον in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod clypeum, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβιάδην mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. WESS. — Qui dedit Eurybiadem, Valla reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. Εὐρυβιάδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τετάρτου Σωφάνους τοῦ Δακτύλου ἀποθνήσκει. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in Δάτον primus vidit monuitque Io. Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri [lin. 6.] filius, Γλαύκων ὁ Δαίργου, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. ἄμα Δαίργῳ) Filius Glaucō Δαίργου notus ex Thucydidis lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc eius et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanes Olymp. lxxxii. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastae in Aeschinis Or. περὶ Παράτρ. adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri Cl., δεύτερον οἱ μετὰ Δωρογόρου κληροῦχοι ἐπὶ Ἀντικράτους; in Leogora Leagrum invenientes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Γυνὴ αὐτόμολος etc.) Mulier transfuga ad Graecos victores venisse dicitur [lin. 5 seq.] νοσ-

μησαμένη χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. Persas illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδεμὴν ὅπιν ἔχων, ἐνέπηρσε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi "Ε. καὶ "Η. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegetoridæ filia, εἰρ δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔχει, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχει et ἔσχει permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Πανσανίου, αἰτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἐπαίνῳ τίθεμαι μάλιστα ἦν τινα, ἀνδρὲς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῳοῖς θυγατέρα οὖσαν Ἠγητορίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τιάσπιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν εἶχεν ἄκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τιάσπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὡ βασιλεῦ Σπάρτης) Condonandum matronae animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαί με --- δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, ῥῦσαί με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων ῥῦσασθαι Ἰωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. προτρέπει αὐτοὺς ῥῦσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- ῥυσάμενοι δουλοσύνας. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio damnandum minime. WESS.

21. εἰκημύων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐπ' ἐξεργασμένοις, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit ἐκ ἐξεργασμένων. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὕστεροι ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἀξιοί τε ἦσαν εἶναι σφίας ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male cepit Vallā, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus acriptor des *Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἐαυτοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίας ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἀξίος (τινὰ, sive Πανωλίην, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφίας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἀξίός ἐστι θανατάσαι, pro θανατωθῆναι, nempe intelligendo ἀξίός ἐστι ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θανατάσαι αὐτοῖς. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEΑ verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺτους ἐδίωκον μέχρι Θισσαλῆς) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiicit Diodorus καὶ τινὲς ἕτεροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκειν) verbum ἐδίωκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴαν vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλωπίας (ex thynnorum genere) ῥῶμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἄν. Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἵκετο πρὸς Πανσανίην in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἵτε nolim. S.

Ibid. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest φέρων, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινήτων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέρων si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censerī posset dictus Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστικπὸν σε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Eunapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Παρφύριον τὰ δεύτερα φερόμενῳ. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σιῶ φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐβίλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐκ Μουσέων. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποίειν) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχων -- ποίειν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἱ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα σοισῦντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum *ultro* suscipiat volueram, quo vocabulū *ultro* vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. *Vallae* latina haec erant, *caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos*. Loco verbi *perpetrare* Gronovius *inchoare* posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ποίειν) Dictum laudabiliter. At *quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostri* lib. V. 32. Proximum ex mastis ψυχῆσι τι τῆσι τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi τῆσι debuerat. S.

15 seq. σὺ μίττοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προσέλθης ἔμοι γε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. σὺ τι τοῦ λοιποῦ λόγου ἔχων τοιούδε μὴ ἐπιφάνεισθαι Ἀθηναίοισι, μηδὲ δεξιῶν χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. Iuxta *Lycurgum* c. *Leocr.* p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ διὸν κατέλευσαν: secundum *Aristidem* T. I. p. 250. illi dixerunt qualia *Medeae Creon Euripidis* vs. 352. si te secundo lumine hic offendero, *Moriere*. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit *Pausanias* III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τι ἐπιχρύσουσας) Non fuerunt ἐλόχρυστοι καὶ ἐλάτρυστοι, quales in *Philon. Iud.* de Somn. p. 1115. E., sed *inaurati* et *inargentati*. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἄτε ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero *aes foret*. Rudi simplicitate *Helotarum*, aurum atque *aes* vix internoscendum, abusi *Aeginetae* sunt. Quid victo ad *Gransonium* *Carolo Audace*, *Burgundiae* duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abiecerint *Helvetii*, durum ab stirpe genus, elegantissime *Ph. Comineus* *Memor.* lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode dudum a *Phocensibus* interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero *Cel. Gronovius* ex *W'helero* adposuit *tricipitis colubri* figuram, eam huius videri, ab *Ampl.* *Cupero* veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκων χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀρτοκόπους, [lin. 6.] ἀρτοποιούς praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀρτοκόποι et ὄψοποι: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀρτοπόπος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐς ἑκατέρου τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisse τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλίπει τὴν ἑωυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοιήνδε διαίται ἐχων, ἥλθε ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu coniurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. οἱ δὲ ἴΘασκεν, πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἴμοι πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. πολλὸν δὲ τὸ μέσον, τούτων κρείνενον. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 318. οὐ γὰρ μικρῷ τῷ μέσῳ. Adde *Abreschii* Lektion. *Aristaenet.* p. 249. WESS.

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος) Placeret τοῦ Μήδου ἡγεμόνος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας διαίταν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. Memor. perhibente. WESS.

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) *Θήκη*, thecam, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θῆκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, θῆκας hic loculos, ut erat in *Vallae* latinis, aut arculas dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr.* T. XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀββάφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deiectionum et conputrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μουνοφυέας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo inpeditiis et salebrosius, [lin. 4.] ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. VALCK. — Commode post τὸν μινorī puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνεφέρεται --- χώρον parentheses notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας, εὐρίστη κεφαλῇ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo

Unde vero *Pausanias*, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum *Herodotus* noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖρας ἔθαψαν) Acquiesco in elegantissima Cl. *Valckenarii*, ἱεῖρας sive ἱερέας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Δίξιον 'Hροδότου collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de *Pauw*, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰρένας ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰρένας. *Plutarchus* audiendus est in *Vita Lycurgi* (p. 50. v.) quo nemo melius εἰρένας nobis depinxit. Εἰρένας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἔτος ἢ δὲ δεύτερον ἐν παῖδων γεγονότας, - - - οὗτος οὖν ὁ εἰρὴν, εἰκοσι ἔτη γεγονώς, ἄρχει τῶν ὑποταταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accomodatius? Εἰρένες erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖρας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱεῖες, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est *Herod.* aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quatenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in *Glossis Herod.* Εἰρην. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱεῖρας et paulo post ἱερέας. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱεῖρας, neque ἱεῖας, sed scripsisse potius alicui videbitur *Herod.* τοὺς ἱππίας, et οἱ ἱππίες: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριπύκσιοι Σπαρτιητέων λογάδες, - - - οἵπερ ἱππίες καλεῖνται. VALCK.

[4. Ποσειδάωνος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Anomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χῶματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κεινὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo *cenotaphia*. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eiicietur, restituto *Herodoteo* ἐπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπιστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπιστοῖ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χῶματα restituentur κεινὰ, quod patet ex *Diss. Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλειάδην) Eos non audio, qui Ἀλειάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* *Malign.* p. 873. A. ubi Κλειάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumulis terrâ congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen.* *Taur.* vs. 703. Τύμβον τε χῶσον: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπὶ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἐξαίτιον αὐτέων τοὺς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτέων, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἐξαίτιον ἀστέων τοὺς μηδ. Ἀστὴν Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* Em. I. cap. 16. *Is. Vossio* ad *Melam* II. c. 3. *Io. Piersono* Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat. Isaei* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ τί ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἦν οὗτοι ἐμολογῶσιν ἀστὴν εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτὴν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάνιν ἀστροῖσιν ἀστρούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Mosehionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὕτη δ' ἐπυργώσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, "Ἄσση δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισκεπήϊς Ἐτιυξαν οἴκους. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstatat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτίων duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτίων, sive ut ἐξαιτίων αὐτῶν idem valeat ac ἐξαιτίων ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πολιορκέοντας ἢ ἐξέλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γενέσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliiter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ σφίσις ὑποχείμενους ἐποιήσατο. Iunge Gronovio observata lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilia opera. WESS. — Πλέω μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige πλέω κακὰ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρέματά σοι δῶμαι ἐκ τοῦ κοινοῦ) Aequissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicae consulunt, impune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσις οὐ μέτεστι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία, τῆνικαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξίδosan οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόκεον) Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολούθια quaedam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασι ἐπιποθέσαν) Divinationem Aem. Porti, audacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram schedae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπιπύθειν,

alibi invisitato, conmentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] *Pausaniae* potius humanissimam et aequissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παίδας οὐδὲν εἶναι μεταίτλους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: *Ferret-ne civitas ullatorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?* Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζης --- Φεύγων etc.) Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζης Φαρνάκου Φεύγων ἐν Πλαταιέων προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur *Artabazus*: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγελεῖ: prout scribendum vidit doctiss. *Koenius*, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et mssti] κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνων προσδύκιμός ἐστι. VALCK.

12. ἐλὼν ἐς Θερνίκην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ ὅτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III. 63. Artem, qua *Artabazus* suae exercitusque saluti apud Thessalos consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] ὡϋτὸς τε κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: ὡϋτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἰωνέας φασί. Et tale iudicant, συμφέρεται ὡϋτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco ὡϋτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωτοῦ, ἐωτῶ etc. ionicae sunt formae, pro ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ: item ὡϋτὸς, pro ὁ ὡτὸς: non ὡτὸς aut ὡϋτὸς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ καμάτῳ) Persimiles Persici exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χρῆν πλοῖω διαβαίνειν lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri* c. 19. ἔχρηζεν αὐτοῦ συνῆμερῃν αὐτῶ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χῖον διαβαίῃ. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. *Burmamnus* in *Declam.* VI. 21. *Quinctiliani*. WESS. — Λιμῶ συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομήτορος: in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὥς, ἢν μόνον ἴδωνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὥς οἱ βάρβαροι οὐκ ὑπομένουσι. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἠγηςίστρατον) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἠγηςίστρατον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. δέχομαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἠγηςίστρατον, sed τὸν Ἠγηςίστρατον Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, δέχομαι οἰωνὸν τὸν Ἠγηςίστρατον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ οὖνομα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. IV. 22. Χαρίνον οἰωνὸν ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὺ στίφη. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δέχομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξεῖνε Σάμιε. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: δέχομαι τὸν οἰωνὸν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληδόναν τὸ μάντευμα τὸ χρησθέν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ ἱστῆμι ἐπὶ τὴν νῆα τὴν Ἀδελμαίντου: ut c. 97., ταῦτά τε ἅμα - ἱποῖαι καὶ ἱστῆμι. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, suspicatus eram προσῆγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et *procedebat* opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et *sermoni rem ipsam adiecit*, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Oricō, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθῆνιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Λάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατίλαβι Εὐήνιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθῆνιον dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἢ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ dicitur: τὸν ἐνὶ πόντῳ Ἰονίῳ Φαῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμὸς Ἀῶς διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων dicitur ἐκβάλλειν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen ῥέει διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀρικὸν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

7. Φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθῆνιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ κατὰ αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρων τὸν Ὀρ-

κλέους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμελήσαντος τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διεσπάραξαν: ut apud Nostrum, λύκοι -- διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Gruës ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἐστᾶσι μὲν ἀσκηλάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ προσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν Φρουρὰν οὐ κατανοστήζειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam alterà verbi formà uti; quum praesertim aliquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζειν. S.

16. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεῖς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἰδίωκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλην. lib. V. p. 333, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόφαντα δὲ σφι ---- ἐγένετο) Pecora vertat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱερὰ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἐπέτε ἰπυγῶν, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gronovius sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc.* quae Wesselingius etiam tenuit, quamvis impedita. Nam *πρόφανα*, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt; nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario *πρόφαντον* praedictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, *εἴφατον*, *λόγιον*, *διοπόπιον*, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6. *πρόφαντον* non praedictum aliquod est, sed tale *εἴφατον* quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λύκους) Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θώκῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῳ cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satia fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 14. S.]

6. ταῖτῃ δὲ ὑπάγοντες) Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti Connon, *τίχῃ ἱλασάμενοι*. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. *Androm.* vs. 428. ᾧ σ' ὑπήγαγον, h. e. *ἰδελέασα καὶ ἐκπατήσα καὶ προστρεψάμενη*, ex Scholiastae doctrina. Appianus Civil. III. [c. 37.] p. 894. ᾧ δὲ μάλιστα ὑπαχθέντες, quare maxime deliniti. Errorem Vallae intactum Abreschius Diluc. Thucydid. p. 526. noluit. WESS. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.

21. ἔμφυτον μαντικὴν εἶχεν) Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέφυσεν, *Odyss.* χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχυροκέρδεια καὶ πονηρία, penitissime animo ex toto vitae genere haerens, iuxta Dinarchi criminationem, *Orat. in Demosth.* p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀνρασία in fragmento Duri-dis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Διήφορος) Διήφορος eligebatur ex Poëta, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis Διήφορος h. l. maluerit, incertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήϊου οὐνόματος ἐξελάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Eucii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam, conduxerat: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspitione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. E. ἐκλαβὼν γὰρ ἕπον ἀλινδούμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in *Pelopida* p. 291. B. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἐτίρας. WESS. — Nempe, ut ἐκιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conduceit: sive, quod eodem redit, ἐκιδόῃ is, qui alterius operam conduceit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, *Deiphono* negotium in *Graecia* fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Λαμίοις *Arch.*, affii eruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [*lin.* 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλεον lenissimā fingi medicinā. *Geminum* lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πελοπόννησον χρεῶν εἶη ἀποπλῶειν. WESS.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρεσκευάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρεσκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρεσκευάζειν τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίην. VALCK.

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίσωνό τε καὶ Σκολοπόιντα) *Γαίσων* fluvijs, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, c.

Gessus apud *Plin.* V. xxix, 31. *Gaesus Melae* I. 17. Σκολο-
πείεις. aliunde non cognitus, ex hoc *Herodoti* loco colligitur
animis fuisse, in *Gaesone* haud procul ab ostio aquas suas
exonerans. S.]

4 seq. Φίλιστος - - Νεῖλεω τῷ Κόδρου ἐπιστόμενος) De migra-
tione Ionica et condita *Mileto*, sociisque expeditionis, nul-
la tamen *Philisti* mentione, *Pausanias* lib. VII. c. 2. etc.
Strabo lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic
Codri filius Νηλεὺς, illi Νειλεὺς, sicuti *Nostro*. Ista *Strabo-*
nis aliorumque scribendi ratio *Clar. Perizonio* unice ad
Aelian. Var. VIII. 5. ob *Marmor Arundel.* probatur; abs-
que caussa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE . .
ΕΤΣΩΙΚΙΣ., unde Νειλεὺς ὥκειται formatur tantum. Hoc le-
ve, neque ab eruditissimo *H. Valesio* ad *Ammian.* lib.
XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam
κτίσιν ad *Dionys.* explicuit *Eustathius*, optime docti viri
illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίσιν, velut
Herodoteum, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 823.,
qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad *Hom.* Ἰλ. τ'.
p. 1245, 40. quam illinc *Herodoto* iam restituit *Portus*:
alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I.
85, 3.] Ad κτιστὺν accedit *Hesychii* Δωμηγὺς κατασκευή.
Eidem Φραστὺς est σκίψις, ἔννοια: apud *Suidam* ἈΦραστὺς
sunt ἀσυνείσθιοι. Ad *Hesych.* quaedam notata sunt in Ἀποδα-
στὺς. σωφρονιστὺς: miror apud *Platonem* reperiri T. II. pag.
933. E. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχοντο) Praepositio
[ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit.
τέλος Δαρειῶς τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο, lib. IV. 131. Alibi tamen
abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in
pugnae navalis usum, tabulata expresserat *Valla*, merito
desertus. *Scalae* fuerunt ad descensum nauticae. *Thucydi-*
des IV. 12. *Brasidas* ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ πειρώ-
μενος ἀποβάνειν, ἀνικόπη: ubi docte *Dukerus*, sicuti *Ti. Hem-*
sterhusius in *Luciani* Dial. Mort. X. 10. WESS. — *Latini*
nomen *scala* graeco adposuit *Pollux* I. 93. ἀποβάθρα
καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commodè *lungermanus*:
„Videtur autem, inquit, sic nominandus et *ponticulus* ille
qui a nautis in litus vel ripam eiicitur, inserviens tam

conscondendae navi quam exscendendae. "Potuerat adii-
eere, usos etiam esse similibus pontibus ad transscenden-
dum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηὶ etc.) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρῶτον μὲν τῇ νηὶ παραπλῶν, ἐγχερίμ-
φας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχερίμφας) Nihil quidem interest, ἐγχερίμφας scri-
batur an ἐγχερίφας, prius tamen tanquam suavius posuis-
se videtur, ut II. 60. ἐγχερίμφαντες τὴν βάριν τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Codices consistunt scripti: partis prioris ἐγχερίφας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλεφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
Ionas usum Leutyichiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κῆρυκος κελύουσι πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutyichides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ καθόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἡ ἔπειτα
ἀνενευχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἐπεὶ τε ἀνενευχθῆ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. l. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνενευχθέντα, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατεδόκειν νεοχμὸν
ἂν τι ποιεῖν, δυνάμιος ἐπιλαβομένοισι) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuétude expectasses, τοὺς
καὶ κατεδόκειν - - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατεδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pa-
vium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancā arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob Mstorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νεχμιον ἄν τι hic eo colore et cap. 103. fingi, quod νεχμὸς semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βαρλὺς χώρας Κρήν ὁ Μενεχέως νεοχμὸς, h. e. νέος, νεωστὶ κατασταθείς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ καταδόκειν etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ καταδόκειν ἐνεὸν νεοχμὸν ἄν τι ποιῆν δύναμις ἐπιλαβομένοις: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μυκάλης ἄκρα φυλάττειν, Polyae. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκῆν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκῆν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 57, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνει τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκῆν τινὶ usurpavit. S. [19 seq. συνεφόρησαν τὰ γέγρα.) Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius, ἐν ἀκτῇ, ἐνθ' ἃ τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Gracvius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 34. ἰκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς κυματώγῃς αἰδυνάτος ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

asperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὁρᾷν πάρεστι ἐπὶ τῶν κοσκινηνομένων σπειμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματωγαῖς ψηφίδων: ubi *fluctuationes maris* si volueris, risum dehebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματωγή, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. ἡ δὲ Φήμη διῆλθε σφί.) *Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata*, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutyichide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λεωτυχίδην, οὕτω μὲν πεπυσμένοι περὶ τῆς νίκης, ὅφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημερίαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποιημένοι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, Spartiatæ strategema commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι etc.) Inconcinna et inpedita videntur. Quid quæso ἡμέρης συμπίπτουσης, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obli-visor libri VIII. 15. συνέπιπτε δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adiunxit, quæ fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam* συμπύπτοντος aut συμπίπτοντος legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quæ ad Plataeas etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπύπτοντος τοῦ τε -- καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος εἶσεσθαι τρώματος, Φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci in melora, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leutyichidae* in sparso de parta ad Plataeas victoria rumore imperatoriam eninuisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, coincidente die utriusque cladis. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades incidit. S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, οὗ ἐγένετο - - - ἡ μάχη, mihi quoque vocula οὗ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

10. μηνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste *Plutarcho* in Camillo pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in *Aristid.* pag. 330. F. *Aeliani* in sexto Thargelionis die error *Var. lib. II.* 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφί ἐσίπτατο) In praecedentibus ἰοῦσι δὲ σφί Φήμη τε ἐσίπτατο. Eadem ergo Φήμη ac κληδὼν, sive omen, sicuti lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo *Berglero*, ex *Procopii Sophistae* Epist. LII. οὐ γάρ δὴ μόνον Ἡσίοδος θεὸν αὐτὴν ἀνυμνεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκᾷ λη μάχην αὐθιμερὸν ἠγνοκότες, οὐκ ἀνεκτὸν ἔφασαν, εἰ μὴ θεὸν ἠγοῖντο τὴν Φήμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φήμη δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶ, testis *Aeschines* περὶ Πάρακρ. p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχέσι etc.) Vir doctus: aut προσεχίως legendum, aut delendum est τεταγμένοισι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim *Herodotei* moris et obvia. Mox μέχρι σου ex schedis bene *Gronovias*. μάλιστα σου lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quaenam vis particulae ἔτι, insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιήσαν, οὗτοι etc. S.]

17. συνεσιέπιπτον) Quod praebuit *Med. Codex*, aliis etiam usitato more scribendi posuerat *Herod.* sive συνεσιέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος: ut III. cap. 78. οἱ συνεσιέπιπτον, nempe ἐς τὸν ἀνδρῶνα. Plura dedit Cl. *Abresch.* in *Dilucid. Thu-*

cyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνέπιπτον] ter in eumdem sensum reperitur apud Polyaeum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατόπιν ἐπόμενοι συμπεσόντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνηκολούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπισεν εἰς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresve αὐτῷ συνέπισον: hic συνεισέπισον, Casaubonus; primo loco συνισπεσόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνέπισον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὁλόγους γινόμενοι, i. q. ὁλόγοι γινόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἐμάχοντο τοῖσι αἰεὶ εἰς τὸ τεῖχος ἐσπίπτουσι Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.] VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλεος) Galeo probatum dabunt forte Codices Περίλεως: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

8. ἱεραλκία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innotant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitorem, in alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἱεραλκῆς, sive νικοφόρος, uti scholia Aeschylī Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσετίτακτο μὲν τῶν Περσέων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους - - - προστρίσσουν τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσέων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Περσέων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ προσετίτακτο μὲν τῶν Περσέων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione verbi προσετίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσέων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσετίτακτο μὲν ἐκ τῶν Περσέων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap. 98. τὰς διόδους τὰς ἐς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας προστασσοῦσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσέων a verbo προσετίτακτο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προσετίτῃ ἐκ (aut πρὸς) Περσέων corrigendum suspicemur. Proprie Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοισι, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσέων τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἐρμόλυκος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνου, sed obseuri hominis, meminit *Aristoteles*, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, inquit Isocrates, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοος ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοος ex vetere responso, Εὐθύνοος καίται μοιριδίῳ θανάτῳ i. e. Cicerone interpretante, *Euthynous* potitur, fatorum numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. *Hermolycum παγκρατιστὴν* non *Pausanias* lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χρεῶν εἶν) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque caussa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίσαι iudico, iustissimum ἀπῆναι. Quid autem προκατῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰοῦσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τίθῃναι τὰ κρία τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἰόντας, singulos civium magistratus. *Ismene* in *Sophoclis Antig.* vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βιβῶσι πείτομαι: et *Philoct.* vs. 384. Οὐκ αἰριῶμαι κῆνον ὡς τοὺς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen *Schol.* ad *Gregorii Nazianz.* Stelit. I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in *Med. Cod.*, Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰοῦσι, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem Gronovii Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰοῦσι: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.] magistratus Lacedaemoniorum Vallae nitebantur verbis *Schol. Thucyd.* p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est *Meursius*: vere monuit *Clar. Duker.*, non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τέλη fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur οἱ ἐν

τέλει ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων, Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaeo inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. v. et pag. 778. v. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλέιν τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Sophocl. Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλύειν. VALCK.

[18. οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικιῶν βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοις neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοις intercidisse verbum κατήκειν, ἐξῆναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum δεῖν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοις defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι; unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίοις: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ἰόντες, interfuisse videantur. S.]

23. πίστι τι καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμενεῖν aut ἐμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσεσθαι aequius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δένος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae, et recentiorum eorundem abs Theophylacto.

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὴν ἐπιθέοντα Φρασθεὶς etc.) Pristinum φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φρασθεὶς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μετώρον ἐξαρκάσας, sublimein rapiens. WESS.

12. ἐπιθέοντα φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. Φρασθεὶς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φρασθεὶς, ἐπιΦρασθεὶς, et καταΦρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴν, ἐπιθέοντα Φρασθεὶς, φθᾶς Ζευνογόρης - - ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρκας κατεῖς εἰς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cernebat, praevergens Xenagoras - - medium arripit, et sublato in terram statuit: ut apud Terentium, sublimein medium arriperem, et capite pronum in terram statuerem. συναρκάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μετώρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia commonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηνέων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὥς δὲ οἱ προσπίμποντι) Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπίμπειν, sic προσσενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πιμπᾶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμπεστριν ᾗξεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Ameastrin*, quae *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσεφέρετο) Praestabilius videtur προσέφερε, uti in duobus Msstis; sic sane ἀναγκαίην προσφέρειν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad *Lycophron*, excerpens p. 142. *Xerxes*, ait, εἰς ἔρωτα τῆς Μασιστίδος ἐμπέπτωκε γυναικὸς, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error *Chiliad*. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσεφέρετο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσέφερε ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrosa doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τούτων τῷ παιδί - - Δαρείῳ μνίσται θυγατέρα. Abreschius vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί - - θυγατέρος τῆς γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. *Maximi Tyrii* (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἔδει etc.) Ex vetere *Aldi* scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς - - εἶπαι. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἔδει - - εἶπαι, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat *Herodotus*, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ - - πρὸς ταῦτα εἶπαι, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἔδει κακῶς γενέσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπαι. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆιον δεῖπνον etc.) Hinc attigit *Athenaeus* IV. pag. 146. B. describens *Herodotea* quae sequuntur; ubi similiter οὖνομα τῷ δείπνῳ Περσιστὶ fuisse dicitur τυκτὰ, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [ἐν] accedat, seu tacita relinquitur, *Vallae* Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. *Relandi* (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἐνθρονισμοῦ, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis est dies*. Viam monstrat Noster lib. I. 135. quando de Persis, Ἡμεῖν δὲ ἀπασιῶν μάλιστα καὶ τὴν τιμὴν νομίζουσι, τῇ ἑκάστῳ ἐγένετο, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, εἶτα, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια πάντα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ expli-cent, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται Athenaeus: noster forte scripserat σμέται. Si in nullo Codice legitur κοσμέται, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius ornatur eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. *Casaubonum* σμᾶται hic explanantem sequitur *Gronovius*. VALCK. — Omnes ita; [nempe σμᾶται:] nec *Vallam* suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum *Athenaei* Animadversorem laudo vehementer, de *smegmate*, nisi *fragrantius oleum* praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defrictum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. *Gronovio* itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi Scythae, a funere recentes, σμῆσάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνόμενοι, utique capita, sive foedati antea, seu quomodocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor *Strabonis* verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, *Indorum rex*, λούῃ τὸν τρίχα, μεγάλην ἑορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσι, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfine aliquid. Porro [lin. 12.] δέεται τοῦ Ζέξεω Codicis *Arch.* minime futile: plures idem si praeberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic codex δέεται pro χρήξει habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. κελύων με γυναῖκα etc.) Proxime consequens ταύτην με κελεύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranarum considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermonis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit [lin. 18.] μετρίτα, cui dialectus favet, et *Calliope* c. 61. WESS. — Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absrum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιεῖμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μέγα μὲν ποιεῖμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιεῖμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιοῦμαι φίλον τοῦτο τὸ χάριον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπεῖν. Ut μέγα ποιοῦμαι, frequentatur et μέγα ἡγοῦμαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιούμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιούμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μέγα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eosdem lib. III. 42. μέγα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγάλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιούμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

Istud illi viderint; eam enim in caussam nunc non descendendo: tu τοὺς τιμαστοὺς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἔμοι δοκίειν) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. Ἐμοὶ δοκεῖν Sophocles, Thucydides, Philostratus etc. Adi Abreschium Dilucid. Thucydid. p. 5. WESS.

14. τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου) Suspisor vocem στρατιήν, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆκου τισὶ καὶ ἄλλοισι, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτὸν τε ἐκείνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν θειραπήν τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεκτὸν) Idae promontorium, contra insulam Lesbon, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. vs. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex - - - adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare Lecton promontorium non potuisset etc. apud Livium lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantiā, nihil fere Thucydides lib. I. 89. discordat. WESS. — Lectus promontorium saepe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεκτὸς, quemadmodum Λεκτὸν acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali λεκτὸς distinguatur, penacutē scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenaeum l. c. correxit Casaubonus, ὅτιν εἰσὶν Λέκτον, ubi mendose Λέκτρον olim. S.

10. ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάαντες) Διαβαλόντες, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάλλειν posuit Thucydid. II. 83. VI. cap. 30. Aristides T.

III. p. 577., εἰς Φίλας διέβαλον. Eunapius in Proeres. p. 129., διέβαλεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspicienti optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiciendi notione aliàs frequentet Herodotus, scriptura *Arch.* διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἐλαίουντος ὑφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem scriptum αἰτήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλαῖος et Ἐλαίους, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope Elaeunta, atque huius templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ὕβριζε: iuxta *Herod.* spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσητο. conf. VII. c. 33. VALCK. — De Aoristorum usu praeci- piens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, εἶναι δὲ ἄρχην Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας - - - εἶναι γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγονὶ καὶ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani libi VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμενος ἔσπειμι, [lin. 20 seq.] fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμενος, ager exemtus et consecratus iuxta Prote-silai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπέπεσον) Litem primae voci schedae movent. Age, intueamur. Ἄφικτον omne, quod evitari quitum non est. Ἄφικτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἄφικτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ περιωμένον ἄφικτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Val-la, ἀφυλάκτῳ (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyaei VIII. 36. ἐπιθίσθαι τοῖς πολεμίοις -- καθεύδουσι καὶ ἀφυλάκτοισι. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστόδημον ἄσπλον καὶ ἀφύλακτον παρεισπεσόντες διαφθερίζουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ἦεν -- ἀφυλάκτως καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπιλεύσειν. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διακίεσθαι Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτῳ videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνεξαλείπτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφικτον dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπείκειον dixisse Herodotum credamus, ita de improvise eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circum sederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλλκτων fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρσκευασμένος ἐς τὸν πόλεμον, οὔτε προσδεδυμένος τοὺς ἑλ- λήνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἔστιρον τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Ἐρίγει μὲν τὰ παρόντα, ζήτι δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit ἔρίγει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum ἔρίγειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τείχεϊ ἐς πᾶν ἦδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀρταύκτεα, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glosseina. Porro τόνοι τῶν κλι- νέων nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσονησίται etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερρό- νησος, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερρόνήσιόν φησιν. Ἀψινθίοσι πρὸς μισσημβρίαν ὁμοφροῦσι Χερρόνησίται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημῆναντο τοῖσιν Ἀθηναίοσι τὸ γιγνόμενόν: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίοσι -- ὁμοφροῦσι Χερρόνησίοι. Χερρόνησίται ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legivina verbis sententia. Decrit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adiicietur conmode. Ille quaedam aliter exarata hinc animadvertit, *Χερσονησῖται* tamen Nostro VI. 39., et cap. 119. Calliopes: [IX. 120, 2.] nam *Χερσονησιωτέων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστῶρῳ ἐπιχωρίῳ θεῷ) Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὀλῖγοι ἰόντες, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de *Vallae* Latinis? nam de *Arch.* scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum ὀλῖγον ἰόντες ad viciniam *Aegos fluminis*, paulumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) Pati possem *Athenaei* et *Eustathii* ἥσπαιρον, si quae gravis urgeret causa. Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἰβόησε. *Aeschyli Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon.* *Rhod.* IV. 874. εἰσενόντι Παιδὰ φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύες νεοάλωτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. π. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐπαρίστησαν, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντό τε καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἥσπαιρον hinc excitat *Eustath.* in *Odyss.* μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis *Vallae Io. Hartungus* iam correxit, *Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam *Vallae* in vicinis errorem correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάρχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Vallae* esse offa illa *salsurae* resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφῆλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodoteae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resiliire, retulit. At ἐφάλλομαι aut ἐπάλλομαι non tam resiliire, quam insilire et irruere in aliquid, significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francof.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

tes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσι πάλλεται ἤτορ, in pectore saliens vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster I. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιβῶναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τοιούτως καὶ τάριχος τὸν δύναιμι πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebebat τίνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτεσίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτεσίλαος, αἰτ., ἐν Ἐλαιῦντι, οὐδὲν ἥρωϊ Ἀργυροφανέρωτος, ἀνδρα Πέρσῃ τιμωρήσατο Ἀρταύκην. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνεσθαι, an σίνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνεσθαι aut σινέεσθαι temere mutatum. S.

11. ἄποινα οἱ ταῦδε ἐβίλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινα μοι ταῦδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἄποινα Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἄποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere autolvere pretium Graece non ἐπιθεῖναι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκρίναι, ut est apud nostrum VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavi-
mus. S.

20 seq. σάνιδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius σα-

νίδι. Frustra. Noster lib. VII. 33. ζῶντα πρὸς σάνδια προσδι-
 πασσαλεύσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνεκρή-
 ματταν πρὸς σάνδια πασσαλεύσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf.
 Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τρηχέην) Paria de inge-
 nio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A.
 et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ
 γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πέντης τε ἦσαν καὶ χώρας τραχείας οἰκή-
 τοις, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.]
 οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri
 dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque
 excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et
 Loc. pag. 289.; in universon tamen fallax. Fere imperia
 penes eos fuere populos, qui mitiore coelo utuntur: in frigora
 septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait
 poeta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c.
 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid
 Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum
 Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo
 ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem
 conmodet aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eamdem Cyri senten-
 tiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm.
 pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐκ
 ὀρείνῃς καὶ τραχείας, πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἶ-
 πον, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
 βίαι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. Temporis itaque Cyri Persas
 velut τραχείας χώρας ἐκγόνους laudat Plato de Legib. p. 695. A.
 cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII.
 p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima,
 partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quo-
 rum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag.
 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Ferti-
 lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio;
 et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt.
 Herodoti Cyrus, Φιλίην inquiebat, ἐν τῶν μαλακῶν χώρων μα-
 λακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit
 imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE.

(*Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literà S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.*)

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) *Herodoto, cuius Musas* hactenus iucundissime versavimus, Ἐξ ἧς ἡ σ. in hanc eruditissimi Viri Io. Ger. Vossius, Tan. Faber, Th. Rykius, Io. Ionsius, Ez. Spanhemius, Steph. Berglerus, aliique abiudicant; contra illi maximopere asserentes nituntur Io. Alb. Fabricius, Ios. Barnesius, Bouherius, quique eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, Io. Reinoldius. Me, in partem cum sit eundum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vocabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quòd *Berglerus* in Praefatione ad *Homeri Odysseam* bene docuit, atque *Herodoti* studiosos fugere non potest. Adsunt opinionones praeterea, *Herodoteis* valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de *Homeri* origine, patria, fatis, carminibusque commemorantium magna utique coronà, *Herodoto* contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum *Fabricium* in medium collocasse *Tatianum*, Orat. ad Gracc. c. 48. tradentem, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καὶ ὃν ἤκουσε sedulo *Theagenem Rheginum*, *Stesimbrotum Thasium*, *Antimachum Colophonium*, *Herodotumque Halicarnassensem* investigasse. At quid *Tatianus* contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitus inspexeris, tantummodo requirunt, ut *Herodotus* de *Homeri* aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb. Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] τὰδε ἀπηγήσατο, ἱστορήσας ἐπιξελεῖν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? Memini πολὺφορτον multa sarcina gravem, qualis Moschi πολὺφορτὸς ἀπήνη: item ὀλκάδα μυριόφορτον *Libanii* T. II. p. 154. D. Si οὐ πολὺφορτα - - ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a Cl. *Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec WESS.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. mmmxx.* ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota Pg. insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mccccclxxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad Ionicae dialecti normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum Homero suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in Graeco huius libelli exemplo, praeceuntibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutandum aut adiiciendum censeam, et in Latina versione multa commodius efferri potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. Graecorum versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 113

seqq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam Mag.* voc. *Ἐπίκρι.* p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri.* Apertius etiam *Valekenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adoniaz.* p. 247.) *Nugax libellus*, ait, *de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, meâ quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi causâ.* Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θεσεύς ἦν) Io. Meursium vide, *Thes.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig.* lib. XV. 1. *Theseus vero Smyrnâ construxit, quae Homero poëtae patria exstitit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secatur; quae ridicula nominis inpositi ratio.*

CAP. III. 3. ἥδη ἐπίτοχος οὖσα) Ionum est ἥδη ἐπίκρι ἰούσα, *Musae primae* c. 108. et 117.

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) ἑὼν μονότροπος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene solitarius interpreti. *Euripides Androm.* vs. 281. βοτῆρά τ' ἀμφοὶ μονότροπον νεανίαν. Alibi asper et inmitis, σκληρὸς καὶ δυσπειθής in *Casauboni Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. WESS. — *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. *Ruhnck.* ad *Hymn.* in *Cer.* p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine *H. Steph.* recepit *Gronov.* ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresbachii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

6. πολλῶ κοσμίῳ) πολλῶ κόσμῳ *Clar. de Pauw.* Praeferrem πολλῶ τῷ κοσμίῳ. *Sophocles Electr.* 873. τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μελεῖν.

CAP. V. 11. ἐμπόριον γὰρ ἦν) Prodigiosum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatam prius, *Cumaei* deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθεν *Herodot.* T. VI. P. II.

Pavus maluit; [quod praefert noster cod. *Pg.*] alioqui αὐτόθι et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) Varius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατισκευάσατο c. 16. At c. 24. διδασκαλεῖον κατισκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλύει: uti meretricula καταλύσκει θίλω in Poëtae fragmento apud Stobaeum Serm. VI. p. 80. et Athenaeo XIII. p. 581. c. Lucilius: πύκτης ὧν κατίλυσι Κλέμβροτος, Anthol. lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλειπὺν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατίλπιν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. Herodoto alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστορῆσαι καὶ πυθέσθαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de Pavii voluntate ἐξιστορήσαντι πυθέσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίων ἐπυθάνετο. Herodotus autem VII. 195. τοὺτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξῳ στρατῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios. Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odyss.* p. 88.] diditam latissime de Homeri paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam Herodoti foetum, amplexantem. [in Prolegom. ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδιῆς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κούρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κούρην, contra tabulas. Haec autem ad Neoteichenses poëta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κούρην adpellare potuit? Namque in Νέον τεῖχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de *Pauw*, Κύμης ἐριώπιδα κούρην, *Cumae formosam filiam*; quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graium*

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus ירדן בת, filia Sidonis, in summi divinique vatis Esaiæ c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλὸν) Sic melius. Cetera quæ Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto Barocc. μετέξιν, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. msstis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νιστευχεῖς) Stephanus Byz: Τὸ ἔθνος Νιστευχίτης, ὡς Χωλοτευχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου βίῳ. Ergo ne eius hic tempore Νιστευχίται? Non puto. Optime L. Holstenius mutila Stephani farsit, ὡς Χωλοτευχίτης καὶ Νιστευχεῖς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. ἀνθίστων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto Homeri et Hesiodi Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, Ἐάνθος καὶ Γέργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπὶ γράμματα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem Plato, Dio Chrysostomus, Longinus, Sextus Philosophus,) auctorem eius Homerum non nominant. Diogenes Laërt. locuplete Simonidis testimonio vindicat Cleobulo Lindio: cui Barnesius frigida rescripsit, meliora Bouherius Diss. Herodot. c. 8. pag. 84., præcipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γέ μιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norant. Addita a Iungermanno, sed versus modulum post habente, videntur: [Primus adiecit H. Steph. ut in Var. Lect. monui.] In Diogene, καὶ ποταμοὶ γέ μιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλήθων, Barnesio probante. [in Append. ad Odysseam, p. 89.] Sequor Diogenem.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρῆεν) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἔφασκ: quam insuavitatem Pavius scribendo καὶ αὐτῷ παρῆεν inminutum ivit. Quo vero modo ἰδὼν ἐπὶ τὸ βουλευῖον excusabitur? Βουλευῖον de senatoria dignitate dextre H. Valesius ad Harpoerat. p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευῖον pro curia et senatoriis concessu in Herodoto?

CAP. XIII. [5. τῇ χεῖρ] Hoc vocab. quod aibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud Suidam, Archilacho vindicatum ivit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 778. laudante Iacobs ad Anthol. Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud *Stobaeum*, qui illam *Archilochi* eclogam *Serm. CIII.* servavit, veram scripturam *χρήζων*, quam ex coniectura *Gesnerus* commendaverat, firmet optimus codex *Parisiensis*, quem olim *Brunckius* cum *Grotii Florilegio* diligenter contulit. Certe in *Brunckii* collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum *χρήζων*, quod *Grotius* in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem *Brunckio* adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 3. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ καθιστάς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν *χρήμην* et *συμφοραίνειν* ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἦν ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista *Leo Allatius*, de Patria *Homeri* c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μηρὸς αἰδοίης, genua matris reverendae; in quibus *Iuppiter* ἀταλλί, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνες, quam populi *Phriconis* aedificaverunt. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, ἥ ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. Λαοὶ Φρίκωνος *Cumani*, ex *Locrensi* monte *Phricio*, Φρικίῳ, (*Poëta* Φρίκωνα vocat,) prope *Thermopylas*, olim in *Asiam* progressi apud *Strabonem* XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. *Casaub.*] Consule *L. Holstenium* ad *Stephani Byz.* in Φρίκιος.

[18. ὅς σφιν etc.) „Hunc versum, ait *Ernestius*, (*Homer.* Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. τλήσομαι ἀκράαντα φίλων) Optime. ἀκράαντον versus modum iugulabat, quod *Pavium Barnesium*que fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἰς ἀλλοδαπῶν. *Barnesianae* inspicere ad *Iliad.* Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἰάσσω) *Iliadem*, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior adpellatio Ἰλιάδος τῆς μικρᾶς. Fuerit-ne vero *Homeri*, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. *Herodotus* Κύπρια ista *Poëtae* abiudicat lib. II. 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryekii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τι Φωκαῖδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φωκαῖς Herodoto c. 16., sive legendum Φαιακῆς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χῖος ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμπυροι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augent. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculus adponerem.

10. ἐπὶ ξύλον) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπεπλευκῆς ἐπὶ σῖτον. Vise Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ποιεῖσαστο) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est prae olim recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡ καὶ ἐν τεμένει κρυφίην ποιεῖσμενος αὐλιν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenum ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωκάσιν αἰδοῦσι) Pavidī mergi sunt, πτωκάδες, non utique πτωχάδες sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunck. Fortasse vero utraq̃ue notione perinde et πτωχᾶς et πτωκάς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωάσιν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μέτ' ἔπικ) Ineptum nullique rei μέτροσις. Belle Pavius, Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέτ' ὅπικ, μέτρα vicem verbi μέτροσις fungente. Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μέτ' ὅπως utique probans, voculam μέτ' ex μετά decurtatam, et pro μετά ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ὑμᾶς, ὧ ξείνοι) Pedestri sermone ne *Homerus* loqueretur, fingere *Barnesio* libuit:

Ὑμᾶς, ὧ ξείνοι, ἀνέμος λάβει ἀντίος ἰλθών·

ἀλλ' ἰμέ νῦν διξασθε, καὶ ὁ πλόος ἔσσεται ὕμμιν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. δὴ δὴ μετεξέτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis *Galenus* Comment. IV. in *Hippocrat.* de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντωι στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ νῦν Ἕλληνες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem *Galenus* illustris *Ez. Spanhemius* Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existisse liqueat Vitae illius (*Homeri*) Scriptorem etc. WESS. — Conf. *Athenaeum* lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda *Holstenii* observatio in *Steph. Byz.* Κεβρήνια. Quid fiet autem *Idaeis* Dactylis, ferri repertoriis, si conditis demum *Cebreniis* ferrum ex *Ida* monte erui coeptum fuerit? Puto ex *Ephoro*, quem de hae *Cumanorum* colonia scripsisse *Harpocration* testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλέως) *Pavus*, quo niti-dior sermo procederet, ἐπιδραμῶν ὀτραλέως. Quem in modum si plura huius ἐξηγήτως, male apta, concinnanda forent, quis finis? Ὀτραλέως *Homeri* sibi Scriptor habeat, *Herodotus* usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦκε πέπων, ἐπιών τὸ ἔπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. *Berglerus* ἐπιών τῷ ἔπος τι ἐν φρεσὶ θήσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex *Suida*, praeclare a *Küster* adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίσπτα, ἔπος τὸδ'

ἐνὶ Φρεσὶ θήσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim *Glauco* caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavus* πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod *Bolissus* haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi *Glauco* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς αἶνα πῆρου δεχομένου) *Coecos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπυρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impuberes*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατιωσίμῳ, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιστάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπιμηχλίδας) *Duorum* poëmatum titulos, καὶ Φαρμαχίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἐπιμηχλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem, vide in voc. Ὅμηρος, T. II. pag. 686. ed. Küst. ubi quidem alterius titulum Ἑπταπάκτιον dant hodie *Suidae* libri: quo de poëmatio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ) *Paria* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Βολισσός*. Non nunc attingo τὰ Παίγνια, quae dicuntur, *Homeri*. Abundè sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat *Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὲ τῷ ἰόντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεια ἐποίησε: lib. IV. 32, Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξηγήσει rerum et poëmatum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δὲ πρὸς πολλὸν) *Prae* vulgato hoc arrisit. Unde versum autem *Vitae* auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis *Ios. Barnesium* demiror, *Homero* *Odyss.* A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οἰκίαν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. *lin.* 3. et 14.] laudibus feret, ἔμποισι ἐς τὴν πόλιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, tum ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoraturos, Νεῶν κατάλογον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμίνιους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένονται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀμειβή: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐθ' ἡγεμόνευ' υἱός) Reinoldius ἡγεμόνευεν Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. σῆσι δ' ἀγῶν) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρεμβεβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad *Iliad.* β'. 557. et L. Küsteri *Histor. Crit. Homeri* p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua ex ἐπιδόσει ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis *Eustathio* adferente, *Odyss.* η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem *Callimachi* epigramma celebrat, exspectasses mentionem. Videndus *Strabo* est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in *Var. Lect.* ait *Wesselingius*, ἐς deesse *Heresbachio*; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. *Flor.* et in aliis omnibus edd. et mastis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[**CAP. XXX.** 1. Κουρρόφῳ) Κουρρόφον *Apollinem* interpretatus est *Ernesti*. Rectius, puto, *Deae*, non *Dei* cognomen h. l. intelligetur. Nota est Κουρρόφος Ἰῆ, *Alma Tellus*: estque et *Cereris* et *Dianae* cognomen. *Spanhemius* (in *Notis* ad *Callim. H.* in *Delum* vs. 2.) *Venerem* hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui *Clarkius* suffragatus est. *Larcherus* cum *Alex. Politio* eandem deam intelligit, quam *Lucinam* Romani adpellarunt. S.]

4. *ἰς θυμὸν τε ἔβαλε τὸ ἥϊον*) Non inprobo. *Herodotus* ἰς θυμὸν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. *ὦν ὥρῃ μὲν ἀπαμβλυνται*) Ita verius, nisi ἀπὸ μβλυνται praeponatur. Pristinum syllabae penultimae modulus recusat. *Suidae* vero et *Eustathii* ὦν οὐραὶ, quorum caudae salaces, διττογραφίαν sistunt; sicuti ὦν ἰσχύς, uti *Athenaei* *Codices*, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐν τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. *ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ*) Minime absurdum in *Certam*. *Homeri* et *Hesiodi*, *ἵπποι δ' αὖ πεδίων κόσμος*. Statim οἶκον αἰεῖ ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰδομένου δὲ πυρὸς γεγραυότερος οἶκος ἰδέσθαι:

Barnesius ex *Certam*. *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiciendum putavit,

ἤματι χειμερίῳ, ὅπότεν νύφῃσι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, lautasque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est enim τὸ πῦρ, εὐωχίας σημεῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἄκαπνοι dicebantur θυγαῖαι: et parasitus *Diphili* comici (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspicit. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eundem *Athenaei* lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. *καί μιν λεπτοῦ*) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex *Poëtae* illa imprecatione, Πάντ' ἐντοσθ' αὐτῆς κεραμῆϊα λεπτὰ ποιοῦσα? Fieri potuit. Carminis titulus infra *Κάμινος* est; in *Polluce*, qui incerti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, *Κεραμῆς*. Docte isthic *Hemsterhusius*.

10. *ἢ δὲ μελανθεῖν*) *Interpres Suidae* μελανθεῖν sequitur, non bene. *Μαυαίνεσθαι* vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. *Μελανθεῖν*, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex *Polluce* περανθεῖν, absolvantur probe. [*πεπρανθεῖν* coniecit *Ruhn.* suffragante *Ern.*] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μάλ'

ὅγρ' ad Suidam, quorsum Latina vergunt: Barnesius, levi sed audace mutatione, *μαλ' εὖρω*. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, *omnia sacra admodum vasa*, Reinoldius; *omnia eximia vasa*, Pavius. Equidem πάντα κάρστρα Pollucis unice laudo. Κάρστρα, quae docta Hemsterhusii ad Pollucem observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. WESS. — κάρστρα recepit Ern. S.

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆσαι) Suidae ὥς σφιν αἰεῖσαι Barnesio, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum Reinoldio εἶν, vel ἔστω, vel δός, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριψ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset Suidae συντρίψαι Σμάργον, sine causa in συντρίβειν a Barnesio [in Append. ad Odyss. p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. Pavii acumen Σύντριψ' ὁμῶς, ficto, uti Σμάργον et Ἀσβέρον, titulo, ex Σύντριψ procudit, obtritutum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est Ern.] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente Peregrini Allii fuit, primi omnium Ἑξηγητικῶς huius interpretis; neque dissentit Clar. Alexander Politus, cuius nitida Libelli versio Eustathii in Homer. Commentario T. II. praefixa cernitur. Ἀσβερον Barnesius (quandoquidem inter Centauros, ab Hercule caesos, Asbolus) Ἀσβολον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex σβίω, σβίω, non inconmode Ἀσβερος gignitur. Suidae Σαβάκτην repudiant scripti Codices, ἥδ' γ' Ἀβακτον repraesentantes: id vero cognomentum ex βάζω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, Reinoldius derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle. Hesychius, Ἀβακτον καὶ Ἀβυκτον, τὸ μὴ μακαριστόν. Cyrilli Glossae mss. Ἀβυκτον, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge Adnotationes Hesychianas Clarissimi et amicissimi Io. Alberti; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine furo Theologia faciunt.

19. Πέθει πύρ' αἰθούσαν) Perplacet Barnesii emendatio.

Portus [in *Lex. Ion. voc. Πῆσι.*] aeque eleganter; *πρῆθε πύρ' αἰθουσάν*, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri *Πῆσι πύρ' αἰθουσάν*, facili ex *πῆθε* metamorphosi. At ubi *πίπτιν* de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato *Πῆσι*, ex *Suida Σῖλαι* citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil. Porti* in *Küsterianam* propagato. *Σῖλαι* habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. *τύπτοιεν τὰδε ἔργα*) Ad *Suidam* *πίπτοιεν* *L. Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens *τύπτοι* δὲ *κάμινον*, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen *πίπτοι* δὲ *κάμινος* suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Lungermanus*, nihil quidem varietatis e *ms. Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, *περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον Φλεχθεῖν*, *Ροῦται* diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον *περιΦλεχθεῖν*. *Barnesius* imprudenter *πυρὶ τούτου πᾶν*.

CAP. XXXIII. 7. *ὃς μέγα μὲν δύναται*) Accusantur *ταυτολογίας* propter vicina *ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο* a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτῇ alia venit aut ex *ἐκδόσει* aut correctione; neque, in αὐχῇ uti abiret, opus erat.

11. *κυρβαῖν δ' αἰὶ*) *Suidas* *Κυρβαῖν*. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, ὅτι *Κύρβαων* δίκην ἢ *τετραγώνος* maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut *Κυρβαῖν*, a *Cyrba*, urbe *Pamphylicae* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut *ἐκταῖν*, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, *Πῦρ καίη δ' αἰὶ, κατὰ δόρυ ἐρη μάζα*, *Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat*. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et *ἔρποι*, scriptis volentibus, manere, ut *σπονδειῖζων* sit versus. *WESS.* — Consuluisse iuvabit quae ad istum versum *Ernestius* (p. 123.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

ῥῖν μὲν κριθαῖν ἐνώπιον σπταμόισσαν. S.

12. *κατὰ διΦράδα*) *κατὰ διΦρακα* auctoritate *Hesychii*

(Διφραξ, θρόνος γυναικῆος) Barnesius; favente quodammodo, ubi corrigatur, Suida. Nimirum sane διφρων ἐπιβήτεται Küsteri abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεῦχος ἡμιονικόν.

14. ἐκ' ἡλέκτρω βεβανία) Interpretis, Haec premat electrum pedibus, velut inconcinna, vir egregius Io. Matth. Gesnerus Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detexentem* describi, idque βαίνειν saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) Sudores Pavii, Barnesii, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, Valckenario primo omnium monstratore ad Herodoti VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud Athen. VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἴσσομεν.] Quae mox ὅτε ἀγείρουσιν ἐν τῇ ἰορτῇ, ex bonis Graecis mala Latina Heresbachius fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege Ampl. Gisb. Cuperi Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura Herodoteo sermoni pugnantia, ac male concinnata, ne nimirum Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmisi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακὴ morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitiae talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam Herodotus. Confer Eustath. in Homer. p. 1592, 22. WESS. — Eustathii locus, quem respexit Vir doctus, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. θ'. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐκ' αὐτῆς ἐτάφην) Gemina his Strabo, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. B. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγύτητο, [lin. 5 seq.] pro quo Barnesius, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et ἥτε ποίησις ἐξεπεκτώκει, poësis publicata fuit. Magno mercabor; ubi ea Herodoto asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. Pavius; qualia iure exspectasses. Reinoldius autem: ellipsis est vel prae-

positionis *ἐκ*, vel nominis *τινός*. Iam quoniam suspicio libera est cuiusvis, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios *Plutarcho*, haec adscita videri.

13. Ἐν τοῦτοις ὑπὲρ ὁσφύος) Veritati conveniunt. Valida- ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asse- rendum, res est diversior. *Leo Allatius*, Chii suae studio- sissimus, callide infitiat, rationibus in speciem non insulsis depugnans, Dissert. de Patr. Homeri c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶτις) *Herodoto*, sicuti oportebat, Φρικωνίς lib. I. 149. Eadem et vicina Larissa *Straboni* Φρικωνίς, lib. XIII. pag. 922. B. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex *Tzetze* quidem in *Hesiodum* pag. 143. ed. Heins. L. *Holstenius* ad *Steph. Byz.* advocavit Κύμην, τὴν νῦν Φρικώτιδα καλουμένην, verissimeque Φρικωνίδα re- scripsit. *Tzetzes* ipse Commentarii principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut Φρικωνίτις, quod in *Ethnicographi* Κύμη.

11. ἔτιδ' ἔστιν ἑξακόσια) Sententiam *Herodoti* de tempo- re, quo fuerit *Homerus* lib. II. 53., haec arietant vali- dissime. Pugnam sedare illustr. *Scaliger* ad *Eusebii Chron.* Ann. MDXLVIII. pag. 102. scribendo ἔτιδ' ἔστι τετρακόσια εἴκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnexus est. Quadrata ita numerorum ratio. Considera vero, quid con- sequi necesse sit. *Homerus* primam lucem anno ab *Ilia* clade cxxviii. adspexit: inde ad *Xerxis* in *Graecos* expedi- tionem anni, si stabilis correctio manserit, ccccxxii. Ita- que rex *Persa* anno ab eversa *Troia* dxc. in *Graecos* movit: movit autem sub initium Olympiadis lxxv. Ergo prima *Olympias* *Ilia* ἀλώσει annis ccxcvi. posterior est. Atqui urbis eius excidium de *Apollodori*, *Eratosthenis* et alio- rum calculis in *D. Petavii* Doct. Temp. IX. 29. annis ferme ccccviii. primam Olympiadem antevertit: neque istud *Vir* maximus, ad inconmoda emendationis parum atten- tus, negavit. Durent proinde illi aunorum numeri; nec termini, a Scriptore constituti, moveantur. Quam quo- que in partem, aliis motus caussis, *Ampl. Boulherius* Diss. *Herodot.* c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde *Herodoto*, quod monitum aliàs, illata vis fuit. Quid ve- ro, inquires, Vitae Auctore, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Ilio everso ad Xerxis transitum in Graeciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuuenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani
cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

CUM Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi solers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit *Ἑροδοτῶν* eis *Ἡρόδοτον* Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in *Συμμίξεις* non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, *Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτον* indicavit et exscripsit Etymologus in *Κωφός* et *Σοφιστής*. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem *Ἡρόδοτον Λέξεις*, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii *Λέξεις Ἡρόδοτου ἱστορικαί*, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχείων sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., scriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, ip quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Λεξικὸν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platónico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIŅIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem* Nostrum continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείων digestum, ex codice *Goldasti* vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. *Prolegomenis* ad *Herodotum* suum anno MDCVIII. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seqq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΑΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii *Goldasti*. Quas glossas postquam *Th. Galeus* in *Londinensi* *Herodoti* editione multis aliis ex *Galeno*, *Hesychio* et *Gregorio Corinthio* congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seqq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in *Praefatione* ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum*. Misit id ad nos, ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et cl. *Melch. Haiminsfeldius Goldastus*. Quod coniecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo apparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum Hippocratis, p. 105 - 109. eodem titulo inscriptas, Λεξιόν τῶν Ἡεροδοτῶν λέξεων, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae hallucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀνρίξον pro ἀνρίξον, ἀφιδίας pro ἀμφιδίας, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρην pro ἀποφορην, ἀχαιρεσίν pro ἀρχαιρεσίν, similiaque alia; quae quo pacto corrigenda viderentur, perspecte *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, ommissa interpretatione graeca, latinam adiceret interpretationem: unde dein easdem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad *Medicæ* artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* Hippocratis et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140 - 144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Ἡεροδότου Λεξιόν τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων τινῶν. *Herodoti*
Herodot. T. VI. P. II.

Dictionarium quarundam dietionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: ἄβρις, ἄβρις, ἀγνάρτιον, αἰγίς, etc. Caeterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίαις, ἀποφρὴν, ἀχαίρειν etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus eandem hasce Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ullà quidem notulà adiectà.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνέλεχ' χρέστη: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδρῶν μίγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eamdem *Wess.* ex lib. I. 34. omissa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Ἀνδρός ἰδὸς ἀκολάστου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerppta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχημάτια lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio ἑρχήματα σχημάτια legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμίλειαν χορικὴν ἔρχουσιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνέγνωσιν ex I. 86. habet cod. F. ἀνέτινεν, pro ἀνέπεισεν: utrum vero ἐδίδαξεν habuerit cum *Steph.* an ἀνεδίδαξεν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut *Steph.* Ἀρδὶς Φαρέτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρέτρα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae adiecit *Steph.* Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰμασιά· τὸ ἐκ χαλκίων ὠκοδομημένον ἀνευ πηλοῦ τειχίον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδέας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδέας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφρὴν, ut *Steph.* Ἀπηλιώστερα scribit F. pro Ἀπηλιώστερον, ex III. 14. Ἀνδρόσφιγγας scribit F. non Ἀνδρόσφιγγα ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γεγενός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφίγγ δημιουργήμα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητὶ οἶον (ubi ἦγουν habet *Steph.*) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ περιξέσθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶ *H. Stephanus*, *Thes.* T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπίων γυνῶν: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπίων, sed posterius γυνῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγυνος ἀνανδρός καὶ ἐρμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνανδρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδιν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) βέλους ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλῳ, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur φορέουσι in F. ubi φοροῦσι Steph. et *Wess.* In Ἀγλατίην desunt codici nostro verba φυγαδεύειν et ἐπιτάττειν, quae habent Steph. et *Wess.* ex V. 72. Ἀρβμία· Φιλία: F. ut Steph. non Ἀρβμία· Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναιρέω. est gl. Ἀνακωχεύσαντες· ἀναχωρήσαντες: quae deest Steph. sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit Ἀκανθόπληξ· ὁ πλησσύμενος: quam eandem Steph. habet, sed ignorat cod. Sangerm. Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (Ἄβιος· evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεντημένος, ὥσπερ ἄξυλον τὸ πολὺ ξυλον: ubi Steph. sic habet: Ἄβιος· ὁ πολὺβιος· ὡς ἄξυλος, τὸ πολὺξυλος. Eam glossam ignorat cod. Sangerm. sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγρας· κλεῖς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγρας· κλεῖς: ut Steph. Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχεῖν, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud Steph. et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλοί· (sic male pro Γαυλός·) πλοῖον φοινίκιον, ut Steph. pro quo rectius Φοινικικὸν *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον, quae sunt in ed. Steph. quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος· Φρίατος ἀντλητήρ. Proxime succedit Γογγύρη, ubi δεσμωτ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut Steph. Mox in gl. Γυμνασιδία perperam adest vox χοροῦς, quam recte exhibet Steph. et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοσεργοί scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοσεργοί ed. Steph. et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφοφορευμένους· Φορεῖς Φερεμένους.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΤΣ
ΛΕΞΕΙΣ, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκολά-
στου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλις καὶ στολή. 24.

Ἐδώλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς, ^c καθέδραις.
24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς
μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρι-
μένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὄρθιος. 24.

^a χρήση) χρήσει apud Sui-
dam aberrat. — [χρήση re-
cte H. Steph. dedit, quod et
alii tenuere. Nihilominus,
quasi χρήσει esset, Usui inter-
pretatus est Eustachius, id-
que et Mercurialis repetiit et
Franzius nullā adiectā ob-
servatione. S.]

^b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Se-
paratum sibi locum αὐλός et
πηκτίς in priore Lexico occu-
pabant. In Cod. S. German.
ferme cohaerent. Itaque om-
nia artissime aptavi, motus
auctoritate Scholiastae Ari-
stophanis Thesmophor. vs.
1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὄρ-
γάνου κιθαρωδικοῦ, ἢ ἀκολάστου
σχήματος. Gemina Suidas in
Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός. εἶδος etc.
paulo ante notavimus. S.]

^c ζυγαῖς) Haec disiuncta
quoque in eodem collocan-
tur. Explicant, quod Suidas
et Etymologus indicant, τὰ
ἰδῶλια, quo illi modo et prae-
stantiores Herodoti MSS. vo-
cem pingunt. Alibi Suidas,
Ζυγοὶ παρ' Ἡροδότῳ αἱ καθέδραι.

^d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Sui-
das in Voc. Νόμος et Ὅρθιος
descripsit, verum de Thamy-
ra nihil. Amplius scholion,
unde hae reliquiae in sche-
dis S. German., Thamyryn si-
ve Thamyram, celebrem olim
in Thracibus Musicum apud
Diodor. lib. III. 66., nomi-
Ἵορθίου inventorem, non Ter-
pandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξενίην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον ^e ἰδωρήσατο. 27.

Ἐπιστρεφέως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρῶν. μέγας οἶκος. 34. ^{ce}

Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.

Ἐξηγτημένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἡμεκτέων. ^f δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.

Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.

Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. ^g τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. B. D. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

^e ὡς ξένιον) Sic et Suidas.

Olim ξενίην, aut ξένον, ut MS.

S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξενίην ἰδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[^{ce} Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

^f Ἡμεκτίων) Conpositum περιημεκτίων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδεύων lib. VI. 75. et αἰωρηθέντες ibid. 116., pluraque alia.

^g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτῆς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικῇ παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. δειπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνώσας. διανοηθεῖς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαβεία καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾷν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἴλη. συστροφὴ, τάξις ὄχλου ἱππικῆ. ⁱ 73.

Εὐεστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγῇ. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkensio ad Timaeum p. 77. malucis, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρ' Ἡροδότῳ, δειπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγουσι δὲ Ἴωνες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δειπνα. I nunc et fide istiusmodi λογιθῆναι. — [Commode Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem Hesyehii explicatio tendit in Ἀναξυρίδες. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄλλα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδης Steph. S.]

ⁱ ὄχλου ἱππικῆ). In Suida ὄχλου ἱππικοῦ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἱππικῆ, συστροφὴ. S.] Vicina Εὐεστώ, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: ante εὐεστή. [sic Steph. et al.] εὐημερία εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasione Antiphontis Διμεστώ inpendisse videtur. Harporationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἀκάνθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀροθεσία. 93.

Πισσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαθαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. κ εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνόδρια τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυχτα, ἔτοιμα, ῥάδια, εἰργασμένα. κκ 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ἢ θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, ἢ ἀλλ' ἐπιπόλαιος. ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Εὐιστώ. Proximum Ἐπίδοξα liber S. Germ. non novit.

ii ἀνεδίδαξεν) ἰδίδαξεν F. et Steph. S.]

κ Ἐλόχισεν) Pauci Herodoti Codd. et Suidas ἐλοχίστη. Idem κατατίλεια iunctim recenset et scholiastae nostri verbis interpretatur. Agnoscit et Hesychius in Τέλεα, cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα ad nostri praescriptum reformandum. Explicatur λοχίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab Herodoti mente et sententia longissime deflectunt.

[κκ ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως εἰργασμένα Steph. S.]

l Θεσμοθέσιον) Eum in modum schedae: in Suida [et apud Steph.] Θεσμοθέσιον, ubi L. Küsterus pronuntiat, hoc nihil ad rem; cui consentio. Scholiastes docere voluit, nonnunquam in Prytaneo legum et plebiscitorum tabulas asservari solitas. Multa ill. Spanhemius in Diatriba de Vesta et Prytan. p. 697. ed. Graev. Nihil tamen accommodatius verbis Plutarchi Sympos. vii. pag. 714. c. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον.

m ἐγγαία κτῆσις) Vulgo erat ἡ μὴ βαβαία κτῆσις. Sui-

Ἡθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσσις. τὸ ἀποσπείναι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. *mm* 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ο ἐν ᾗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριο. 180.

Αἵμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. *p* *ibidem*.

dae ἔγγειος, quod Küsterus rectissime explicuit, *Msto* accedit. Bona sunt mobilia. Conmode *Isaeus* de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἔπιπλα, πρόβατα, κριθὰς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[*mm* Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose tractatum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ὀρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν· Ἡβηδόν alibi sese offeret.

ο τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, πρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) Voluit ἔρμακας. Hesychius. Ἐρμακας, αἱ ὕφκλοι πέτραι, ἢ αἱ μακισαί: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκίπη, q θήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκείον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπέια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γ γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαυάρις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κρυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πενῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας. s 7.

Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, t κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκίπη) Absurde Suidas: Σκίπη παρ' Ἡροδότῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probior Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt Λέξεις [ab H. Steph. et aliis] editae τοῖς ἄρσει, quae duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Remig., ἀπώσας habet Montfaucon., ἀπώσας in excerptis S. Germ. et Corintho. Propositum venit ex Goldasti Lexico. [Sic vero et Steph. et membr. F.] Videtur ad lib. II. 7., sicuti ibi monitum, referendum.

t τὰ ἔνδον, λιμένες) In schedis haec disiungebantur ita, ac si et Μυχοί et Λιμένες exponerentur. Iunxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii nectunt. Iuvandus Suidas est, cum Μυχαί παρὰ Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικεστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἢ ἡ λέξις σημαίνει καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχρίψαι. ἐμπιεσεῖν, ἢ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' x ὁ δοῦλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἔρνεον δυσσιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαίζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. 77.

Λίνον. ᾧδῃς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μόχοι· καταδύσεις. S.]

ἢ ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

ἢ προσπελάσαι) Liber S. Germ. παραπιλάσαι, unde inquinatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχριμφθεῖσα. Idem ἔγ-

χρίψαι: [ut Steph.] Codex S.

Germ. ἐγχερίψαι, quae et in Herodoto varietas.

x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς. z πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελευμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαῖν. a λάχανον σελίνῳ ἰσικὸς, ἡ βρώμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηβητήρια· ἐνευωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελούς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματαῖσεν. ἐματαολόγησεν, ἐμώρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) Corinthus Aldinus κάμπτοντες et liber S. Remig. Ueberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, ἰσθιόντες: cuius praecedens Κάπτει, καταπίση, fuisse olim καταπίνει videtur. Hemsterhusii Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτουσι, quomodo Euterpe.

z Ῥιπίς) Haud Suidas aliter in Ῥιπίς. Lexicon Goldasti, [H. Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Ῥηπίς. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 50.

a Συρμαζίν) Perperam Co-

rinthus συρμένη, Hesychius Σύμιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἰσικὸς, antea in Συρμαῖαν verum amplexus.

[aa Rectius sic scribetur: Βουπόρους ὀβελούς. μεγάλους. S.]
b εἰμαρτοῦ) Quid commune huic cum proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-ne eius veriloquium? An reconditum aliquid vetere fuit in scholio, quale Ἀμυρτὸν, ἰμάτιον· Κρήτες Hesychii? — [Forsan nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi depravatum ipsius Ἀμυρταίου nomen, in ora veteris alicuius codicis olim repertum. S.]

Ἀποτιμωτέρους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. *c* σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ σφιγγός ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος. Φανέρος. 15

Εὐλέων. σκωλήκων. 16.

Φρενήρης. σῶφρων. *d* 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐζεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητί, *c* οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταΐκοισι. Θεοὶ οἱ Παταΐκοι Φωκικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. *f* καταφανής. 69.

c Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτες' σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ γυναικός, ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, ciebunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

d σῶφρων) Adstruit his Corinthus, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωνες ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παράφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρενήρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητί) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπροΐζεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπροΐζεσθαι (rectius καταπροΐζεσθαι. Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

f Ἐπίλαμπτος) Ex discordie ἐπίλαμπτος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπτος habet Steph. S.]

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. εἰλκοῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φρυάξασθαι, Φυσηῖσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ράβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμωντήριον ὑπόγειον. 145.

ΔιΦροΦορευμένους. Φορείοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλείς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προίκτης. ἡ πρὸ, ἀντὶ τῆς παρὰ
παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵξεσθαι,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκείνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω Φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannī σπαράττειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φυσηῖσαι ille πεφυσηῖσαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc Suidae Γοργύνη·
δεσμωντήριον ὑπόγειον. Mox ta-

men veriorē scripturam
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

i ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Criticiis ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκείνος.
Adi eruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Hero-
doti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, ^k μερισμὸν, κληῖρον. IV. 21.

Πλαάδας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ^l πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θέσις. 23.

Ὀργίσας. ^m μαλάξας. 61.

Ἀνδρόγυνος. ἀνάνδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. ⁿ οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ^o τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα. ^p 9.

Σώχουσι. τρέβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

^k Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μῆξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

^l καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Kusterus ad Suidae Παλάδας coniicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^m Ὀργίσας) Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργήτας nasci potuit.

ⁿ Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν frustra accessiverunt.

^o Τόρμον) Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρμον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμον. IV. 72. S.]

^p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. pp 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολαάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἶσπη. q ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφιδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. r οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἡ ψιάθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρώφος. s τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεοῦν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατασώχοντι Scrip-
tor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εὐκολία in ed.
Steph. S.]

q Οἶσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰσύ-
πη, οἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἶσπος et Suidam in
Οἰσυνήρης. — [Οἰσύνη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

r Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus tegetes sive
ψιάθους per otium texere sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad Ψιά-
θιον et Σχοινοπλόκων. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς: οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigen-
dum monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

s Στρώφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 6.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες· ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι. ε 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. « σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι καθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

ἘΦεδρον. ἐπικληρον. υ 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. x
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ. huic praescribatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. [conf. supra, not. k.] quod re postulante inmutavi.

ε νεωστὶ κινῆσαι) Voluisse primum glossae auctorem videri, opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινῆσαι τι.

« Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.) Nihil horum in S. Germ. [Habet vero Steph.] Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπαῖ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 491. Σπάδιξ Musicum instrumentum a Polluce IV. 59. non praeteritur.

υ ἐπικληρον, Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: ἘΦεδρος, ταβλιστής, τρίτος ἐνδρεῦων, καὶ ὁ υἱὸς ἡμῶν ἐπικληρός. Nimirum aleae lusorem, victissuccedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum? — [Nempe V. 41, 3. ἘΦεδρος βασιλεύς dicitur designatus regni successor. S.]

x ὁδοῦ μέτρον etc.) Venerunt ex Goldasti, [Steph.] et Codd. aliis. [Sed his absunt praecedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S. Germ. non adiungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγῆλατῆιν, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent. — [Glossam Λήμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

Z

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διαίκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Συνάμωρον. κακόςχολον. 92, 7.

ΚρησΦύγετον. καταΦυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἱστορ. στί.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσιν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως; οὐ καθηκόντως. 63.

Γυμνοπαῖδια. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χοροὺς ἰστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. ἢ τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocratio ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, inauuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταΨῶσαν scripsit. z Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἀθήναια. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἀρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξένους. *a* 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχεύσαντες. *b* ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητῆρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. *z'*.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημισεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31

Ὀνος. *c* τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πελύπτουν
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξειστὸς λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, *b* Ἀνακωχεύσαντες) Hesy-
καταλύων, Suidae haud est chius ἀναχωρήσαντες, nullo
ignotum. Ambo verius κα- nisi levi in scriptura discrimi-
τάγων explicuissent. Confer mine: hinc tamen illa ad id
Hesychii κατάγειν. Lexicon accessio.

a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) *c* Ὀνος: τὸ περὶ etc.) Illis
Suidas eadem. At illa mune- ipsis verbis Suidas et Hesy-
ris Polemarchi exilis pars. chius, quanquam hic καὶ συ-
Meliora in Lysiae Or. adv. στρεφόμενον ὡς κύσμερ, sine
Pancleonem, et Harpocratio- ullo ad Herodotum emolu-
nis Πολέμαρχος cum Valesii mento.
adnotatis.

Ῥηχίης. d Φραγμός, ἢ δέσμοι τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρατήρ. ξυστόν, e δόρυ, ἢ στύραξ, ὃν ἔνιοι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. πῶς εἶδος. 97.

Ἰστία. g δεῖπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπια. τὰ στενὰ τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.
173.

d Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥαχίας, Φραγμός ἢ δέσμοι τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἢ δέσμου τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, Ῥήχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρότης.
e ξυστόν, δόρυ) Membranæ
S. Germ. ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά) Olim ex Gold. Εἰ-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod hæc
tres in portiones divulserint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendæ forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν ζειρὰν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed decep-
tus. — [Lungerm. cum Steph.
Εἰρά (non Εἰρα) μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspecte
Lungerm. monuit, Ζειρά scrip-
tum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. δεῖπνα) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Mssti
ὁ σφεας, ξεινία προθέμενος, ἰστία
h. e. ἰδεῖσθαι. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις.
ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κώπων ὁμοιος σχηματισμός.
VIII. 12.

Ἐπαμειβάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. κ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυ-
τῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προ-
κομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ
πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρη.
Ἐφηβέυει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ'
μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

h Ναυλόχιον) Hoc adscri-
pserunt ad Herodoti ναυλο-
χοῦντες. Suidas invenit ναύλο-
χος, in quo παρὰ δὲ Ἡροδότῳ
λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod addi-
tur Φλυαροῦσι, est in Gold.
[Steph.] Reg. Paris. et S. Re-
mig. Suidas φυλάττουσι. Mem-
brana S. Germ. φυλλολογοῦσι.
Hinc Hesychianum Ἰακχάζει
φυλλολογεῖ; καταβοᾷ. Quae
omnia, ut Ἰακχάζειν cognos-
catur, incertissimum dimit-
tunt, sicuti suo loco admo-
nitum, lectorem.

κ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil
in S. Germ., ne ipsum qui-
dem notabile hoc, quod in
aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui,
scholium. Praeposui Ἱστορίας
Θ', arbitratus ad lib. IX. 85.
adplicandum videri. Infan-
tem autem subrumum ῥω-
βίδαν Spartanorum fuisse dia-
lecto, et secundi anni προκο-
μιζόμενον, an alibi reperia-
tur, dubito. Si liceret, [et
quidni liceat, immo cum
plausu accipiat?] προμικ-
κιζόμενος et μικκιζόμενος ex Do-
rico μικκός, h. e. μικρός, mal-
lem; quemodo πρόπαις et παῖς,
quarti quintique anni puel-
li. Μελείρην, verius μελλείρην
erit. Plutarchus Lycurg. pag.
50. d. Εἰρήνας δὲ καλεῖται, τοῦ
ἔτος ἥδη δευτέρου ἐκ παιδων γιγο-
νέτας. Μελλείρεας δὲ, τῶν

μελείρην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύ-
χην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος. ¹

Ἄβιος. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄζυλος, ὁ πολύζυλος.

Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. Quae
his longe meliora sentio. Kü-
steri ad Suidam eadem seq-
uentia.

¹ Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος)
His quoque et sequentibus
S. German. codex caret; nec
divino, ubi sedem habue-
rint. Γινώσκω lib. I. 92. de
Scholiastae sententia ἀκανθα,
ἰλκύνουσα ἰμάτια. An in ube-
riore supplicii eius descri-
ptione insertum ἀκανθοπλήξ
olim? an ad Ulyssem spectat,
fabulā Sophoclis Ἀκανθοπλήγα
celebratum? Ex Eustathii
Msto., citato a I. Iac. Wetste-
nio ad S. Lucae Evang. cap.
xiii, 9., Σεφάκλῃς ἐν Ἀγαθο-
πλήγῃ; prave: dederāt Ἀκανθο-
πλήγῃ; plenius Σεφάκλῃς Ὀδυσ-
σεὶ Ἀκανθοπλήγῃ, semel iterum-
que apud Hesychium. Hoc cer-
tum, cetera in coniecturis.
— [Ἀκανθοπλήξ penacutē in
membr. F. scribitur. S.]

m Ἄβιος) Haud scio, ad-
scriptum-ne fuerit libro IV.
46., ubi de Scytharum na-
tione et moribus. Ad Scythas
enim Homeri Iliad. N. 6.
Ἄβιος, adplicabant et varie
interpretabantur, uti Nico-
laus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpo-
cratationem in Ἄβιος iunge. —
[Conf. Villosioni Adnot. ad
Apollonii Lexicon Homeric.
Quae vero Harpocratation ha-
bet: ἌΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντι-
φῶν ἀντὶ τοῦ πάλιν βίον κεκτη-
μένου ἱσταῖν. ὥσπερ Ὀμηρος ἄζυ-
λον ὕλην λέγει τὴν πολύζυλον: ea-
dem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verboten-
us descripta leguntur, nisi
quod ibi omissa est Aucto-
rum mentio. Caeterum quod
apud Hesychium scribitur,
Ἄβιος· πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν
Ἀληθείᾳ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vo-
cem πλούσιος habuisse, πολύ-
βιος legendum censens. Per-
apte sane vox πλούσιος expri-
mit notionem quam isti ἄβιος
Antiphon subiecerat: nisi for-
tasse utrumque vocabulum
adposuerat Lexicographus,
πολύβιος, πλούσιος: ut postē-
rius explicaret quo sensu πο-
λύβιος diceretur. Denique vi-
dendum, ne Glossa ista,
quae inter Herodoteas legi-
tur, ducta sit ex uberiore
quodam scholio, quod ad
verba τοῦ βίου εὖ ἔκκεντι I. 30,
21. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M.DCCC.XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliore quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum inturus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturum erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὧς δὲ ὦν revocavi, Bothius πρὸς δὲ τὸ ὦν legit, et dein ἰσὺς γέ, hanc in sententiam, *His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.*

I. 68, 19. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλη ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰτίους δὲ τοῦτου ἢ δὴ πάντας etc. istaque omnia, usque στρατηγίας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χρόνον ἐκαστὴν.

V. 45, 3. pro ἐν τῶν Λαῶν χρησμῶν malit ἐκ παλαιῶν χρησμῶν.

V. 44, 14 seq. pro ὧν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκότες corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὗτος, ex οἰκότες case natam, glossema illo quidem τοῦ οἰκότες.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur αἰτῶν ἰδυνάσσειν τε καὶ Μιλτιάδης, commode ἰδυνάσσειν τε corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐλθάνει non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ δὴ ὅτι --- τοὺς αὐτοὺς.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἵτησιν corrigit ἐπὶ τὴν αἵτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κέχυται. Πρίδον κακότητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseries fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πιδήσας, pro πιδάσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit εἰ τοὶ κοτι ἀντίος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἐγκυχημένοι, ut utraque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate pōst Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὄντων Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκίονσι μοῦνοι εἶναι Ἴωνες coniicit oportuisse δοκίονσι μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος. Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro πρήγματα, (inquit) quod alienum, lege προήματα.

Cap. 77, 8. coniicit ἅμα πάντα πατίσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, πικρὸν ἂν ἡσυχίην μὴ εἶναι: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην μὴ

ἄγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ - - - ὁ Πέρσης, μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πειρῶτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν δῖσαι κάρτα ἀνδρώπιον ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνδρώπιον, nunc αἰσχροῦν.

IX. 2, 8. corrigat ὥσπερ καὶ πάρος ταῦτα ἔγινωσκον, sicut et antea hoc intellexissent Persae.

IX. 6, 5. praeferat Aldinum ἐς τὴν Βοιωτὴν ἐλέγγο εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ. mecum ad Graecos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνεύειν corrigit, quod et ego requisiveram; sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διδάξαν - - - ὅτι -- ἐναπιδεικνύατο. Quis ita balbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπιδεικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπερεβάλλοντο legendum censet, et post Λακεδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀσύνδετον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσις, ait, intelligi quidem utcunque σύν posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὴ καὶ οὐ με ἀπολέσεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NON NULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, ca-
veri tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphal-
ma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observa-
tionem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et,
qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua
aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucae easque breves in-
terseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17,
3. scribe τρώψ. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἶχε
irrepsit; corrige εἶπε. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρον.
150, 10. pingē ἔνδεκα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ
ante δίνας, et repone dein οἷα δὲ ἱμβραλλ. Vide Adnott. 30,
11. scr. Ἀραβίων τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. sub-
iecta, pro Εἰπεν ὦν, corr. Εἶπον ὦν. 33, 15. in ora est 10,
ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic inter-
punge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χορίον, ubi
male χωρίων. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγεθος etc. 100,
11. dele comma post περίμηνες. 116, 19. comma intersere post
μειγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῖ pro δῆ-
λον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue
ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144,
7. post τοῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā
initio literā Κροκοδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr.
Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποις. 50, 16. pro περί scr. περί.
58, 1. Τοῦτον oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr.
ἐπιθέμενον. 65, 27. corr. οἰκηωτάτων. 72, 29. pro δεικνύ-
σθω scr. διαδεικνύσθω. 74, 13. corr. ποιήσιν: et lin. 17. πῦργον
ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξάριετα scr. loco pravi ἐξάριεται. 105, 12
seq. scr. Πέρσαι Φασί. et dele comma post χώρη. 113, 12. πλε-
τες. 116, 2. πολλῶν τε, non τι. 148, 5. οἱ μὲν θίραπ.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρβένους, et dele post Ὑπερβορ. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατίσχε. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρω. 55, 2. corr. ὀρμάται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποπρίτας. 76, 6. lege πλείων δὲ Ἑλλασπ. absque δὲ, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἔδωκε.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ οὗ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλομ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπέβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάρεβαροι, ἱσαγ. 40, 5. scr. Σκύθας ἔφευγε, non ἐκφεύγει. 126, 15. corr. παλαιότερην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρεὶ τὸ βεβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλήθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πιδίλα. 100, 10. dele ὡς post ἑμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἑτέρω. 136, 11. τίσοντας. "Λέγουσι etc. Sic refinge τίσοντας" λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ἕως δὲ etc. 140, 2. corr. ἑτοῖμοι. 140, 13. scr. εἴ που νῦν ἰδύσῃ etc. 170, 4. pro σφεῖ rectius σφε reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφεῖ αὐτοὺς, αὐτάς, αὐτά." 184, 6. pro ἕμιλον, ἔντα τισσ. rescribe ἔντα ὀμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειτεν scr. ἐπὶ δὲ. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάλτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἐνγαῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς ἱλαίης - - στίφονον deletis illis notis „et" 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε αὐτοὺς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ." 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγοιτι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰλώτων. 14, 5. repone ἰβουλεύετο, θίλων, εἴ κας etc. 29, 4. corr. ἑκατοντάδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μιν οἱ πολέμιοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξης, μετακινήσῃ etc. 111, 23. corr. ἐμὲ τι.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis, quum per totum diem parturisset,* haec pone, cuius partus in dies singulos exspectabatur. p. 152, 7. *Te vero manente Rege,* corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter - - commissam exercet: versionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omissa adice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteris.* p. 246, 6 seq. pro quorum plerique corr. qui ut plurimum, vel, qui longe plurima ex parte.

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque,* ubi prave *utrique.* 332, 4. pro in templis scr. ex victimis. 364, 2. pro calice scr. calyce. p. 377, 10. post *Colchorum.* omissa adice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colehos de exercitu Sesostris.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus,* corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uxoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti,* adde, *donec Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro quo scr. quod. p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habitaturus.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adice atque perdat. p. 393 extr. pro *Batti filia,* scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges,* scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7 seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium,* adiecit. p. 501 penult. pro *perfecto* scr. *reiecto.* p. 502, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magnae enim res - - confici possunt.* p. 265, 6. *absunto,* corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus,* scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis - - viris,* scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adice: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnum discrimen, scr. maximum* discr. p. 66, 2. *illius sententiâ, scr. illius iudicio.* p. 112. l. 3 fin. pro *At Carystii etc.* scribe: *At non idcirco dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 fin. dele verba *et loricâ.* p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo cito gradu vidissent etc.* p. 242, 2. scribe *ultra suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vulgo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: *τὸν Κόλχον βασ.* Pa. F. ubi *Κόλχων* legendum: denique *verbum*, ubi *verum.* cap. 73, 13. *κείνησι.* Corr. *κεινῆσι* nostri omnes. Paulo post, pro conf. III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post conf. c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *πέρσπαισι* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro Pass. scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post Pb. Pd. adde: conf. VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. *ἦα, ἦας, ἦε.* pag. 131. l. 6 fin. et seqq. dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide Adnot. ad I. 186, 22. pag. 133 med. pro *ἐτίλῃσε* corr. *ἐλκύησι.*

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrige: In F. *διετῆς* a pr. m. dein adiectus etiam accentus super *ε.* In Pf. est *ὥς δὲ* pro *ὥς γάρ.* pag. 164. l. 15. ubi *τεταμμένους* ex Arch. corrige *τεταμμένον.* pag. 167 penult. pro *οἰμοι* scr. *οἰμαι.* pag. 173. cap. 19, 10. ubi est Med. Ask. Arch. pone Med. Ask. Pass. pag. 181 med. pro *qui casu an --- caussam.* scribe: *qui Vesselingii monitum secuti sunt.* pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo οὐ μίντοι γε οἱ τι.* pag. 198. lin. 10. corrige *ἀναγκαίη.* pag. 200. post medium, ubi *ἰώθει* Arch. corrige *ἰώθει* Arch. pag. 208, 4. corrige *ἐπιζωσμένοι* et *ἐπιζωσμένοι.* pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro *δεδεσμένοι* Pb. oportebat *δεσμημένοι* Pb. pag. 34 med. post Vind. Arch. Rem. adde *margo Steph.* Et paullo post, pro istis *Et ἀλφίρων* deleuit Schaef. scribe: *θύλακον,* a Gronov. receptum, abiecit rursus Schaef. pag. 46. l. 13 fin. In Edd. *μὴ μίν.* corrige: In Edd. *μὴ μίν.* pag. 58, 2. *συγκρίψ.* Arch. corr. *συγκρίψ.* Arch. pag. 71, 7. *τούτοις.* corr. *τούτοις.* pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 fin. dele importuna verba: *Vulgo c. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrige *ἀντιμαθίζόμενοι* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: *lin. 12. ἐς τὴν Σαυθ.) ἐς γὰρ τὴν Σαυθ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: Perperam κατοικημένον Ph. Pd. pag. 123, 11. corrige: est Λαδοῦνης. pag. 130. cap. 48, 4 seq. πόλλων. Corr. πολλῶν utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λέγεται. pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corrige: dein Σκύλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post desunt Arch. adde: et Vind. pag. 188 med. scribe: Recte vero ὁ πλον mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi κίρα Med., corrige: κίρτα Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe c. 169.*

LIB. V. pag. 228 med. corrige: simplicissima.

LIB. VI. pag. 59. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag. 80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84, 5. μάθης Corrige μαθητ. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: quod vitiosum --- intellexerat. pag. 102, 7. ubi πῶς χεῖ, corrige πῶς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam --- Editor. pag. 158. post med. dele verba: (nescio quid spectans). pag. 175. l. 10 fin. post Ἦγως F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass. Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, adde: Ibid. ἰπείταν) Sic Schaeef. ex coniect. ἰπεί δὲ edd. ante Schaeef. cum Mssis: pro quo ἰπεί δὲ corrigendum recte monuerat Valck. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπετίψαν Med. etc. Corrige ὑπετίψαν Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπετίψαν F. scribe ὑπετίψαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid. τὰς ναυμαχίας) Commodissime τὰς τῆς ναυμ. Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem ἀνωπὴν hos debuisse. pag. 70, 4. corrige: „l. 11. ἀνωπὴν) Sic ed. Schaeef. ex emend. Valck. Antea αἴτιον add. cum mssis.“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. ἡλέομαι)

ἔλοιμι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἐγένετο*, corrige: *Et ἐγένετο*. pag. 135, 13. dele ista verba: *quod etiam noster codex F. tuetur*. Ibid. l. 11 fin. ubi *ἐξαπατήσῃ*, corrige *ἐξηπάτησῃ*.

In Adnotationibus.

ΑΡΧΟΥ. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro per *Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Caeterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuat*. adde: *Sed, ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόκωλος λόγος idem est ac μονῶδός et οὐ προκύλος, sic h. l. μονόκωλα οἰκήματα dici videntur domunculae uniformes, simillimam cunctae frontem praeferentes.*

I. 191, 33. p. 191 med. pro *nona c. 101.* corr. *nona c. 102.*

ΑΡΧΟΥ. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *πληρώσας*. adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est praeterea etc.* adde: *In bovino genere τὸ κέλον γένος memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est.* adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

ΑΡΧΟΥ. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *νομῶν*. WESS. haec adde: — *Vallae latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue comiteu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae decreta erant exequiebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, οἷα ἀναιρίσθαι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. IOH. HENR. VOSS, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum οἷα ἀναιριόμενους (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et νομῶν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, νομῶντες — τοὺς Δαρείου, nempe in hunc modum refingenda, νομῶντος ὡς εἴτα ἀναιριόμενους τοῦ Δαρείου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret)*

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur σῖτον αἰσιῖσθαι, non ἀραισιῖσθαι: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae ἀν, si diviso verbo cum Abreschio ἀν αἰσιῖσθαι legere velles, ea voculae ἀν notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce ἐνέρορι disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen αἰσιῖσθαι σῖτα graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine cibaria (aut frumentum) capere, pro cibum capere diceres: sunt enim σῖτα, frumentum, et cibaria quaelibet, annona, comeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum ὠμῶντες spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adiacere poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phoeniss. vs. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Pors.) ubi ἐνὶ μὲν veteres Grammatici παρηρήσων et ἐνὶ μὲν interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: ὑπὸ δὲ, Φαρετρῶν ἐν τῷ μάρτο) In latinis posui: A tergo suspensas habebant pharetras: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret ὀπίσθεν δὲ etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: ἀρρι δὲ ἀντίδων γέλλῃς ὑπὸ δὲ, scil. ὑπὸ ταῖς γέλλῃς. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrae sub gerris erant.

F I N I S.

